

САЛА СИМУКА БЯЛА КАТО СНЯГ

Част 2 от „Снежанка“

Превод от английски: Ирина Денева, 2017

chitanka.info

ЧЕТВЪРТЪК, 16 ЮНИ

Гласът на Шърли Менсън се лееше в ушите на Лумики и ѝ съобщаваше, че Шърли слуша само тъжни песни, намира покой единствено в най-тъмните нощи и обожава лошите новини. Слънцето блестеше на небе, напълно лишено от облаци. От двайсет и осем градусовата жегата по гърба на Лумики бяха плъзнали струйки пот. Краката и ръцете ѝ лепнеха. Ако си обличеше опакото на ръката, щеше да вкуси сол. Всяка ивица кожа по сандалите ѝ идваше в повече. Пръстите и ходилата ѝ жадуваха свобода.

Тя седна на една каменна стена и събу сандалите, после сви краката си и размърда пръстите си. Групичка японски туристи се втренчи в нея. Две девойки се разкискаха. Не бяха ли виждали боси крака? *Здравейте, аз идвам от земята на мумините. Мумините не носят обувки.*

Не валеше като в песента^[1]. Не беше валяло от пет дни.

Лумики не можеше да пее с Шърли, защото щеше да излъже. Тя можеше да е щастлива и без дъжд. Като сега например. Слънцето грееше и тя беше щастлива. Не искаше нещата да се усложняват. Не се чувстваше добре единствено когато всичко вървеше на зле. Шърли можеше да си задържи черногледството. Лумики спря музиката и позволи на бърборенето на туристите да изпълни ушите ѝ.

Италиански, испански, американски английски, немски, френски, японски, руски. В хаоса от езици бе трудно човек да различи отделни думи, да не говорим за цели изрази. Това всъщност беше добре дошло, защото така не ѝ се налагаше да се вслушва в скучното повтаряне на очевидни баналности. Лумики знаеше точно какво казват хората, дошли тук.

Каква гледка!

И наистина беше великолепна. Нямахте как да го отрече. Изгледът към Прага бе смайващ. Червени керемиди, дървета, църковни кули, мостове, река Вълтава, блещукаща на слънцето. Градът спираше дъха на Лумики. Дори и след пет дни още не беше свикнала с гледката.

Всеки ден отиваше до някое високо място, за да наблюдава града и да изпитва необяснима радост.

Може би я предизвикваше усещането за свобода и усамотение. Тя беше съвсем сама. Не бе длъжна да се отчита пред никого. Никой не ѝ се обаждаше и не искаше да знае какви са плановете ѝ. Нямаше никакви отговорности. Мислите за последната година в училище и работата през втората половина на лятото можеха да почакат, докато се прибере във Финландия. Сега съществуваха само тя, убийствената горещина и градът, който дълбоко вдишваше и издишваше история.

Беше 16 юни. На Лумики ѝ оставаше едва седмица ваканция в Прага, преди да се върне във Финландия за традиционното отбелязване на Мидсомар със семейството и роднините ѝ, този път на архипелага Турку. Не беше измислила как да откаже, когато баща ѝ реши, че тя разбира се, ще присъства. Нали нямаше други планове? Да наеме хижа някъде с приятели например? Или пък да замисля нещо специално с някой специален човек?

Не, нищо. Лумики би предпочела да прекара Мидсомар сама в апартамента си, заслушана в тишината. Не копнееше за весели песни над чаша шнапс, пресни картофи и херинга. Не желаше да играе ролята на усърдната ученичка, да се усмихва и да води учтиви разговори, като дава мъгляви отговори на въпроси за бъдещето и гаджетата, и да отблъсква чичовците, с които имаше кръвна връзка и които я прегръщаха малко прекалено настойчиво.

Но Лумики знаеше, че баща ѝ наистина иска тя да отиде. Майка ѝ също. Минали бяха само три месеца и половина, откакто я бяха изписали от болницата. Беше простреляна в бедрото, но за щастие, куршумът само бе одраскал кожата. По-лошо беше измръзването, което бе получила от лежането в снега. Това се случи, докато Лумики се мъчеше да разплете загадката, свързана с една торба за боклук, пълна с окървавени банкноти и захвърлена в двора на съученичката ѝ Елиза, която я натресе на мрежа за трафик на наркотици. Докато следеше бащата на Елиза, корумпиран полицаи от отдел „Наркотици“, тя се бе озовала на бляскаво парти в старателно охранявано имение. Там Лумики научи, че шефът на наркомрежата, известен като Бялата мечка, бе всъщност двама души: две сестри близначки. Наложил се да бяга, когато Борис Соколов, един от подчинените на Бялата мечка, я позна.

Благодарение на свидетелските показания на Лумики, Соколов и бащата на Елиза се озоваха зад решетките, но никой не можеше да пипне Бялата мечка. След всичко, което се случи през март, Лумики бе решила, че отсега нататък наистина никога повече няма да си пъха носа в чуждите работи. Бяха я гонили, почти замръзна в един фризер, а накрая я простреляха. Това напълно ѝ стигаше, благодаря много. Стига толкова кръв. Стига толкова игра на детективи и бягство, за да спаси живота си, тичайки през снега с кубинки, които се пързаят.

Известно време родителите на Лумики бяха настоявали тя да остане вкъщи, в Риихимяки, на север от Хелзинки. Дори се бяха опитали да я накарат да се откаже от апартаментчето си в Тампере, но Лумики не желаше и да чуе за това. Прекара цялата пролет в разнасяне на вестници, за да си плаща наема, и убеди родителите си да ѝ позволят да го запази просто „за всеки случай“. През първите няколко седмици обаче нямаше смисъл да ги увещава да я оставят да преспи там. Лумики прие ситуацията и всеки ден пътуваше с влака до училище. Постепенно майка ѝ и баща ѝ видяха колко непрактично е това ежедневно пътуване, и лека-полека започнаха да връщат нещата ѝ в апартамента. Тя преспа там една нощ, после две, сетне три и накрая през май обяви, че ще наминава при тях в Риихимяки от време на време. Точка. Родителите ѝ нищо не отвърнаха. Как биха могли да я спрат? В края на краищата тя беше възрастен човек. Можеше да си плаща наема от спестявания, пък и от малката ученическа стипендия, ако се наложеше.

След края на учебната година на Лумики ѝ се прииска да си почине. Резервира си билет за Прага, потърси си евтина стая в един хостел, напълни раницата си само с най-необходимото и тръгна.

В момента, в който самолетът излетя, в стомаха ѝ се разля облекчение. Щеше да прекара известно време далече от Финландия. Далече от постоянните тревоги на родителите си. Далече от улиците, където все още понякога се стряскаше, ако зърнеш мъж, облечен изцяло в черно. Лумики бе прекарала целия си живот в битка със страха. Мразеше страха. Докато слизаше от самолета на летището в Прага, усети как тежките му вериги, стегнати около нея, започват да отпускат хватката си. Гърбът ѝ се изправи, а стъпките ѝ станаха по-уверени.

Ето защо бе щастлива Лумики. Затова обърна лице към слънцето, затвори очи и се усмихна на себе си. Вдиша ароматите на Централна Европа. Порови из раницата си и извади картичка с Карловия мост през нощта. Реши да напише няколко думи на Елиза, която сега се казваше Джена, тъй като двете с майка ѝ си бяха сменили имената. Това бе единственият начин да си осигурят безопасност след всичко случило се с бащата на Елиза. Лумики обаче все още мислеше за Елиза като за Елиза.

Майката и дъщерята в момента живееха в Оулу, намиращ се в северната част на Финландия, и Елиза учеше козметология. Тя пишеше на Лумики от време на време и я държеше в течение на живота си. В последното си писмо ѝ бе споделила как най-сетне е отишла да посети баща си в затвора и как преживяването не е било толкова тежко, колкото си е представяла. За нея беше важно да се види с баща си. В писмата си Елиза звучеше изненадващо спокойна и малко по-зряла от преди. Събитията от зимата я бяха принудили да порасне и да се научи да поема отговорност. Не можеше да си остане малкото момиченце на татко, което обича да купонясва, и колкото и да беше изненадващо, новата роля сякаш повече ѝ подходеше. Лумики се радваше, че нещата при нея се развиват толкова добре, предвид обстоятелствата.

Всъщност именно Елиза бе направила тази ваканция възможна. Беше пратила на Лумики хиляда евро от торбата, хвърлена в двора, преди да предаде по-голямата част от останалите на полицията. Лумики каза на родителите си, че е платила за пътуването със спестяванията си, но подаръкът на Елиза означаваше, че не е нужно изобщо да ги пипа. Стана ѝ приятно, че кървавите пари ще бъдат изразходвани и няма вече да стоят в тайното чекмедже в скрина ѝ, където непрекъснато сякаш напомняха за себе си.

Изведнъж върху лицето ѝ падна сянка. Уханието на ароматни пръчици, примесено с намек за конопен сапун, надви обичайната миризма на града. Лумики отвори очи. До нея стоеше около двайсетгодишно момиче с бял ленен панталон и широка риза с дълги ръкави от същата материя. Кестенявата му коса бе сплетена на две плитки, завити около главата му като корона. В сивите му очи се мяркаше несигурност. Момичето опипа износената кожена каишка на чантата си с цвят на коняк, праметната през рамото му.

У Лумики се надигна леко раздразнение. Беше виждала момичето вече няколко пъти. То я наблюдаваше, очевидно с мисълта, че няма да го забележи. Засичаха се по различни туристически забележителности, пресичаха улици из града по едно и също време. Момичето изглеждаше две-три години по-голямо от нея и също беше само. Вероятно някакво хипи, което си търсеше компания за престоя, някого, с когото да седят из парковете и да пият евтино червено вино, обсъждайки дълбоката взаимосвързаност на всички части на Вселената.

Не че в това имаше нещо лошо, но Лумики бе дошла в Прага с изричното намерение да е сама. Не искаше да завързва нови приятелства. Щом момичето отвори уста, Лумики вече бе измислила какво ще каже. Щеше да е нещо кратко, учтиво и студено. Студенината винаги действаше.

Въпреки горещото време обаче, още преди момичето да се доизкаже, по гърба на Лумики плъзна друг вид студенина и накара кожата ѝ да настръхне.

— Jag tror att jag ar din syster.

„Мисля, че съм ти сестра.“

[1] „Only Happy When It Rains“ — песен на Garbade от албума „Garbade“ (1995 г. — Б.пр. ↑

Аз съм ваша кръв. Аз съм ваша плът. Вие сте моя кръв. Вие сте моя плът.

Ние сме семейство. Ние сме майки и бащи, родители и деца, сестри и братя, лели и чичовци, и братовчеди. В нас тече една кръв и една вяра, която е по-здрава от планините и по-дълбока от моретата. Бог ни създаде като едно семейство, членове на едно свято паство.

Нека всички се хванем за ръце. Братя и сестри, нашето време скоро ще настъпи. Исус ни зове и ние няма да се поколебаем да отвърнем на зова му. Не се боим. Вярата ни е силна.

Вярата ни е бяла като сняг. Тя е чиста и ярка. Не оставя място за съмнения. Вярата ни е като светлината, която ще заслепи грешниците със силата си. Вярата ни ще ги изгори, докато огънят поглъща оголената нива.

Ние сме семейството, което винаги ще бъде едно. Ние сме Святото бяло семейство и търпението ни скоро ще бъде възнаградено.

Очите на момичето обходиха масите в кафенето, чадърите и лицата на туристите. Тънките му бледи пръсти галеха стените на чашата с ледена вода, изписвайки черти върху влагата, кондензирана по стъклото. Беше отпило само една малка глътка, докато Лумики изпи две големи чаши заедно с малка чашка черно кафе.

Бяха седнали в прекалено скъпото кафене за туристи в двора на замъка, защото в района нямаше друго приемливо заведение. Мислите на Лумики се въртяха в кръг. Не знаеше как да формулира десетките въпроси, които се блъскаха в съзнанието ѝ, за да им отдели внимание.

— Jag maste kanske forsoka forklara...^[1] — каза или по-скоро прошепна момичето колебливо.

Да, моля, обясни.

Лумики не отвърна нищо, решила да остави момичето да си разкаже историята. Без насочващи въпроси.

— Jag har... kan jag prata engelska? Min svenska ar lite... dalig.^[2]

Разбира се, говори на английски, помисли си Лумики и кимна. Забеляза, че момичето говори със силен чешки акцент. Шведският не му беше роден език, ала явно имаше причина да се обърне към Лумики именно на шведски.

— Казвам се Ленка. На двайсет години съм — каза момичето.

Лумики сведе очи към пръстите му, които не спираха да се движат нервно по стените на чашата с вода. На лявата му ръка, на безименния пръст, имаше плитка следа, сякаш години наред бе носило пръстен, който наскоро бе свалило.

Ленка разказа, че цял живот е живяла в Прага. Живяла с майка си, докато тя не умряла, когато Ленка била на петнайсет. Злополука. Една нощ паднала в реката.

Гласът на Ленка заглъхна. За няколко дълги секунди тя зарея поглед над главите на туристите към църквата, после отново подхвана разказа си.

— Оттогава... за мен се грижат други хора. Сега имам ново семейство.

— Омъжена ли си? — попита Лумики.

Ленка енергично поклати глава.

— Не, не, нищо подобно. Просто добри хора, които ме прибраха у тях. Вярваш ли в добротата?

Въпросът изскочи толкова неочаквано и бе зададен с такава сериозност, че на Лумики ѝ се наложи да отпие глътка кафе, за да забави отговора си.

— Вярвам в добрите дела. И в добрите намерения.

Ленка я погледна право в очите. Лумики не знаеше как да изтълкува изражението ѝ.

Замислено ли бе то, или враждебно? Искаше ѝ се Ленка най-сетне да започне да говори по същество, но не ѝ се щеше да я припира.

Сякаш прочела мислите на Лумики, Ленка каза:

— Когато бях малка, майка ми не говореше за баща ми, макар че врънкането ми трябва да я е подлудявало. „Ти нямаш баща“, само това повтаряше. Аз знаех, че това не е вярно. Всеки има баща. Когато навърших десет години, тя ми разказа всичко. Единнайсет години по-рано, през лятото, се запознала с някакъв турист. Той бил от Финландия и говорел шведски. Казвал се Петер Андершон.

Лумики замръзна отново, въпреки че нажеженият въздух ги обгръщаше като електрическо одеяло. Несъзнателно започна да търси в лицето на Ленка прилики с чертите на баща си. Имаше ли нещо познато в правия, тънък нос? Тъмните вежди? Линията на челюстта? На моменти почти зърваше лицето на баща ѝ да премигва пред това на Ленка, но след секунда трепкащият образ изчезваше.

— Според майка ми връзката им била кратка и страдна. Мъжът имал съпруга във Финландия. Аз съм била грешка, разбира се, но майка ми решила да ме задържи. Не казала нищо на мъжа, тоест на баща ми, поне не и тогава. Чак когато съм навършила две годинки, тя му изпратила моя снимка.

Ленка замлъкна за кратко и жадно отпи от водата си. Лумики имаше чувството, че столът ѝ се клати под нея. Чуваше думите на Ленка, но се затрудняваше да ги осмисли. Баща ѝ имаше и друга дъщеря. Тук. Нейна по-голяма сестра.

— Баща ми искал да се запознаем, но майка ми не му позволила. Години наред пращал писма, картички, снимки, малки подаръчета и пари за двете ни. Тя никога не му отговаряла по никакъв начин и с течение на времето писмата започнали да идват все по-рядко. Накрая съвсем спрели. Майка ми ми разказа за баща ми, но не и за писмата. Аз сама ги намерих, когато бях на дванайсет. Майка ми ги беше скрила в една кутия в гардероба зад чаршафите. Успях да ги разгледам само за няколко минути, преди тя да се появи и да изпадне в ярост. Обвини ме, че я шпионирам. Сграбчи кутията и изпразни съдържанието ѝ в печката, та всичко изгоря. Цяла нощ плаках.

Ленка говореше с равен, тънък глас, но треперенето на ръцете ѝ разкриваше, че никак не ѝ е лесно да разкаже историята. Тя дълго седя безмълвно — явно не знаеше как да продължи.

До тях се беше настанила шумна групичка италиански ученици. Момчетата лочеха кола и се надпреварваха кой ще се оригне по-силно. Една американска двойка се оплакваше на висок глас колко объркващо

било да се налага да превръщат еврото в долари и да разберат дали наистина са платили добра цена за нещо. Лумики регистрираше всичко това, но имаше чувството, че звуците долитат някъде отдалеч... като че от друго измерение.

Разказът на Ленка беше като парченце от пъзел, което попадна на мястото си и запълни празнина, която Лумики усещаше, откакто се помнеше. Винаги беше знаела, долавяла, че семейството ѝ крие нещо. Имаше нещо голямо, за което никой не говореше, но понякога изпълваше цялата къща до такава степен, че ѝ ставаше трудно да диша. Напрегнатото поведение на баща ѝ. Тъжните, влажни очи на майка ѝ. Разговорите, които рязко спираха, когато Лумики влезеше в стаята.

И все пак ѝ бе трудно да повярва на подобно нещо за баща си. Петер Андершон беше толкова въздържан човек, така овладян и безупречен. Много хора имаха едно лице за пред хората и друго за къщи. У дома те можеха да изразят мъката, изтощението и съжалението, които всъщност изпитваха. Със семейството си тези хора можеха да се смеят и да се отпуснат. Лумики винаги бе смятала, че баща ѝ има само лице за пред хората. Винаги си беше същият, където и да се намираше. Черупката му бе дебела и здрава.

Възможно ли бе да е изживял страстен роман в Прага? Способен ли беше баща ѝ изобщо на толкова силни емоции? Никога не бе споменавал, че е идвал тук. Странно. Човек би си помислил, че ще я посъветва кои забележителности да посети на всяка цена.

Ленка говореше за един Петер Андершон, когото Лумики не познаваше. Това обаче не значеше нищо. Беше напълно възможно в живота на баща ѝ да има неща, за които Лумики не знаеше. Нима някой от нас може изцяло да опознае друг човек? Дори и хората, които са ни най-близки?

— Когато майка ми умря, реших, че никога няма да науча нищо повече за баща си. Имах само едно име — Петер Андершон, както и това, че живее във Финландия и говори шведски. Името е доста често срещано и не ми помогна изобщо. И тогава те видях.

— Но как разбра? — Лумики не можа да се въздържи да не попита. — Никога не сме се срещали.

За пръв път на устните на Ленка се появи усмивка.

— Преди майка ми да изгори всичко, зърнах твоя снимка. Беше на осем години. Отзад пишеше Din lillasyster Lumikki. „Малката ти

сестричка Лумики.“ Тази снимка се вряза в съзнанието ми до най-малката подробност. Когато те видях, веднага те познах. Толкова си приличаш със снимката. Но исках да се уверя, затова те следях. Надявам се, че не ми се сърдиш.

Лумики поклати глава. Докато го правеше, осъзна, че не е съвсем сигурна какво точно отрича.

Знаеше само, че нищо вече няма да е същото.

[1] Май ще трябва да опитам да обясня. (шв.). — Б.пр. ↑

[2] Аз... Може ли да говоря на английски? Шведския ми е малко... лош. (шв.). — Б.пр. ↑

Косата ѝ бе кестенява като на Лумики, но по-скоро с един миши оттенък вместо нейното топлокестеняво. И беше дълга. Ако Ленка си разплетеше плитките, косата ѝ сигурно щеше да стигне до кръста. Късата прическа на Лумики пък беше като тази на Кери Мълиган. Това обаче нищо не значеше. Кестенявото сигурно бе най-често срещаният цвят на косите на жените в Централна Европа.

Сиви очи. Тези на Ленка бяха малко по-тъмни от очите на Лумики. Може би в плавната извивка на горната устна имаше нещо общо, ако човек се загледаше отблизо. Но пропорциите на лицето бяха различни. Челото на Ленка беше забележимо по-високо, а носът на Лумики бе по-къс и по-малък.

На ръст бяха почти еднакви. Ленка бе може би с около два сантиметра по-висока. Застанали една до друга пред огледалото в тоалетната на кафенето, двете проучваха лицата си. Ленка сложи ръка на рамото на Лумики, от което на Лумики ѝ стана неудобно. Тя не обичаше да я докосват непознати. Дори и с хора, които познаваше, предпочиташе да пази личното си пространство. Само на единици позволяваше да се доближат до нея толкова, че да я докоснат. Ленка я стисна силно. Лицето ѝ бе бледо като ръцете. Лумики имаше лек тен.

Що се отнасяше до външния вид, можеше и да са сестри. Или не. Нямаха нито една обща черта, която ясно да говори за генетична връзка помежду им. И никоя от двете не приличаше чак толкова на бащата на Лумики.

Лумики се наведе над мивката и си напписка лицето и шията със студена вода. Това я освежи и подтикна мозъка ѝ да заработи по-бързо. Освен това накара Ленка да я пусне.

— Какво мислиш? — попита Ленка, отпратила към Лумики разтревожен, нетърпелив поглед.

Като кученце, което иска да го почешеш зад ухото.

Лумики предпочиташе да не казва нищо. Беше получила прекалено много материал за размисъл, и то само за един ден.

Прекалено много разкрития. Не бе имала време да разсъди какво означава всичко това и как би могла да реагира.

Лумики не понасяше да не знае какъв трябва да е следващият ѝ ход.

— Всичко това е... твърде много информация наведнъж — отвърна тя накрая и избърса шията си с хартиена салфетка.

Струйка вода се бе шумгнала под яката на ризата ѝ и сега се спусна по гръбнака ѝ като мрачно предчувствие.

— Знам. Аз имах на разположение много години да приема истината. Ти току-що разбра.

— Да. Баща ми никога не ми е споменавал и дума. Не знаех, че съществуваш. Татко...

Ленка сложи другата си ръка на рамото на Лумики. Изглежда, прие колебанието ѝ за прилив на емоции. И това го имаше, разбира се, но съществуваше и фактът, че на този етап Лумики не желаше да разкрива твърде много за себе си. Първо трябваше да се увери, че знае истината.

Имаше нещо подозрително объркано в Ленка и историята ѝ. Съвпаденията бяха прекалено големи, за да са истина. И все пак подробностите звучаха правдоподобно. Мислите на Лумики препускаха вихрено из главата ѝ и тя не успяваше да ги подреди.

— Може ли да те помоля за една услуга? Не казвай на баща си засега. На баща ни. Не искам да разбере за мен от някой друг. Искам сама да му съобщя, когато дойде моментът — заяви Ленка.

Лумики кимна. Молбата бе лесна за изпълнение. Честно казано, дори не ѝ бе хрумнало, че първата ѝ работа трябва да е да грабне телефона и да се обади на баща си, за да го разпита дали има тайна дъщеря в Прага. Просто в тяхното семейство не се правеше така. Това, което се правеше, бе притеснителните въпроси да се заобикалят и нещата да се уреждат по всякакъв друг начин, но не и с откровен разговор. Семейство, изтъкано от тайни. Може би това звучеше вълнуващо, като нещо, излязло от роман мистерия, но всъщност бе по-скоро като огромна скала, която тегнеше на всички тях и заради която им бе трудно да се погледнат в очите.

— Как научи шведски? — попита Лумики, превключвайки на този език.

Ленка се усмихна свенливо и отвърна също на шведски:

— Сигурно ще ти прозвучи глупаво, но когато разбрах, че баща ми говори шведски, започнах да го уча сама от интернет и учебници. Гледах клипове от шведски телевизионни предавания за деца в YouTube и се опитвах да повтарям думите. Струваха ми се някак странно познати, докато ги произнасях. Smultron. Fanig. Langtan. Pannkaka.^[1] Може би езиците, които говорят родителите ни, се спотаяват някак в гените ни.

Лумики дори не си направи труда да отбележи на глас, че това звучи съвсем като някоя ню ейдж глупост, без каквато и да е обосновка от генетиката или психологията на човешкото развитие. Ленка бе свободна да вярва в каквото си иска.

Една немска туристка влезе в тоалетната и хвърли на Ленка и Лумики подозрителен поглед. Отвън се разнесе звънът на камбаните от катедралата „Св. Вит“. Два часът следобед. Ленка замръзна.

— Два ли стана? — попита тя.

Лумики кимна. Ленка започна да се озърта неспокойно наоколо, а пръстите ѝ отново пропълзяха по каишката на чантата. Заприлича на подгонено животно. Топлотата и дори леката непринуденост в поведението ѝ изчезнаха за секунда.

— Трябва да тръгвам — каза Ленка. — Да се срещнем утре. В дванайсет.

— На същото място ли?

Ленка се огледа.

— Не, идеята не е много добра. Знаеш ли Вишеград, крепостта? Може да стигнеш дотам с метрото. Хайде да се чакаме там.

На Лумики не ѝ остана време да каже каквото и да е, да предложи някое по-удобно място или да попита Ленка закъде се е разбързала, защото момичето вече бе изскочило от тоалетната, зарязвайки я да се вира в огледалото.

Пръстите на жената потропваха по масата. Повърхността беше хлъзгава. Само преди месец я бяха изстърпали и лакирали, отстранявайки и най-малките неравности. Очите ѝ обходиха стените на стаята. Там бяха. Всички дипломи, награди, изрезки от вестници, многоцветна подборка от най-важните моменти в кариерата ѝ. Всеки би ѝ завидял. Но за нея това не беше достатъчно. Нищо не беше

достатъчно. Тя не можеше да допусне нещо да е достатъчно. Не и в тази сфера. В тази сфера човек трябваше постоянно да е гладен. Постоянно да иска нещо по-голямо, по-добро, по-шокиращо, по-сензационно, по-трогателно, по-скандално, по-сгриващо сърцето. Новостта бе необходима като кислород. Трябваше да държиш пръста си на пулса на събитията непрекъснато. Или да си винаги крачка пред събитията, ако можеш, и да атакуваш тогава, когато хората най-малко го очакват.

Трябваше да се превърнеш в тема за разговор. Да си в устата на всички. Тук. Сега. Утре.

Жената грабна един мобилен телефон, отвори го, извади SIM картата и я смени с друга. Включи телефона и избра номер, с който никой нямаше да разбере, че е говорила. Мъжки глас отвърна след първото позвъняване.

— Готов ли е? — осведоми се мъжът.

— Още не.

— Не забравяй, че не бива да знае твърде много.

— Естествено, че няма да забравя. Занимавам се с това достатъчно отдавна и съм наясно с правилата. Той трябва да знае възможно най-малко. Тогава реакциите му ще бъдат автентични. Точно автентичност ни трябва. Истински емоции.

— И разбираш опасността, в която ще се озове? Може да бъде наранен. Дори да умре.

— Налага се да поемем този риск. И щом всичко свърши, мъченичеството няма да е най-лошият изход. Сещам се за поне един случай, в който мъченичеството превърна една новина в сензация.

Смях.

— Не бива да ми говориш такива неща, може да се обидя.

— Разчитам на черното ти чувство за хумор.

— В мен няма нищо черно, освен чувството ми за хумор. Значи, всичко върви по план?

— Да.

— Добре. Сега трябва да затварям. Бог да те благослови.

Жената приключи разговора и се усмихна на себе си.

Не ѝ трябваше божията благословия. На други обаче можеше и да им е нужна.

Хората жадуват за герои. Искат да виждат, да слушат и да четат как доброто винаги побеждава злото. Давид и Голиат, Исус и сатаната, малките хобити и могъщият Саурон. Искат да изживеят заедно с героя победата над непобедимите, надвиването на непоклатимите, убийството на безсмъртните. Копнеят за истории, в които невъзможното става възможно заради намесата на безстрашен, праведен герой.

Героят трябва да предизвиква симпатия и да е достъпен. Трябва да е едновременно близък до хората и малко над тях. Не бива да е прекалено високо над тях.

Трябва да се бори и да преодолява препятствия. Трябва да изпитва болка и трудности. Трябва да стигне до ръба на собственото си унищожение, за да се въздигне отново по-силен от преди за финалната битка. Героят трябва и да бъде уязвим. Трябва да има слаби места, които врагът да напада.

Не по-малко важен от героя, дори може би още по-важен от него за историята е врагът. Злото. Силен, тайнствен, жесток — злодеят, заради когото по гърба полазват тръпки.

Този вид зло привлича хората като магнит. Те искат да отрекат съществуването му, но то ги вълнува. Поглъщат злото, докато не им призлее. После искат някой да дойде и да ги излекува. Искат герой.

Успешната история за герои не се създава без съпътстващи жертви. Има хора, които трябва да умрат, за да могат спасените да се почувстват по-ценни.

Единствено смъртта може да създаде легенда.

[1] Диви ягоди. Глупав. Пълнеж. Палачинка. (шв.). — Б.пр. ↑

17 ЮНИ, ПЕТЪК, РАННА СУТРИН

На тавана имаше дупка. Взираше се в Лумики като черно, незрящо око. Тя се взираше в отговор. Беше съвсем будна.

Жълтеникавата светлина от уличните лампи проникваше през тънките завеси на прозореца в стаята ѝ. В парка наблизо излая куче. Беше два часа сутринта. Задушливата жегата от деня не се беше оттеглила дори през нощта и чаршафите на Лумики бяха просмукани от пот. Тя стана, за да отвори прозореца. Наложил се да дърпа силно, за да накара раздутата дограма да се предаде и прозорецът да се отвори със скърцане. Влажният нощен въздух се изля в стаята, придружен от постоянния тътен на уличното движение, изпъстряно от клаксони и свистене на спирачки. Някой даде газ и гумите му изсвириха. Компания нощни купонджии, завръщащи се от някой бар, запяха. Доколкото можеше да различи отделни думи в какофонията от гласове, май пееха на френски.

Лумики се облегна на перваза на прозореца. Макар въздухът отвън да беше толкова топъл, колкото и този в стаята ѝ, лекият бриз изсуши потта по кожата ѝ. Искаше да си вземе душ, но нямаше смисъл, защото сутринта отново щеше да се наложи да го прави. А и не ѝ се щеше да събужда половината хостел. За момент се замисли дали не е гладна, но бързо отхвърли идеята за храна. Единственото, с което разполагаше, бяха няколко банички от предишната сутрин, които, въпреки че бяха с различна форма и изглеждаха вкусни, бяха направени от едно и също тесто с различен пълнеж. Някои бяха сладки, други — солени, но всички оставяха тънък мазен слой по небцето ѝ.

Беше се събудила или от жегата, или от кошмара, който бе сънувала. Може би и от двете. Вероятно влажните чаршафи, усукани около тялото ѝ, бяха предизвикали кошмара. Той не беше нов, но Лумики не го бе сънувала от години. След като бе тръгнала на училище, го бяха заменили кошмари за насилници, кошмари, които продължаваха и на дневна светлина, повтаряха се отново и отново,

докато реалността и сънищата се смесиха и тя не бе в състояние да прецени кога сънува и кога е будна.

Този кошмар бе по-ранен обаче. От годините, преди да се научи да се страхува.

В този сън Лумики стоеше пред голямо огледало. Беше малка, около двегодишна. Отначало единственото, което виждаше в огледалото, бе самата тя и тъмната стая, в която се намираше. Вдигна ръка и отражението ѝ повтори жеста. Усмихна се. По-широко. Отражението ѝ стори същото. Сетне тя зърна в огледалото как зад нея се появи друго момиче. Това момиче беше по-голямо от нея, но доста си приличаха. Дори бяха облечени в еднакви бели рокли.

Момичето сложи ръце на раменете на Лумики. Ръцете му бяха топли и сигурни. После момичето се приведе към нея и прошепна: *Du ar min syster alltid och alltid och alltid.* „Ще бъдеш моя сестра завинаги, завинаги, завинаги.“

Лумики се обърна към нея.

Защо, по дяволите, винаги се обръщаше, макар да знаеше, че това няма да доведе до нищо хубаво? До този момент в съня си тя се чувстваше добре. Беше ѝ топло и уютно. Ала щом се обърнеш, нахлуваше студ. Зад нея нямаше никой. Стоеше в тъмната стая съвсем сама. Тя пак се извърна към огледалото. Момичето беше там. Погали косата на Лумики и тя усети нежния му допир. Опита се да отблъсне ръката, но не докосна нищо, освен въздуха.

Vill du inte leka med mig? — попита тъжно момичето от огледалото. „Не искаш ли да си играеш с мен?“

Лумики енергично заклати глава. Едничкото нещо, което желаше, бе момичето да си отиде. Момичето не беше истинско и Лумики се страхуваше.

Jag blir sa ledsen — каза момичето. „Това толкова ме натъжава.“

И заплака. Лумики искаше да отмести поглед. Искаше да стисне очи. Но не можеше да спре да се взира. Въпреки че знаеше. Знаеше и не искаше да вижда сълзите на момичето.

Сълзите бяха червени. Бяха огромни капки кръв, които се стичаха по бузите му и капеха от брадичката по роклята му. Когато Лумики най-сетне отклони очи, погледна надолу и съзря, че и собствената ѝ рокля вече не е бяла, а е нашарена с петна кръв.

Тогава се събуди. Винаги се събуждаше в този момент.

Лумики така и не бе разбрала откъде идва този кошмар. Дали не беше зърнала неволно сцена от филм на ужасите, когато е била малка? Или пък някое дете от детската градина или площадката ѝ бе разказало история за призраци?

Очевидно беше обаче защо кошмарът се бе завърнал точно сега. Нямаше нужда човек да е специалист по тълкуване на сънищата, за да се сети. Отраженията на Лумики и Ленка. Твърдението на Ленка, че имат общ баща, че са сестри. Паралелите крещяха толкова силно, че щеше да се наложи да си запуши ушите, за да не ги чува. Ала онова, от което Лумики я побиха тръпки, не беше фактът, че кошмарът се е завърнал след толкова години. Беше вероятността сънят да не е само сън.

Само че не беше логично. Ако историята на Ленка бе истина, което поне засега Лумики не бе готова да приеме, те двете все пак не се бяха срещали до този момент. Тоест малката Лумики нямаше как да има спомен за това как стои пред огледалото със сестра си.

Тя не вярваше във видения. Това бяха безсмислици. Значи... трябваше да е съвпадение. Или пък беше дочула нещо. Може би една дума оттук, друга оттам — сред многото внимателно маскирани спорове на родителите си — и тези думи се бяха оказали достатъчни, за да създадат някакъв неясен образ, който се бе разтеглил и изкривил в детското ѝ съзнание до подобен кошмар. Това звучеше като най-правдоподобното обяснение.

Лумики вдишваше нощния въздух бавно и дълбоко. Ефектът на кошмара започна да отслабва. Нощна Прага миришеше на надежда и неизпълнени обещания. Миришеше на история и прашни улици. Миришеше на сладко и солено едновременно.

Лумики реши да се опита да спи на отворен прозорец въпреки уличното движение и останалите нощни шумове. Щом тръгна към леглото, по вратата се посипаха удари от юмруци, толкова силни, че тя реши, че ще я изкъртят.

Лумики грабна чаршафа от леглото и го уви плътно около голото си тяло. После сграбчи най-близкия предмет, който би могъл да ѝ послужи за оръжие. Оказа се полупразна бутилка вода. От защитата ѝ определено имаше какво да се желае. Всеки мускул в тялото ѝ се изопна, когато тя се втрени във вратата. Ако неканеният гост успееше да я изкърти, Лумики трябваше да е готова да я ритне обратно в лицето

му. Фактът, че вратата се отваряше навътре, бе в нейна полза. Още по-голяма полза щеше да има от елемента на изненада.

Лумики стоеше напълно неподвижно. Това със сигурност знаеше как да постигне. Направо беше майстор.

Юмруците отново заудряха по вратата, този път с още по-голяма мощ.

Лумики се надяваше, че добре прицеленият удар с бутилка с вода също ще подейства. Първо вратата, после бутилката. Това бе подробният ѝ план за нападение.

Точно тогава от другата страна на вратата долетяха мъжки смях и опити за песен.

— Хайде на купон, на купон! Хайде на купон, на купон! Хайде бе, човече! Не е време за спане!

Раменете на Лумики се отпуснаха. Тя позволи на ръката си, стиснала бутилката, да падне надолу. Досети се за истината преди най-умния от мъжете пред вратата.

— Ох, мамка му! Сбъркали сме стаята. Тази е 208, не 206.

Когато купонджиите се преместиха пред съседната врата, където подновиха скандирането, Лумики пропълзя обратно в леглото си. Невероятно, но шумната неразбория от уличното движение и коридора накара клепачите ѝ веднага да се затворят и тя потъна в дълбок сън, лишен от сънища.

Мъжът беше буден. Често будуваше в малките часове на нощта, докато всички останали обитатели на къщата спяха. Овчар, бдящ над стадото си. Това поне си мислеха те и не бяха много далече от истината. Те бяха неговото стадо и той ги гледаше и пазеше от години, вече повече от двайсет. Беше търпелив и бе изстрадал много. Мъжът често си казваше, че ако може да изчака колкото е нужно, ще бъде възнаграден.

Мъжът се разхождаше от стая в стая с бавни, безшумни стъпки. Стаите миришеха на прах и бяха малко задушни, пълни с диханието и сънищата на спящите в тях хора. Той огледа умиротворените спящи лица. Нечия уста беше полуотворена, друг стискаше възглавницата си като отдавна изгубена любовница. Всички изглеждаха дребни и крехки, дори и мъжете. Приличаха на пеперуди, които той можеше да

протегне ръка и да докосне. Имаше силата да ги унищожи, да ги забодне с карфица и да ги превърне в част от колекцията си, да им отскубне крилете, да ги задуши с дим или да им открадне кислорода.

Животът им бе в ръцете му.

17 ЮНИ, ПЕТЪК

Иржи Хашек изстиска два портокала в чаша и изгълта сока на един дъх. Свежият сладък вкус се разля в устата му и той почти усети как витамините се просмукаха в кръвта и му осигуриха отскока, необходим за началото на деня. Загледан през прозореца към града, който тъкмо се събуждаше и се готвеше за сутрешната суматоха, разбра, че и днешният ден ще бъде горещ и задушен. Тънък, прозирен слой перести облаци покриваше небето, но скриваше яркото слънце толкова, колкото воалът на булката скрива погледа ѝ от младоженеца.

Иржи се усмихна на себе си и си помисли колко добре изглежда седнал в мезонета си, пиещ прясно изцеден портокалов сок. С тъмната си коса, оформена в класическа прическа, с панталоните тип цигара и ризата с бяла якичка приличаше на герой от реклама. Олицетворение на успеха и жизнеността.

Иржи почти се разсмя на глас. Беше само на двацет и пет години. Работеше онова, за което бе мечтал. Всички знаци сочеха към главоломна кариера. Беше разследващ журналист, който спокойно можеше да се превърне в следващата голяма звезда на бранша. Можеше да се сдобие със собствено предаване, преди да навърши трийсет. Нямаше сериозна връзка, но това бе не поради липса на възможности, а заради личен избор. Иржи не искаше да започва сериозни отношения засега. Щеше му се да е свободен да флиртува, да се отдава на приключения, да се наслаждава на многообразието, което светът можеше да му предложи. Може би щеше да улегне след няколко години, щом срещнеше жена, която да е достатъчно интересна и вълнуваща.

Иржи Хашек изживяваше своята мечта и се наслаждаваше на всяка една минута. Не беше съвсем сигурен дали заслужава работата си или целия си живот, но нямаше намерение да се извинява, че го живее.

Най-малкият от пет деца в семейството, Иржи рано се бе научил да отстоява интересите си и да грабва всеки бонбон, който мине пред очите му. Не беше от най-умните ученици, но бе по-жаден за знания от

повечето и имаше таланта да открива информацията, която би му помогнала да напредне в живота. Понякога тази информация бе полезна за него и вредна за други. Когато Иржи разкри връзката между учителя по история и заместничката по математика — нещо, за което се бе досетил и накрая установи със сигурност, щом откряна вратата към стаята с копирната машина в неподходящ за тях и подходящ за него момент, — той не се поколеба и за секунда. Поиска по-високи оценки по история и математика, и естествено, ги получи.

Правилната информация отваряше врати, които без нея биха останали затворени. Иржи разбра, че има нюх за новини, и рано навлезе в журналистиката.

Сега се замисли за материала, върху който работеше.

През тялото му премина тръпка от вълнение. Тази история беше страхотна. Щеше да бъде големият му пробив. Щом я публикуваше, всички щяха да научат името му и да запомнят лицето му.

Материалът бе съвсем различен от събитията, които отразяваше ежедневно. Протести срещу правителството. Ефектът от кризата в еврозоната върху обикновения гражданин. Вдигането на цените на храните от гледна точка на собствениците на хранителни магазини. Грешки при реставрацията на исторически сгради. Иржи винаги покриваше новините, които шефовете му даваха. Опитваше се да бъде точен и креативен, да показва нещата от различни ъгли, за които никой друг не се бе досетил. Никога обаче не бе изпитвал толкова искрено вълнение, като това, което усещаше в момента във връзка с настоящия материал.

Тази история беше важна. Беше сърцераздирателна. Имаше човешки елемент. Беше шокираща, сериозна и си струваше да бъде разкрита.

Иржи не се преструваше на светец. Веднага би признал, че желанието му да изпъкне пред всички останали го движи точно толкова, колкото жаждата му за знания. Да, щеше му се да бъде герой. Не беше от онези работни коне, които стояха в сянката и на които им стигаше, че истината е била разкрита. Иржи искаше да го видят. Искаше слава и похвали. Искаше хората да запомнят името и лицето му точно толкова, колкото историята, която им бе разказал. За Иржи истината и славата не се изключваха взаимно. Те бяха две страни на една и съща монета. Разкриването на истината водеше до слава и

неговият стремеж към славата го мотивираше да работи здраво, за да разкрие истината.

За пръв път в живота си Иржи готвеше материал с истинска стойност, който щеше да намери широк отклик сред аудиторията. Прекарал беше месеци в проучвания на областни църковни архиви и семейни истории. Часове наред бе чел полицейски доклади в търсене на улики и несъответствия. Беше интервюирал хора, които се страхуваха толкова много, че не искаха той да показва лицата им и да използва имената им. Иржи знаеше, че материалът, с който разполага, е опасен, и именно това го правеше толкова ценен.

Божествено, би казал някой. Дяволски добро, би казал той.

Сега приближаваше моментът, в който Иржи трябваше да се доближи още повече до сърцето на мрака, и то буквално. Налагаше се да намери човек, който би се съгласил да бъде интервюиран пред камерата, дори и да е превърнат в неясен, анонимен силует с електронно променен глас. А той самият трябваше да види всичко със собствените си очи.

Жегата беше непоносима. Във въздуха имаше нещо, което вещаеше гръмотевици, може би дори истинска буря, но в небето нямаше и намек за подобно нещо.

Иржи се протегна и си облече сакото. На рамо праметна новата си чанта, която съдържаше най-новия модел лаптоп заедно с по-традиционни материали за водене на записки. Научил беше, че за някои хора малкият бележник и химикалката създават именно онази атмосфера на доверие и надеждност, която му трябваше. Тракането по клавиатурата на компютър предизвикваше твърде голяма дистанция между него и хората, които интервюираше. Човек бе длъжен да знае как да остави впечатление за пълноценно присъствие по правилния начин. Не биваше да се държи прекалено напористо и невъздържано. Най-важно бе умението да слуша търпеливо. Трябваше да задаваш въпроси и да проявяваш интерес, но без да се натрапваш.

Много от правилата за вземане на добро интервю бяха същите като при свалката.

Иржи се хвана, че си тананика. Мелодията бе от дразнещо прилепчивата нова песен на Карли Рей Дженсън.

Може би в края на деня щеше да седне в някое кафене на улицата, да остави една леденостудена бира да се плъзне по гърлото му, да разгледа кискащите се туристки и да провери какво може да изкопчи от тях с техниките си за интервюиране. Иржи си обеща, че ще го направи, ако отметне достатъчно работа днес.

Правилата носят сигурност. Правилата създават един дом. Правилата помагат на семейството да функционира. Без правила ще се носим без посока, оставени на милостта на поривите си, създания, привлечени от мрака и хаоса.

Ето защо се нуждаем от правила. Правилата са нашите ангели-хранители.

Най-важните правила са следните: Семейството е свято. Семейните работи са свети. Семейните работи нямат нищо общо с никого извън семейството. Не разговаряме за семейните работи. Мълчанието е наше правило. Ако някой се опита да разпитва за вътрешни семейни работи, ние не бива да му отговаряме по никакъв начин.

Защото всички знаем: който наруши най-важното правило и стори грях срещу Свящото семейство, не ще се размине с наказанието. Ние ще затворим устата на всеки, който говори твърде много. Ние ще спрем всички думи, които петнят свещената белота.

Ако един проговори, всички сме в опасност.

Волята на един от нас никога няма да вземе превес над волята на семейството.

Лумики все си мислеше, че ще свикне с гледката, че тя ще престане да ѝ спира дъха всеки път, щом я зърне, но бъркаше. Прага винаги изглеждаше омагьосващо, наблюдавана отвисоко. Разбира се, всичко има по-добър вид, когато се съзерцава отвисоко, когато погледът ти може да обхване пейзажа чак до хоризонта. Лумики си

мечтаеше някой ден да живее в апартамент с прозорци, които гледат към града. Кой град — засега не знаеше. През тези дни в Прага бе започнала да усеща все по-силно, че градът от мечтата ѝ не е задължително във Финландия. Централна Европа бе много по-привлекателен вариант. Тук улиците миришеха на история по съвсем различен начин. Темпото на живот бе много по-лежерно и беше по-лесно да се смесиш с тълпата и да се скриеш.

За Лумики крепостта Вишеhrad бе едно от най-красивите места в Прага. Радваше се, че Ленка предложи да се срещнат там. Хълмът не привличаше тълпи от туристи като центъра на града или Пражкия замък. Не се чуваше шумът от уличното движение. Беше тихо, спокойно и зелено.

Лумики седна на една дървена пейка, затоплена от слънцето, и остави дробовете и сетивата си да се изпълнят. Затвори очи. Ако някой я попиташе, тя не би имала нищо против времето да спре в този момент. Можеше просто да си остане тук, наред това лято, без да иска да отиде където и да е другаде, без да копнее по някого, стига да внимава за какво мисли. Часовете щяха да се приплъзват покрай нея. Денят щеше да се превърне във вечер, а вечерта — в нощ. Лумики щеше да заспи и после да се събуди, за да продължи да се взира в пейзажа, който никога нямаше да ѝ доскучае и в който винаги щеше да открива нови детайли.

Лумики усети идването на Ленка още преди да чуе хрущенето на чакъла под краката ѝ. Миришеше на същата смесица от аромати като вчера, но сега се долавяше нещо ново и остро. Пот? Имаше и пот, но в тези горещи дни потта се лееше по-лесно и не бе толкова концентрирана. Не миришеше толкова силно. Не, това бе нещо друго.

Ленка вонеше на страх.

Тя седна до Лумики. Лумики не отвори очи и за момент Ленка запази мълчание. Лумики се опита да анализира собствените си чувства. Имаше ли усещането, че седи до сестра си? Тази личност до нея беше ли ѝ близка на някакво по-дълбинно ниво? Струваше ли ѝ се естествено и нормално да седят редом, без да говорят?

Не.

Ленка бе изплашена и напрегната. Лумики бе нервна. Знаеше, че не може да си вади изводи единствено на тази база. Това беше едва втората им среща. А и Лумики не вярваше, че би трябвало да усети

генетичната им връзка. Във всяко едно отношение двете бяха непознати.

В живота си Лумики бе срещнала един-единствен човек, когото бе почувствала близък веднага, и тя все още се изумяваше, че такова нещо изобщо се бе случило.

— Не бях сигурна дали ще дойдеш — започна Ленка.

Лумики отвори очи. За няколко дълги секунди светлината ѝ се стори прекалено силна.

— Разбира се, че ще дойда — каза тя.

Лумики полагаше усилия да стои настрана от неща, които не я засягат. Това обаче я засягаше. Засягаше я изцяло.

— Май е време да ти разкажа за семейството си — додаде Ленка.

Тя се колебаеше на всяка дума, сякаш произнасянето ѝ бе неприятно или болезнено. Като горещи въглени в устата. Погледът ѝ бягаше още повече от предишния ден. Лумики си представи неспокоен заек, който очаква лисица или ловец да скочат отгоре му всеки момент. Или изплашен да не стъпи в капан. Представи си как капанът щраква върху крачето на заека и как кръвта пръсва по бялата му козина. Спомни си съня си и потръпна.

— Когато майка ми умря, за пръв път разбрах, че имам и други роднини в Прага. Майка ми никога не ги бе споменавала. Не знам защо. Те са добри хора.

Отново тези думи. „Добри хора.“ На Лумики ѝ звучаха странно, но не беше наясно точно защо.

— Как ги откри? — попита тя.

Ленка поклати глава и се усмихна едва-едва.

— Не ги открих аз. Те ме откриха. Дойдоха при мен в деня след злополуката и казаха, че ще се погрижат за мен, че ще се погрижат за всичко. И наистина го направиха. Организираха погребението на майка ми и се оправиха с документацията и разните други официалности.

Обадиха се на хазяина и на данъчните, както и на всички други места, на които аз изобщо не бих се сетила да звънна. Без тях нямаше да оцелея. Те ми спасиха живота.

Изражението на Ленка бе станало някак нереално. Огривно отвътре от странна светлина, която се стори неземна на Лумики. Ясно беше защо Ленка се чувства така, сякаш е била спасена след подобно изживяване. Когато майка ѝ е умряла, е била само с две години по-

малка, отколкото бе Лумики сега. Лумики се зачуди как би се почувствала, ако родителите ѝ бяха умрели внезапно, когато беше на петнайсет. Ако се бяха появили хора, които да ѝ обещаят, че ще се погрижат за всичко. Сигурно и тя щеше да ги обожава. Поне за известно време.

— Двойка ли са, или...? — попита Лумики. Не ѝ беше понятно за колко души говори Ленка.

— Не, те са...

Ленка не довърши изречението и Лумики видя как изражението ѝ се измени — усмивката изчезна и по лицето ѝ се изписа тревога. Ленка погледна през рамото на Лумики. Лумики се обърна да види какво има отзад, и зърна брадат мъж с тъмни очила и бели ленени дрехи. Нямаше време да го разгледа по-внимателно, защото Ленка я стисна силно за рамото, изправи се и я дръпна след себе си.

— Бягай! — изсъска Ленка в ухото ѝ и сама хукна.

Лумики не губи време да задава въпроси. Втурна се след Ленка по калдъръмената уличка към базиликата „Св. св. Петър и Павел“ в центъра на крепостта. Облите камъни бяха опасни. Лумики се препъваше почти на всяка крачка. Когато посмя да хвърли поглед назад, не видя някой да ги гони. Ленка тичаше изненадващо бързо и на Лумики ѝ се наложи доста да се постараете, за да я настигне. Ленка бягаше така, сякаш бе свикнала да я преследват.

Щом стигна църквата, Ленка най-сетне спря. Беше се задъхала. В очите ѝ просветваше паника.

— Сигурно не е бил той — каза тя. — Ако беше той, щеше да ни подгони. Може би е бил някой друг. С тъмните очила ми беше трудно да го позная.

Лумики се обърка.

— Преди следващия спринт няма да е зле да съм наясно какво става — отвърна тя.

Ленка избърса потта от челото си.

— Не сме в опасност. Просто не исках той да открие по този начин. Ще му бъде трудно да разбере. Само че не беше той, затова...

Ленка приказваше някак на себе си, като че Лумики я нямаше, което я раздражни още повече.

— За какво говориш? — попита тя високо, за да привлече вниманието на момичето.

Подейства. Ленка изпъна гръб и се върна в настоящето.

— Може би ще е най-добре да те заведе да се запознаеш със семейството. Откровеността е най-доброто решение. Те ще знаят какво да правят.

Лумики никак не бе сигурна, че тонът на Ленка ѝ харесва.

Къщата изглеждаше тъмна и сънлива дори под яркото слънце на летния ден. Беше стара триетажна дървена постройка с куличка. Всъщност доста приличаше на модела на муминска къща на Тулики Пиетила. Не семплата конусовидна къщичка от японския анимационен филм за мумините или къщите в муминския парк. Тази повече наподобяваше ъгловатия модел с многото прозорци и балкончета, който Лумики толкова обичаше да разглежда, когато отиваше в Музея на мумините в градската библиотека на Тампере.

Но докато тайнствените коридори и неочакваните ъгълчета в муминската къща възбуждаха фантазията, домът на семейството на Ленка изглеждаше някак меланхоличен. Това вероятно се дължеше на запуснатостта му: олющена боя, ръждясали улуци, напукани балкони и немити прозорци, някои от тях счупени. Къщата беше в толкова лошо състояние, че ако се намираше във Финландия, щяха да я съборят. Див бръшлян пълзеше по стените и стигаше чак до покрива. Цветът на къщата сигурно някога е бил бял, но сега преобладаваше петнисто сивото.

Дворът също не изглеждаше особено поддържан. Тревата бе окосена, но пожълтяла и съвсем изсъхнала на места. Единственото красиво нещо бяха двата реда бели розови храсти по дължината на пътеката. Дори някои от розите бяха някак безцветни, клюмнали от мъка. В дъното на двора се мяркаше малка каменна постройка, чието предназначение Лумики не можеше и да си представи. Беше прекалено тясна, за да е помещение за инструменти, но не приличаше и на външна тоалетна.

Нищо в къщата или в двора не предразполагаше човек да влезе. Впечатлението се засилваше от здравата черна желязна ограда около имота, висока и заплашителна. Острите шипове по горния край носеха съвсем ясно послание: дори не пробвай да прескочиш. Портата също бе висока, тежка и заключена.

Къщата определено не се намираше в центъра на града. С Ленка бяха взели първо метрото, после автобус и накрая дълго бяха вървели.

Меко казано, бяха далече от най-оживените улици. Около къщата нямаше други сгради.

Ленка погледна Лумики колебливо.

— Вярваш ли, че си ми сестра? — попита тя.

На Лумики ѝ стана неудобно.

— Не знам — отвърна тя искрено. — Всичко, което ми каза, звучи възможно и би обяснило много неща, но...

— Не може да се запознаеш със семейството, ако не вярваш — прекъсна я Ленка рязко. Какво, по дяволите, се случваше? Да не беше довела Лумики чак дотук напразно?

— Имаме правило, че само роднините могат да преминат през портата — обясни Ленка. — От това правило няма изключения.

Погледът на Ленка бе твърд, сякаш внезапно бе намерила вътрешната сигурност, която досега ѝ бе липсвала. Като че близостта на дома ѝ бе извор на сили, който ѝ помагаше да стои малко поизправена и да говори малко по-уверено.

Лумики претегли думите си. Не можеше да каже, че вярва на Ленка напълно. Доста неща имаше да обмисля. В живота си Лумики бе чувала толкова лъжи, които бяха звучали като истина, че се бе научила да действа предпазливо. Знаеше от опит, че всеки може да се усмихва сладко и да се кълне във вечна дружба точно преди да ти се изплюе в лицето.

Мъчителките ѝ в училище ѝ бяха казвали отново и отново, че ако направи каквото искат от нея, насилието и униженията ще спрат. Но това така и не се случи. Бяха привлекли и други ученици към кроежите си, подкупваха ги, за да лъжат Лумики за какво ли не — че на следващия ден няма да имат физическо или че директорката е извикала Лумики в кабинета си. Унижението, когато осъзнаеше, че отново е паднала в капана им, бе врязано дълбоко в паметта ѝ.

Не вярвай на нищо, чиято достоверност не си проверила лично.

Мръсните прозорци на къщата се взираха в Лумики като замъглени очи. Тя докосна желязната ограда, която слънцето бе нагряло до почти непоносима температура. Лумики имаше чувството, че се намира по-близо от всякога до разкриването на тайната за собственото си семейство. Ако сега кажеше, че не вярва да е сестра на Ленка, дали нямаше да пропусне единствения си шанс да открие истината?

— Аз... — започна Лумики, но млъкна, щом зърна на един от прозорците на втория етаж мъж, който гледаше към нея и Ленка.

Той беше на около петдесет години, дребен, с тесни рамене. По челото му бяха вдълбани дълбоки бръчки, а тъмните му очи се взираха в тях гневно. Лумики потрепери. Ленка проследи погледа ѝ и мъжът изчезна, сетне тя извади ключа за портата от чантата си. Претегли го в ръка, докато чакаше отговора на Лумики.

В този момент входната врата на къщата се отвори със замах и една жена на около шейсет години закрачи решително към тях. Облечена беше със същия тип светли ленени дрехи като Ленка. Проста, дълга пола и риза с дълги ръкави. Сивата ѝ коса бе прибрана на стегнат кок на тила. Много преди да стигне до портата, тя започна да крещи към Ленка на бърз, насечен, гневен чешки. От време на време поглеждаше към Лумики и в очите ѝ проблясваше същата враждебност като на мъжа на прозореца. Ленка се опита да отговори и от тона ѝ Лумики схвана, че се мъчи да се защити и да обясни. Тя сграбчи Лумики за ръката и я вдигна, сякаш за да покаже на жената, че са една плът и кръв. На Лумики ѝ се прииска да си дръпне ръката. Мразеше някой да я превръща в своя пешка.

Възрастната жена не се успокои. Гласът ѝ се извиси още повече. Тя отвори портата и стисна Ленка за рамото толкова силно, че тя изплака от болка и пусна ръката на Лумики.

— Днес не може да влезеш — прошепна ѝ Ленка.

Лумики вече се беше досетила за това. Приемът, който бе получила, бе не просто хладен, а направо леден.

Жената издърпа Ленка през портата и я затръшна в лицето на Лумики. После дори размаха ръка, за да я отпрати, и изсъска нещо, което звучеше като съставено единствено от съгласни звукове. И помалко щеше да е достатъчно. Лумики ясно проумяваше, че не е желана.

Главата на Ленка бе клюмнала примирено, докато жената я водеше към къщата, без да я пуска. Изведнъж Ленка заприлича на малко момиченце, на което са се скарали и което знае, че му предстои и по-сериозно наказание. Не погледна назад. Лумики потръпна. Ситуацията бе странна. Защо една пълнолетна жена би оставила някого да се държи така с нея, и то без дори да се опита да възрази? На Лумики ѝ бе станало пределно ясно, че Ленка не е обикновена

двайсетгодишна жена, но все пак това пълно подчинение подсказваше, че възрастната жена има твърде голяма власт над нея.

Лумики не понасяше да вижда потискани хора. Инстинктът ѝ да се бие веднага се задействаше.

С надеждата, че възрастната жена не е по някаква случайност специалист по скандинавски езици, тя извика след Ленка:

— I morgon klockan sjutton i slottets tradgard!

„Утре в пет в градината на замъка.“

Ленка не се обърна, но Лумики видя, че поизправи гръб с един милиметър. Беше я чула. Когато вратата се затръшна след Ленка и жената, Лумики постоя още няколко секунди, взряна в къщата. Изглеждаше точно толкова неприветлива, колкото и на пръв поглед. Лумики си обеща, че преди да си замине от Прага, ще мине през портата, ще влезе в къщата и ще разкрие тайните ѝ.

18 ЮНИ, СЪБОТА, РАННА СУТРИН

Лумики усети две ръце да я хващат за раменете откъм гърба. Не помръдна, не издаде и звук. Това беше тяхна игра, която се наричаше „Прави се, че не си“. Целта на играта беше да останеш неподвижен и пасивен възможно най-дълго, без да се обръщаш. Позволено беше да следваш водещите движения на другия, но не биваше сам да поемаш инициативата — поне докато вече не можеш да издържаш и изгубиш играта.

Топлите ръце погалиха раменете ѝ. Бавно се спуснаха надолу по ръцете ѝ и сетне се върнаха нагоре. Лумики чувстваше топлина навсякъде, откъдето минаваха ръцете, които сега се бяха преместили на шията ѝ и леко я милваха. Горещи и студени тръпки пробягаха по гръбнака ѝ. Вече искаше да се обърне, но се насили да остане неподвижна. Тръпките прераснаха в горещо, наелектризиращо усещане, когато долови допира на устни до шията си. Нетърпеливата въздишка почти излетя от гърлото ѝ, но тя стисна зъби и остана безмълвна.

Ръцете продължиха надолу по тялото на Лумики, а устните не спираха да обсипват кожата на шията ѝ с влудяващо леки като перце целувки. Внезапно ръцете се пъкнаха под ръба на ризата ѝ и спряха за момент на корема ѝ, като че обмисляха накъде да продължат от тук нататък.

Продължавай, прииска ѝ се да му се примоли. Нагоре или надолу. Не ме интересува, само не спирай.

След секунда колебание ръцете продължиха нагоре и стигнаха голите гърди на Лумики. В същия момент устните на шията ѝ започнаха да я хапят, отначало съвсем нежно, после по-силно. На Лумики ѝ ставаше все по-трудно да се удържа неподвижна. Но не желаше да се предава. Знаеше, че колкото по-дълго чака, толкова по-хубаво ще бъде после.

Ръцете първо погалиха гърдите ѝ и после започнаха да ги масажират силно. Пръстите намериха зърната, чиято твърдост ясно показваше как се чувства тя. Устните се преместиха от шията, за да

целуват, смучат и хапят другаде, от което тялото ѝ се превърна в течност: димящо, искрящо течно желание.

Когато едната ръка остана върху гърдата ѝ, а другата се плъзна надолу... през корема, под ръба на гащичките и между краката ѝ, от устните на Лумики се откъсна стон на удоволствие и тя осъзна, че е загубила.

Каква блажена загуба.

Лумики се събуди окъпана в пот. Всичко беше мокро. Тя хвърли поглед на часовника, който показваше, че е 3:02 часът сутринта. Чаршафът, с който се бе завила, беше влажен и Лумики го отметна от себе си. Не последва подобрене. Горещият нощен въздух и ефектът от съня ѝ я държаха здраво в хватката си.

Защо не свършваше? Защо не можеше да го надживее?

Времето не я интересуваше. То си беше такова. Тя нищо не можеше да стори по въпроса. Но защо не можеше да накара болката в сърцето си да изчезне? Защо я измъчваха тези сънища? Защо копнежът продължаваше да я кара да въздиша в просъница, макар да беше напълно безсмислено? Беше изминала цяла година, а и връзката им бе траяла само едно лято. Не беше ли редно споменът за едно лято досега да е избледнял? Или поне да е станал по-лесен за понасяне?

Ала пролетта затопли света, лятото допълзя до вратата, отвори я със замах и чувството в гърдите ѝ се влоши. Лятната жега събуди спомени в крайниците и по кожата ѝ. Лекият полъх на бриза по ръката си тя долавяше като милувка. Слънцето я стопляше като погледа на любимия ѝ. Събудено от лятото, тялото ѝ копнееше за допира, който бе усещала всеки ден преди година.

С копнежа по нечий допир беше трудно да се живее. Той не искаше разрешение. Не се интересуваше дали идва в подходящия момент, или на подходящото място. Той беше обсебващ и настойчив, жесток и егоистичен. Или замъгляваше мислите, или ги правеше твърде ясни, твърде изострени. Копнежът изискваше безусловна капитулация. Лумики се опита да се бори с него и не успя. Не искаше да копнее, но копнееше. Не искаше да си спомня, но сънищата и тялото ѝ си спомняха непрекъснато.

Копнежът беше физически. Замайване. Присвиване в стомаха. Нужда да обгърне тялото си с ръце, докато лежи сама в леглото, защото няма кой друг да я прегърне. Чувстваше копнежа и в пръстите си, които искаха да гаят, да милват, да докосват. Копнежът правеше пръстите ѝ неспокойни, караше ги да си играят с ципа на якето, с връзките на суитшърта, да човъркат всичко, което попаднеше между тях. Копнежът караше зъбите ѝ да се забиват в долната устна, да я хапят и почти да я разкървавяват. Знаеше, че се държи глупаво. Знаеше, че копнежът е безсмислен.

Копнея за земята, която не съществува.

Така стояха нещата. Лумики копнееше за нещо, което не съществуваше и което не можеше да достигне. Копнееше за човек, който не искаше да ѝ принадлежи, който твърдеше, че не би могъл да ѝ принадлежи. Човек, който бе излязъл от живота ѝ, без да погледне назад. Какъв смисъл имаше да копнее за нещо, което го няма? Лумики копнееше за интимност, за доверие, за споделяне, макар че досега трябваше да е разбрала с болезнена яснота, че човекът, за когото копнееше, не можеше да ѝ предложи нито едно от тези неща и може би никога не бе могъл да го направи.

Лумики просто бе приела, че може. Беше си представяла, че може. Искаше да е така.

Блейз^[1]. Това беше казал, когато Лумики го попита как се казва.

— Всички ме наричат Блейз.

— Всички ли?

— Всички.

С това въпросът за името беше решен. Наистина, Блейз му подходеше повече от истинското му име. Каквото и да значеше „истинско“. И на този въпрос отговорът не беше нито прост, нито директен. Блейз беше точно като името си. Горещ, изгарящ, непрекъснато в движение, непостоянен, нееднозначен, стоплящ, изпепеляващ, красив за гледане, но излъчващ смъртно усещане за опасност.

— Само не ми казвай, че имаш татуировка на огън някъде на тайно място — пошегува се Лумики на първата им среща.

— По-лошо е.

— Не може да бъде.

— Може. Имам цял куп огнени топки.

Блейз се взираше в Лумики над чашата с кафе. Леденосините му очи бяха толкова настойчиви, че Лумики откри, че се изчервява, макар да нямаше причина. Поне не и друга причина, освен факта, че се чудеше къде са татуирани огнените топки, защото не ги виждаше никъде по тялото му в момента. Тениската без ръкави изключваше ръцете. Може би на гърба или корема...

Без да е продумала, Блейз започна да се подсмива.

— Какво пък сега? — попита Лумики.

— Изражението ти.

Лумики усети как червенината по бузите ѝ се сгъсти. Не можеше да я спре, колкото и да се дразнеше.

Блейз се приведе над масата и изви шия, за да ѝ покаже. Лумики веднага разбра.

— Близнаци — каза тя.

Той се дръпна и я погледна смаян.

— Откъде знаеш?

— То ми е любимото съзвездие — отвърна Лумики.

Това накара и двамата да замълчат. Сякаш покрай тях бе преминал полъх на тайнствено предчувствие, което им бе прошепнало, че точно тук и сега се разиграва нещо особено. Не беше само това, че и двамата, независимо един от друг, си бяха поръчали голямо черно кафе, че и двамата бяха обути с червени платнени кецове или че и двамата по случайност харесваха едно и също съзвездие. В този миг Лумики почувства, че Блейз може да се окаже човек, който я разбира от половин дума.

Първият такъв човек в живота ѝ.

Оказала се беше права.

Двамата бяха подминали всички нормални етапи на опознаването, стигайки до дълбока и емоционално интензивна връзка, която оставяше Лумики без дъх. Сигурно, ако бе имала повече време, щеше да се изплаши. Но нямаше. Всичко се бе развило страшно бързо. Стените, които бе издигнала в себе си, се бяха срутили на парченца моментално. Лумики се бе оказала напълно разголена и беззащитна пред Блейз и всичко, което той казваше или правеше, политаше към нея като куршум, пронизваше я и избухваше във фойерверки от радост, топлина и светлина. Никога не бе изпитвала подобно нещо дотогава. Беше объркващо, стряскащо и разтърсващо.

Знаеха един за друг разни неща още преди да си ги кажат. Знаеха, без да знаят. Отгатваха си любимите храни. Всеки можеше да познае любимите книги на другия. Всеки от двамата знаеше кое извиква сълзи на щастие в очите на другия и кое го кара да плаче от мъка. Говореха един през друг, довършваха си изреченията, мислеха за едно и също нещо едновременно и чуваха едни и същи песни в главите си. Трептяха на една и съща вълна — нещо, което Лумики бе смятала за невъзможно. Струваше ѝ се почти свръхестествено. Струваше ѝ се чудо.

Всъщност Лумики не мислеше, че във връзката помежду им има нещо свръхестествено наистина. Просто когато се бяха видели за пръв път, бяха усетили онази еднаквост, която ги бе привлякла един към друг. Разчели бяха смисъла в изреченията, жестовете и позите си, смисъл, който вероятно не можеха да облекат в думи, но който озаряваше съзнанията им като част от онова по-дълбоко знание един за друг. Всичко, което бяха преживели, видели, чули, усетили, прочели, вкусили или помирисали в живота си, бе оставило следа в тях.

Всичко, което бяха преживели, се бе натрупало на слоеве дълбоко знание, което им позволяваше да узнават интуитивно неща един за друг. Толкова силна бе връзката им. И когато се случеше нещо такова, нямаше как да се затворят в себе си. Просто трябваше да се доверят на другия.

Така се чувстваше Лумики. И дори не правеше опити да се предпази. Откриваше се пред Блейз. Допускаше го до себе си, оставяше се да я обгърне в топлината си. Долавяше, че може да се изгори, но поемаше този риск без секунда колебание.

Преди да срещне Блейз, Лумики си бе мислила, че физическата интимност ще ѝ създаде най-големи проблеми, когато започне да излиза с момчета. След годините насилие тя бе развила страх от физическото докосване, дори отвращение. Не можеше да понася непознати хора да навлизат в личното ѝ пространство. Не понасяше и познати да го правят. Искаше да може сама да избира кога някой да я докосва и как. Самата тя съвсем рядко изпитваше желание да докосне някого. Веднъж си беше помислила, че може би никога няма да има приятел или да се влюби, защото мисълта да допусне някого толкова близо до себе си, че да може да я целуне, ѝ беше така неприятна.

Но когато емоционалната дистанция между нея и Блейз изчезна толкова бързо, физическата дистанция стана нетърпима. Силната ѝ потребност от близост, от това да усеща кожата си притисната до неговата смайваше Лумики. На третата им среща бяха в нейния апартамент и отново пиеха кафе, така както правеха толкова често по време на връзката си, седнали около кухненската маса, говорейки си и смеейки се. Кафето им винаги изстиваше, преди да го допият.

Лумики стискаше чашата си с кафе с две ръце, за да не ги протегне и да докосне ръката на Блейз, да погали бузата му, да прокара пръсти през късата му руса коса. Притисна устни към ръба на чашата, макар единственото, което искаше, бе да ги долепи към неговите устни. Никога не беше изпитвала подобно нещо досега. Пулсът ѝ препускаше като луд. Отвътре цялата трепереше, от глава до пети, и се стараше треперенето да не стане видимо.

Лумики се опита да поддържа разговора, като че нищо не се е случило. В един момент спря да разбира какво говори Блейз. Едничкото, за което мислеше, бе колко много желае да го целуне. Как ще поеме лицето му нежно, но решително в ръце, ще се взре дълбоко в искрящите му ледени очи и ще го целуне. Лумики никога не бе целувала момче, но сега желанието беше толкова силно, че дори не се замисли дали ще знае точно как да го целуне и каква техника да приложи.

Чувствата нямаха нищо общо с разни техники. А това чувство беше изгарящо, то бе пламък.

Изведнъж Блейз се изчерви. Разроши си косата и се усмихна съвсем по момчешки. Тогава Лумики не издържа. Остави чашата на масата с такава сила, че малко кафе се изля навън. След миг бе в обятията му, първо кацнала неудобно на стола му, после двамата се изправиха, а столът изтрака на пода. Лумики се притискаше към Блейз с цялото си тяло. Устните им се бяха слели ведно. Горяха от взаимния си огън. Ръцете им търсеха нови и нови места, които да галят.

Всичко се случи изведнъж. Лумики бе едновременно вътре в ставащото и извън него. Нямаше никакъв контрол над действията или желанията си. Не можеше да се принуди да отстъпи. Не бе в състояние да спре да го целува дори ако светът около тях избухнеше. Само че светът не избухна около нея. Избухна вътре в нея.

Бързаха, но имаха цялото време на света. Негласно знаеха докъде могат да стигнат. Въпреки че бяха алчни един за друг, знаеха и как да се удържат. Можеха да оставят нещичко и за следващия път. И за последващия. Бяха тръгнали на експедиция без карта и компас и никой от двамата не желаше приключението да свърши твърде скоро. За всичко си имаше време.

Докато лежаха на матрака на Лумики и чакаха дишането им да се успокои, тя си помисли, че пътешествието едва започва. Зарадва се от мисълта, че не е наясно къде ще свърши.

Разсъждавайки за миналото, тя си каза, че това беше несправедливо. Това, че пътешествието ѝ с Блейз така и не бе свършило. Лумики знаеше, че бе имало още много да си показват, много неща, на които да се учат взаимно, толкова много неща, които да изживеят заедно.

Разбира се, Лумики знаеше. От самото начало. От първата им среща, когато очите ѝ останаха впити в леденосиния му поглед като че прекалено дълго. По-късно не бе в състояние да посочи някоя конкретна подробност, която ѝ бе подсказала истината. Дали не беше извивката на челюстта му? Или раменете, които не бяха особено широки, макар да бяха мускулести? Или пък гласът, приятен и нисък, но не толкова нисък, колкото би могъл да бъде? Пръстите, които бяха твърде тънки и красиви? Походката, която като че ли беше съвсем малко прекалено уверена, прекалено мъжествена?

Нямаше конкретна подробност. Блейз наистина изглеждаше като момче. Той беше момче.

Но не изцяло. Още не. Физическата му същност бе в процес на единение с вътрешното му аз. Лумики веднага бе разбрала. И това нямаше никакво значение за нея. За нея Блейз си беше Блейз от първия момент, в който го видя, не просто момче или някой на път да се превърне в момче. Не беше нещо преходно. Беше едно цяло, една идеална личност.

Ето защо се почувства странно, когато Блейз ѝ обясни нещата колебливо, неуверено. Когато му беше толкова трудно да произнесе думите. На Лумики ѝ се щеше да му каже да замълчи, защото нямаше нужда да ѝ обяснява. Нямаше нужда да проявява смелост, за да ѝ разкрива тайната си. В ушите на Лумики думи като „транссексуален“ и „операция за смяна на пола“ звучаха напълно чуждо. Не защото се

страхуваше от тях. Не беше това. А защото тези думи идваха отвън, от желанието на хората да определят, категоризират и диагностицират, да очертават граници и да подреждат в удобни отделения живота на другите хора.

За Лумики Блейз си беше Блейз. В същото време той бе и Лаура, седемгодишното момиченце, което се усмихваше широко на снимките, които Лумики намери във вилата на родителите му, където прекараха цяла седмица през онова лято само двамата.

Снимките го раздразниха.

— Може ли да ги прибереш? Мразех си косата. Как са успели да ме накарат да нося плитки, направо не знам.

— Изглеждаш много сладко.

— Изглеждам толкова естествено, колкото пудел с панделка на главата. Унизително е.

Лумики прибра снимките. Само че образите останаха в паметта ѝ и така Блейз стана също и Лаура с плитките.

В същия момент Блейз беше и Лаури, името, което си беше избрал за момента, когато физическата промяна приключи. За Лумики тези тримата спокойно можеха да съществуват като една личност без всякакви противоречия. Лаура, Лаури, Блейз. За нея нямаше нищо сложно или проблематично. За самия Блейз обаче нещата не бяха толкова прости.

— От детството си усещах, че нещо не е наред с мен, че името ми е неправилно, че дрехите ми са неправилни и че изглеждам неправилно... че се държа неправилно. Долавях как хората ме гледат и приемат нещо за истина, а аз няхах чувството, че приетото от тях наистина е вярно.

— Не би трябвало да се притесняваш какво мислят другите хора.

— Ето ти новина, Лумики: светът по случайност е пълен с други хора. Всички трябва по някакъв начин да живеем заедно. Работа. Хобита. Живот. Не всички са толкова разкрепостени като теб. Мислех, че си го разбрала вече. Точно ти.

Блейз отмести очи от лицето на Лумики. Тя видя от изопнатата му челюст, че стиска зъби. Намекът за насилието, на което бе подлагана в училище, беше малко ненужен. А и изобщо не ставаше въпрос за разкрепостеност или толерантност. Каквото и да станеше, направеше или кажеше Лумики, то никога нямаше да се стори

правилно на мъчителките ѝ. Това, че я бяха нарочили за своя жертва, се бе случило по абсолютна, жестока случайност. Насилието си беше просто насилие. Пожелали бяха да я наранят и да пречупят духа ѝ, и толкова.

Разговорите между Блейз и Лумики се превърнаха в спорове, а споровете се превърнаха в скандали.

Скандалите винаги попадаха в един и същи капан.

Блейз смяташе, че Лумики не разбира или проявява прекалено голяма деликатност към онова, през което минава той. Лумики обещаваще отново и отново, че ще подкрепя Блейз, каквото и да стане, но той допускаше, че тя никога няма да разбере болката, агонията, празнотата, които изпитваше.

— За теб тялото ти винаги е било твое собствено. Не ти се е налагало да мислиш за него — твърдеше Блейз.

Лумики признаваше, че това вероятно е така. Но защо това да ѝ попречи да го подкрепя?

— Сигурно ще съм доста кофти компания по време на следващия етап от прехода. Не знам дали сам ще мога да се изтърпя. Това, което знам, е, че не мога да поемам отговорност за щастието на друг човек. По-добре ще е да съм сам. Иначе накрая ще те нараня безпричинно.

Лумики скоро осъзна, че протестите ѝ са безполезни. Блейз бе взел решението си. Беше направил избора си и този избор не включваше Лумики.

[1] Blaze — Пламък. — Б.пр. ↑

Лумики се обърна по корем в леглото си в хостела и заби юмрук във възглавницата, която така и така си беше безформена. Мрачните мисли изпълзяваха от дупките си в скритите кътчета на съзнанието ѝ, където тя си мислеше, че ги е натикала за вечни времена.

Къде ли беше Блейз сега? С кого? Имаше ли вече нова приятелка, с която се излежаваше на кея пред вилата, далече от очите на любопитните съседни? Промъкваше ли се той към нея, за да сложи меката си, но силна ръка върху корема ѝ и да я наблюдава как първо се усмихва със затворени очи и как постепенно започва да хапе долната си устна и дишането ѝ се ускорява, въпреки че Блейз не прави нищо друго, освен да държи ръката си върху корема ѝ.

Дали някой друг в момента размиваше Блейз? След като запалеше в ледените му очи онзи огън, който беше радост, кондензирала се в светлина? Мисълта се оказа прекалено тежка за Лумики. Разкъса я отвътре и остави лош вкус в устата ѝ. Тя осъзнаваше, че чувствата ѝ са ирационални, но не можеше да стори нищо.

Това мразеше най-много от всичко — че все още изпитваше чувство за собственост към човек, който бе избрал да изчезне от живота ѝ, че таеше сляпа ревност, въпреки че не знаеше дали в живота на Блейз има някой, или не. Може би именно това незнание бе най-страшно. Ако знаеше, щеше да може да се ядоса, да се озлоби или да се натъжи дори, а сега единственото, което можеше да направи, бе да се върти в леглото, да удря възглавницата и да се чуди дали би могло... само би могло...

Лумики винаги успяваше да си представи най-лошия възможен сценарий. Можеше да си представи най-красивото момиче на света с най-добре аргументираното мнение и най-забавните истории, и най-изтънчените маниери. Момиче, което можеше да замае главата на Блейз от радост, желание и любов дотолкова, че той съвсем да забрави, че някога е съществувала Лумики.

Тя беше наясно, че се тормози напразно. На сутринта всички черни краски щяха да посивеят, да се обезцветят, отново да станат банални и срамни. Тя щеше да се чуди защо е изгубила толкова много време да се тормози за подобна глупост. Щеше да реши никога повече да не ревнува някого, който вече не е част от живота ѝ.

Но Лумики знаеше и че не след дълго пак ще дойдат нощи, в които нищо няма да може да удържи мрачните мисли, и те за пореден път ще я обгърнат и ще я удавят.

Последната им среща бе в един градски парк с изглед към езерото. Духаше вятър, който предвещаваше идването на есента, подръпвайки листата по дърветата. Някои вече жълтееха. На полуострова долу под тях, край лунапарка, по водата се гонеха зайчета.

Дъждовно е лятото ни.

Думите на Бирк от „Роня, дъщерята на разбойника“^[1] проблеснаха в съзнанието на Лумики. Само че лятото не беше дъждовно. Лятото почти беше свършило. Краят бе близо. Вятърът подхвана косата на Блейз и я развя. Лумики разбираше с болезнена яснота, че вече не може да протегне ръка и да приглади тази коса. Правото на допир ѝ беше отказано. Между двамата им се бе отворило пространство, което беше по-студено от камъка, на който седяха, и по-широко от езерото пред очите им. Лумики нищо не можеше да стори с него. Не можеше да го премине. Не можеше да го замени с топлината, която все още гореше в нея. Блейз я беше изключил от живота си. Вече дори не искаше да среща погледа ѝ.

В онзи следобед си размениха няколко думи, но Лумики най-ясно запомни мълчанието. Не беше като предишното мълчание помежду им — приятно, мирно мълчание, в което и двамата бяха в безопасност. Това мълчание бе кухо, смразяващо, изсмукваше въздуха от дробовете. То крещеше, настояваше за думи, които да запълнят празнотата, но никой от тях не можеше да изрече тези думи.

Бяха ги изчерпали. Бяха ги изяли. Обещанията, които не бяха си дали, но които въпреки това ги бяха свързвали, сега бяха нарушени.

Изведнъж Блейз протегна ръка и хвана тази на Лумики. Тя неволно потръпна от допира, който изпрати милиони електрически

заряди нагоре по ръката ѝ към цялото ѝ тяло. Най-вече към слабините. По дяволите!

Защо трябваше Блейз да има такава власт над нея?

Лумики автоматично затвори очи с надеждата, че Блейз ще направи онова, което винаги вършеше — ще вдигне ръката ѝ, ще я обърне с вътрешността на китката към себе си и ще притисне устни към кожата ѝ нежно, но настоятелно. Нищо друго не можеше да накара Лумики да изгуби контрол по-бързо.

Блейз обаче не я целуна. Лумики почувства някакъв метален предмет в дланта си. Долови как Блейз сви пръстите ѝ върху него и после я пусна. Лумики отвори очи, вдигна ръка и разгледа предмета. Беше сребърна брошка във формата на изящен дракон.

— За теб е. Защото всеки трябва да има свой собствен дракон — тихо каза Блейз.

Очите на Лумики се напълниха със сълзи. Тя не продума. Не беше в състояние да каже нищо, дори да му благодари.

Още пазеше брошката, но не можеше да я погледне. Въпреки това помнеше всеки детайл от фигурата на дракона, как бижутото тежеше в ръката ѝ, как хладният метал на изящните люспи се затопляше от кожата ѝ.

Неин собствен дракон.

Но за какво ѝ беше дракон, щом топлината си беше отишла от живота ѝ?

[1] „Роня, дъщерята на разбойника“ на Астрид Линдгрен, 1985 г., прев. Светла Стоилова. — Б.р. ↑

18 ЮНИ, СЪБОТА

Няма такова нещо като добронамерена секта. До този извод бе стигнал Иржи Хашек след месеци проучвания. Беше прекарал много безсънни нощи в четене на изследвания, репортажи, лични разкази, биографии и интернет форуми. По един или друг начин всички секти бяха зловещи и предизвикваха безпокойство, до последната. Дори онези, които проповядваха единствено любов, цветя, пухкави зайчета и мир на земята. Или се преструваха, че ги проповядват. Някъде зад кулисите винаги имаше нещо нередно. Алчност, сексуално насилие, опасни ритуали или най-малкото странни хранителни навици и лоша хигиена.

Иржи беше научил всички знаци, които подсказват, че дадена секта е опасна, а те включваха черно-бяло мислене, авторитарна структура и социална изолация. Рядко се намираха секти, които сплотяваха членовете си без фигурата на силен, влиятелен водач и категорични виждания по въпросите за това що е добро и зло, както и кое е правилно и неправилно. Именно убеждението, че истината на сектата е единствената, задържаше хората в тези организации и ги караше да вярват, че за тях има запазено място в някакво по-добро бъдеще, предназначено специално за тях. Понякога в отвъдното, понякога на друга планета. Те бяха избраните. Малцината посочени. Онези, които щяха да бъдат пощадени от смъртта.

„Вратата на рая“ беше първата секта, с която се бе запознал Иржи, докато се занимаваше с проучванията си. Основана в началото на 70-те години на двайсети век от Маршъл Епълуайт, сектата комбинирала християнството с вярата в съществуването на извънземни. Членовете ѝ се обръщали един към друг със „сестро“ и „братко“ и живеели заедно в имение под наем в Калифорния, което наричали свой „манастир“. На членовете на сектата не се позволявал никакъв контакт с външни хора. Епълуайт доброволно се подложил на кастрация и петима други членове на сектата последвали примера му. Сектантите вярвали, че извънземните ще им донесат мир и ще им предложат дом на друга планета.

Не че в това имало нещо лошо. Хората са свободни да вярват в каквото си пожелаят и да правят каквото поискат с телата си. Историята се превърнала в трагедия обаче, когато Епълуайт убедил последователите си, че в опашката на кометата Хейл-Боп се крие космически кораб и че душите на членовете на сектата могат да се качат на него. В рамките на три дни през 1997 г. под ръководството на Епълуайт се самоубили почти четиридесет членове на „Вратата на рая“.

За жалост, „Вратата на рая“ съвсем не беше уникален случай. „Джонстаун“^[1], „Клонка Давидова“^[2], „Орденът на Слънчевия храм“^[3]... Имената звучаха благородно, дори красиво, но в историята на всички имаше трагедии и смърт. После идваха сектите, които не се задоволяваха с убийството на собствените си членове, а търсеха жертви другаде. През 1995 г. група на име „Лум Шинрикьо“ планира и извършва нападение с газ в токийското метро, при което умират дванайсет души и няколко хиляди са ранени.

Колкото повече информация събираше Иржи за тези религиозни секти, толкова повече го отвращаваха. Ако успееше да изиграе, макар и малка роля в осуетяването на плановете на дори една от тях, щеше да е спокоен, че работата му има смисъл.

В този момент той погледна към мъжа, седнал срещу него, и се запита кога бе загубил вярата си и бе решил да наруши обета за мълчание. Външният вид на мъжа предизвикваше асоциации с измършавяло куче, налагано от бой през всеки ден от живота си. Беше крехък, тесните му рамене изглеждаха още по-тесни, защото бяха превити. Тъмните му очи постоянно шареха по околните маси и клиентите в кафенето и на Иржи му беше трудно да задържи вниманието на събеседника си за повече от няколко секунди. Приличаше на около петдесетгодишен, макар че сигурно беше по-скоро на четиридесет и няколко. Дали някога този човек наистина бе вярвал, че е един от малцина, избрани от Бог? Сигурно. Иначе нямаше да прекара толкова години в сектата.

Мъжът му разказа съвсем малко за себе си. Не спомена името си, разбира се, но Иржи не го и очакваше. Всъщност шефът на Иржи му беше подшушнал, че мъжът може да бъде убеден да му даде анонимно телевизионно интервю. Шефът му обаче не беше обяснил как се е свързал с мъжа, а и Иржи не попита. Научил се беше, че е по-добре да

не задава твърде много въпроси. Ако някой ти предлага на тепсия ключов информатор за материала на живота ти, не е нужно да гадаеш откъде разполага с подобни сведения. Хващаш всяка възможност, която ти се предложи. Това бе водещият принцип в живота на Иржи.

— Значи, никой няма да може да ме разпознае, така ли? — попита мъжът за стотен път.

Иржи сподави въздишката от досада и търпеливо обясни:

— Това е идеята на анонимното интервю. Ще бъдеш с гръб към камерата и можем дори да направим силуета ти размазан или да те облечем в широка дреха или нещо подобно, за да затрудним още повече разпознаването. А гласът ти ще е напълно променен.

На ъгловата маса в зле осветеното кафене мъжът нервно склочи пръсти сякаш за молитва, сетне ги отпусна, потърка opakото на едната си ръка с палец и започна да човърка кожичките около ноктите си. Иржи забеляза колко е суха кожата му. Може би в сектата имаха правила за употребата на козметика като крем за ръце.

— Общо сме два̀сет души. Живеем в покрайнините — каза мъжът глухо.

— Къде по-точно? — попита Иржи.

Мъжът яростно заклати глава.

— Не мога да ви кажа.

Може би... засега, помисли си Иржи, защото възнамеряваше да накара този човек да му се довери напълно — дотам, че доброволно да му каже къде се намира къщата на сектата. В момента обаче беше най-добре да не го притиска. Иржи премина на друг въпрос.

— Откога си в сектата?

— От самото начало. Вече два̀сет години. Първо бяхме само няколко души, но с годините открихме и други членове на семейството.

— Как се издържате? Работите ли?

— Някои от нас — да. Всичко, което спечелим, споделяме. Парите се използват за благо на семейството. Никой не получава повече от другите. Когато се присъединим към семейството, му даваме всичко, което притежаваме.

— Значи е малко като при комунизма? — попита Иржи, пробвайки да разведри атмосферата.

Мъжът го изгледа продължително и сериозно. Опитът за разведряване очевидно бе обречен.

— Животът ни е съвсем скромнен. Не ни е нужно много. Всичко светско е суета.

В гласа му се долавяше странна смесица от меланхолия и гордост. Сякаш знаеше, че е прекарал най-хубавите си години в нечовешки условия на живот, но въпреки това чувстваше, че е живял правилно.

Иржи не желаше да притиска човека, но му трябваше нещо по-конкретно. Дотук не беше чул нищо кой знае колко притеснително, нищо, което би подсказало, че може би държи в ръцете си сензационната десетилетието. Хората имаха пълно право да живеят в комуни и да прекарват цялото си време в отправяне на молитви към Господ. Не беше голяма новина. „Ей, я вижте — тук имаме група откачалки, които живеят заедно“ не звучеше като солидна основа за истинска новина. Хората, без съмнение, обичаха да разглеждат откачалки, но максимумът, който би могъл да се извлече от такава история, бе да се покаже човешкият елемент. Нямахше да стане истински важна новина.

— Има ли деца при вас? — попита Иржи накрая. — Какви наказания се прилагат, ако някой член на църквата ви наруши правилата?

— Ние не използваме думата църква — бързо отвърна мъжът. — Ние сме семейство.

— Добре, семейството тогава. Няма значение как ще го наричаме — рече Иржи.

— Напротив, има — възрази мъжът. — Защото ние наистина сме семейство. „Бялото семейство“.

Иржи записа думите в бележника си. Може би името щеше да се окаже важно на някакъв етап. Ала това, което беше съществено в момента, бе, че като си записваше разни неща, той демонстрираше, че цени онова, което мъжът му казва. Цялата работа беше в доверието.

— Семейството ви има ли врагове? И нямам предвид духовни врагове. Имам предвид физически врагове, тук, на земята — пробва Иржи.

Трябва да имаше някаква причина да му дадат точно този материал за сектата. Някъде се таеше мрачна тайна, която той можеше да разкрие.

Мъжът се огледа, после се приведе напред и понижи глас:

— Всъщност... тук, на земята... — започна той.

В същия миг някой мина покрай масата. Мъжът подскочи така, сякаш до него бе гръмнал балон. Иржи хвърли бегъл поглед на минаващия. Някакво момиче, запътило се към тоалетната. Къса кафеникава коса и потник. При нормални обстоятелства не би я погледнал втори път. Изглеждаше като туристка, така че сигурно не бе схванала и думичка от разговора им, дори да го беше чула.

И въпреки всичко атмосферата на доверие беше унищожена. Очите на мъжа бяха пълни със страх, който Иржи нямаше да успее да прогони. Той вече знаеше, че мъжът няма да му каже нищо повече днес. Научил се беше да разпознава паниката, която караше събеседниците му да се скриват в черупката си.

— Имам ли съгласието ти, че ще се явиш за видео интервюто? — попита Иржи. — Утре?

Мъжът не отговори веднага. Поколеба се.

Мамка му! Иржи се опита да сподави нетърпението си. Ако притиснеш човека твърде силно, можеше да изгуби всичко. Той щеше да избяга и никога повече да не се появи, оставяйки Иржи без история за разказване.

— В дванайсет часа на същото място. Оттук ще отидем в студиото, където никой, освен мен няма да присъства на записа.

Иржи говореше със спокоен тон. Стараеше се да звучи успокоително, уверено. Не питаше и не предполагаше, просто казваше какво ще стане. Видя как думите и тонът на гласа му успокоиха мъжа. Той кимна. Бавно, но все пак кимна. Иржи протегна ръка. Мъжът я гледа доста дълго, но накрая я пое. Иржи с усилие овладя импулса да се отдръпне при допира на сухата загрубяла кожа. Стиснаха си ръцете, с което скрепиха уговорката.

Мъжът си тръгна пръв, както се бяха разбрали. Иржи изчака пет минути, преди да го последва. Щом най-сетне пристъпи навън, под яркото горещо слънце, се почувства, като че ли е на друга планета. Идеше му да се впусне в танц на победата право там, на улицата, заобиколен от всички тези весели хора с летни дрехи. Беше договорил интервюто. И беше убеден — мъжът имаше какво да му каже.

Жената попи потта от челото си със салфетка. Тягостната жега от няколко дни вещаеше буря. Първите страници на таблоидите опяваха за рекордни температури и суша, макар че времето не беше чак толкова различно от обичайното. Просто нямаше много новини. Жената обикновено ставаше неспокойна, когато нямаше достатъчно новини, но не и сега. Дългото мълчание щеше да придаде още по-голяма сила на писъка, който щеше да го наруши.

Жената погледна към безоблачното синьо небе. Току-що бе приключила телефонен разговор, чиято цел беше да се получи нейното потвърждение на дадените по-рано инструкции. Жената бе уверила събеседника си, че е разбрал всичко правилно. Засега разполагаха със задоволително количество информация. Източникът вече не беше необходим.

Историята за герои изисква опасности и смърт.

Жената прехвърли погледа си към изящната шахматна дъска, която стоеше на бюрото ѝ, въпреки че не играеше на нея. Погали една пешка с пръст и после леко я бутна. Пешката падна. За да се продължи играта в правилната посока, често се налага да се жертват пешки.

Слънчевите лъчи галеха повърхността на Вълтава, караха водите ѝ да блещукат и искрят. Прекрасен ден за умирање.

Някакъв прегърбен мъж крачеше бързо по улицата и се оглеждаше толкова често, че беше малко вероятно нещо или някой да се промъкне покрай него незабелязано. Тъкмо пресичаше малка уличка, когато иззад ъгъла, сякаш от нищото, изскочи сива кола. Мъжът смогна да види колата, но не и да я избегне.

Стотици мисли и емоции прелетяха през главата му за секунда. Не беше честно това да се случва точно сега, точно когато бе събрал смелостта да говори. Домъчня му за всички, които щяха да скърбят за него.

По-късно свидетелите дадоха противоречиви показания. Според някои шофьорът бил натиснал спирачките, според други — не. Така или иначе колата бе ударила мъжа в ребрата с такава сила, че той бе прелетял няколко метра, преди да падне на павираната улица. Главата му се цапардоса в паважа и след секунди под нея се оформи локва

тъмночервена кръв. Първият добър самарянин, който стигна до него, установи, че мъжът е загинал на място.

Шофьорът на сивата кола избяга от местопрестъплението и никой не запомни номера. Според един очевидец колата изобщо нямала номера. Никой не си спомняше как изглеждаше шофьорът и дори дали беше мъж, или жена.

[1] През ноември 1978 г. в Джонстаун, Гаяна, 918 членове на сектата „Народен храм“, ръководена от Джим Джоунс, се самоубиват групово с цианид. Джоунс се застрелва в главата. — Б.пр. ↑

[2] Секта, отцепила се от „Адвентистите от седмия ден“, известна най-вече с обсадата на седалището ѝ от страна на ФБР и други правоохранителни организации, предизвикана от обвинения в редица незаконни дейности. Обсадата трае повече от шест седмици и завършва със смъртта на 79 членове на сектата и четирима правителствени агенти. — Б.пр. ↑

[3] Международна секта, основана на принципите на рицарите тамплиери, също печално известна с няколко случая на убийства и групови самоубийства, сред които убийството на бебе в Канада, подозирано, че е Антихристът, последвано от две групови убийства и самоубийства в Швейцария. — Б.пр. ↑

Ленка пристъпи към прозореца и погледна към същия пейзаж, който познаваше от изминалите пет години. Същите липи, чиито листа си сменяха цвета и после окапваха под напора на есенните ветрове, оставяйки голи клони, които замръзваха през зимата и се покриваха с пъпки напролет, а пъпките от своя страна се превръщаха в листа. Сега дърветата бяха по-тънки от преди. Тъкмо миналия ден Яро ги беше подрязал с моторния трион. На Ленка подкастрените дървета ѝ се струваха по-тъжни от обикновено. Купчината клони под тях приличаше на погребална могила. Ленка отмести поглед към железната ограда, която обикаляше имота като зловец, покрит с шипове кошмар. Потънала в мисли, тя прокара пръсти по перваза. Бялата боя беше напукана и се лющеше. Стъклата се нуждаеха от миене. Яркото лятно слънце подчертаваше праха и отпечатъците от пръсти. Но нямаше смисъл от миене. Вече не.

Изведнъж стаята ѝ се видя твърде тясна. Пейзажът отвън изглеждаше прекалено ограничаващ. На Ленка ѝ се прииска погледът ѝ да стига по-далеч. Познатата миризма на мухъл, гниене и ароматни пръчици, която излъчваше къщата, започна да я задушават, нищо че обикновено ѝ харесваше. В повечето случаи този мирис я караше да се чувства в безопасност.

Ленка не разбираше какво може да се е случило. Пет години бе по-щастлива, отколкото бе смятала, че е възможно. Въпреки че бе скърбила за майка си и понякога се бе усещала ужасно самотна, като цяло беше доволна. Тя и не желаше нищо повече. Беше получила толкова много в живота си. Беше получила хора, които искаха да се грижат за нея, които ѝ дадоха подслон. Беше получила вяра, която бе по-могъща и по-голяма от нея самата. Ленка знаеше каква награда я очаква.

Мислеше за първите петнайсет години от живота си като за сън, от който се бе събудила. Пробуждането беше жестоко и немилостиво, но именно това го бе направило толкова необходимо. Преди Ленка винаги си бе представяла, че в живота няма нищо повече от онова,

което се вижда. Прости, ежедневни неща като ходене на училище, гледане на телевизия с майка ѝ вечер, мечти за приятели, влюбване, момчета, които не я и поглеждат, пътуване до Ню Йорк, мечти да стане фотограф или учителка. Животът тогава бе повърхностен, зависим от материални, светски неща. Ленка непрекъснато се притесняваше, че не е красива. Гледаше се в огледалото часове наред, отделяше огромно внимание на всяко несъвършенство и ползваше грим, за да се помъчи да направи лицето си по-привлекателно. Нищо че беше толкова срамежлива и тиха, че никой не би забелязал дали има дълги, извити мигли, или не.

Товага Ленка беше толкова несигурна. Направо като сомнамбул. Не бе в състояние да зърне божествената светлина, която озаряваше света. Не и докато от „Бялото семейство“ не ѝ помогнаха да забележи колко малки и незначителни са физическите неща наоколо в сравнение с Истината. Колко незначителна е самата тя без святост и без единствения истински Бог. Животът на Ленка, както и животът на всички хора по света бе просто едно изкачване на стълби. Едничката врата към нейния истински дом щеше да се отвори по-късно. Защо тогава да жали, че стълбите са прекалено скромни и понякога трудни за изкачване, щом в края на краищата те нямаха никакво значение пред вечността?

И все пак в този миг Ленка се улови, че мисли за всичко, което Лумики ѝ бе разказала за своя живот във Финландия. Помисли си за Северното сияние и нощите без нощ. Помисли си за плуването в дупка, пробита в леда. Всичко това звучеше необичайно и интересно. Като нещо, излязло от книга с приказки. Пет години Ленка не си беше мечтала да пътува. Сега обаче, подобно на крадци в нощта, в главата ѝ се промъкваха идеи да се качи на самолета с Лумики, да отлети далече, във Финландия, да отиде на сауна, да плува в искряща езерна вода и да подуши уханието на брезите, които Лумики бе описала така красиво. Лумики бе събудила у Ленка желанието да използва всичките си сетива до краен предел поне веднъж в живота си.

Що за безсмислени, глупави мисли!

Ленка се огледа из стаята с леглата, наредени покрай стените. Тук спяха трима. На дървения под нямаше килим. На стените нямаше картини. Нямаше бюро, лампа или столове. Нищо излишно. Нищо, което би могло да отведе мислите на обитателите на стаята в грешна

посока. Не им трябваха развлечения. Вечер можеха да си запълват времето с молитви. Ако не бяха прекалено свързани със света, щяха да се приближат повече до Бог.

Ленка склучи пръсти. Тези мисли бяха грешни. Започнала беше да иска нещо, което не биваше да пожелава. Трябваше да измоли прошка.

Трябваше да се помоли Бог да ѝ даде сили.

Тя забеляза, че е станало почти три и половина. Ако възнамеряваше да се срещне с Лумики в пет в крепостта, трябваше да тръгне след малко. Правилно би било да не отиде. Теоретично погледнато, тя беше под домашен арест, защото бе нарушила правилата, когато доведе Лумики, без първо да поиска позволение. Неведнъж бяха казвали на Ленка, че никой не може да престъпи прага им толкова лесно. Първо семейството трябваше да прецени дали на Лумики може да се има доверие. Дори наистина да беше сестра на Ленка, това не беше достатъчно.

Ленка бе попитала семейството дали се съмняват в разказа ѝ. Те отвърнаха, че не ставало дума за това, а за факта, че членовете на семейството трябвало да се пазят взаимно, както и свещения си съюз. Никой не можеше да разруши този съюз. Левият безимен пръст на Ленка нежно масажираше десния, където години наред бе носила пръстена, получен от майка ѝ за рождения ѝ ден. Майка ѝ бе умряла само няколко седмици след този рожден ден. Ленка винаги докосваше пръстена, когато се нуждаеше от сила или успокоение.

Само че миналата седмица Ленка бе свалила пръстена. Адам ѝ беше обяснил по-директно от всякога как майка ѝ бе загубила вярата си и бе изоставила семейството си, поради което носенето на пръстена се превръщаше в измяна. Ленка бе хвърлила пръстена в реката. Там той можеше да потъне точно като майка ѝ.

Сега бе намерила сила и упование другаде — във вярата си и в Бог.

Молитвата на Ленка бе прекъсната от ужасен, тъжен писък, който долетя от долния етаж.

— Яро е мъртъв!

Вдигнатите ѝ ръце се отпуснаха надолу. Вината я изпълни, докато тичаше по стълбите към долния етаж. Ами ако Бог бе зърнал

греховните ѝ светски мечти и я бе наказал, показвайки ѝ колко лесно идва смъртта?

Лумики седеше в градината на крепостта, зареяла поглед към фонтана, който изхвърляше блестящи капчици вода, приличащи на скъпоценни камъни. Капките танцуваха за миг във въздуха, но неизменно падаха обратно надолу, към повърхността на водата. Лумики се зачуди как ли ще изглежда фонтанът, ако капките изведнъж започнат да се издигат към небето като миниатюрни искрящи балони. И сетне отлетят. Тя си представи как балончетата се понасят чак към Финландия и падат като дъжд, топъл и нежен, по лицето на Блейз.

Блейз. Отново мислеше за него. Заради разстоянието ли беше? Да не би да ѝ беше по-лесно да копнее за него, когато е в друга държава? Дали голямото разстояние правеше копнежа по-допустим?

Реално погледнато, в мислите на Лумики не следваше да има място за каквото и да било друго, освен за онова странно момиче Ленка и още по-странното му семейство, както и за най-важното — дали действително имаха семейна връзка. Наистина ли бащата на Лумики имаше незаконно дете в Прага? Само че копнежът ѝ не се съобразяваше с логиката. Той си имаше собствени планове и Лумики не можеше да стори нищо по въпроса.

Тя погледна надолу към града и внезапно я обзе много силно усещане за непознатост, за другост. Мястото ѝ не беше тук. Тя бе дошла просто на гости. Беше туристка, която щеше да си тръгне, преди да започне да чувства града близък. Никога нямаше да бъде като у дома си тук.

А къде беше у дома си изобщо?

Не и в Риихимяки, при майка си и баща си. Не и в апартамента в Тампере, поне още не. Нямаше нищо, което да я свързва с определено място до такава степен, че да го възприеме като свой дом.

Топлият вятър погали косата на Лумики и ѝ припомни как той я беше милвал, как тя бе искала никога да не спира. В обятията на Блейз се бе чувствала у дома си. В топлината на погледа му се бе чувствала на сигурно място, жива и завършена. Можеше просто да бъде себе си. Нямаше нужда да се преструва или да крие и редактира някои страни от характера си. Беше щастлива. Беше обичана.

Вятърът довя аромат на цветя и дървета, и лято, толкова упойващ, че Лумики се принуди да седне. Усещането за непознатост и другост започна да се усуква около тялото ѝ като въже. Подхвана я от краката, върза ги, после продължи към хълбоците, талията, ръцете, които прикова към тялото ѝ, уви се около шията ѝ и запусти устата ѝ.

Ами ако никога повече не се почувстваше у дома си, щом Блейз го няма?

Ами ако не беше способна да обича друг?

Ами ако бе загубила единствения човек, с когото би могла да бъде щастлива?

Ранно юлско утро. Бяха стояли до късно, за да си говорят, и никой от двамата не изпитваше умора. Слънцето се издигна в небето. Светлината му проникна в спалнята на вилата, нежна и грижовна, смекчена от клоните на брезата, която растеше пред прозореца. Лежах на тясното легло, обърнати един към друг. Блейз гледаше Лумики отблизо, какъвто си му беше навикът. Погледът не беше критичен, беше топъл и изпълнен с любов.

— Истина или предизвикателство, Лумики? — поде Блейз.

— Истина — отвърна Лумики.

— Колко често мислиш за това колко си красива?

Тя обмисли въпроса.

— Честно? Никога.

И беше вярно. Бяха ѝ повтаряли, че е грозна, толкова често, че накрая и тя бе повярвала. Тогава, преди години, допускаше, че именно тази е причината за случващото се, че е толкова грозна, че мъчителките ѝ просто нямаха избор и се налагаше да ѝ плюят в лицето и да я удрят непрекъснато. Външният ѝ вид беше така отблъскващ за тях, че те не можеха да се въздържат. Накрая, разбира се, Лумики бе осъзнала, че това не е истина.

По-късно тя започна да мисли, че не е грозна, а просто безлична. И нямаше особено значение как изглежда. Не я интересуваше дали някой я смята за красива. Докато не срещна Блейз.

— Малко се страхувах от това — каза Блейз. — Затова сега ще ти кажа кое в теб е красиво.

Изрече го толкова сериозно и официално, че Лумики се разсмя.

Блейз вдигна очи и прокара пръст по линията на косата ѝ.

— Челото ти. Когато погледна челото ти, почти виждам всички искрящи мисли, които минават зад него.

Пръстът продължи надолу към веждите ѝ.

— Веждите и очите ти заедно. Имаш очи с идеална форма. А погледът ти е толкова изгарящ, че първия път, когато те зърнах, онемях.

Сърцето на Лумики заби по-силно, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Думите на Блейз бяха като милувката на ръката му — намираще местенца вътре в нея, които галеше и успокояваше.

Докосване по бузата. Леко като перце.

— Линията на челюстта ти. Фина, но силна.

Пръст върху устните ѝ. Всяко докосване започна да разпраща тръпки по цялото ѝ тяло. Към корема. И по-надолу.

— Устните ти. Имаш най-красивите устни, които съм виждал. И по-меки от всички устни, които съм целувал.

На Лумики ѝ се прииска Блейз да я целуне веднага, но той продължи да прокарва пръст по шията ѝ и по ключицата.

— Шията ти е невероятно красива. И ъгълът, под който се среща с раменете. Ключиците ти са като крилете на птица.

Дишането на Лумики вече се бе ускорило. Тя се смайваше колко безупречно бяха синхронизирани движението на пръста му и нейното желание. Докато думите на Блейз я засрамваха и трогваха, изпълваха я с удивление и благодарност, допирът на ръката му я изпълваше с непреодолима, почти животинска нужда. Някой я намираще за красива. Някой я виждаше по начин, напълно различен от този, по който я виждаха всички останали. Толкова хубаво беше, че чак болеше.

Ръката на Блейз продължи надолу. Вече и неговото дишане пресекуваше, когато прошепна в ухото на Лумики:

— Гърдите ти...

След това думите изчезнаха. Докосванията продължиха разказа.

Имаха и друга игра. Казваше се „Карта на съкровищата“. Поточно тя разполагаше с два варианта: „Карта на емоционалните съкровища“ и „Карта на физическите съкровища“.

В „Картата на емоционалните съкровища“ този, в чиито ръце бе картата, записваше думи на лист хартия или рисуваше нещо важно от

живота си. От думите и рисунките тръгваха пътечки към други думи и рисунки. Другият, който трябваше да разчете картата, можеше да избира по кои пътеки да поеме. Онзи, който рисуваше картата, трябваше да обясни как се свързват думите и рисунките, както и каква история крият.

Така Лумики и Блейз можеха да разкажат един на друг живота си късче по късче. Страховете си, надеждите, мечтите. Тайните, които не бяха споделяли с никого. Желанията, които бяха твърде смътни, за да могат да бъдат облечени в думи.

„Картата на емоционалните съкровища“ отключваше сейфове, които двамата досега бяха държали заключени. Предоставяха си един на друг ключовете и сякаш казаха: „Давай, отвори го. Имам ти пълно доверие“.

„Картата на физическите съкровища“ също изискваше доверие. В тази версия на играта този, който отговаряше за картата, рисуваше тялото си и отбелязваше местата, на които другият трябваше да обърне внимание. Онзи, който разчиташе картата, избираше в какъв ред да посети тези места и по колко пъти. След като разчитащият си избере място, рисуващият картата споделяше как би желал това място да бъде докосвано, целувано, хапано или просто гледано. Разчитащият картата трябваше да следва инструкциите дословно.

Картите на съкровищата не бяха цел сама по себе си. Те бяха нежна игра, която всеки от двамата можеше да прекрати, ако поиска. Можеха да захвърлят рисунките и думите и да се съсредоточат върху това как една ситуация води до друга по естествен, спонтанен начин.

Имаше време, когато между Лумики и Блейз всичко беше както трябва, беше хубаво и неподправено. Тя често сънуваше това време. Събуждането винаги ѝ се струваше жестоко и нередно.

Защо трябваше да се буди, когато сънят бе толкова по-приятен, толкова по-истински?

Беше излъгала. Беше разказвала истории, които можеха и да бъдат верни, но не бяха. Беше изградила разказа си внимателно и нямаше да я хванат.

Нима лъжите бяха чак толкова лоши? Ами ако лъжата бе по-красива от истината? Ако лъжата даваше на разказвача и на слушателя нещо повече от истината?

Лъжата се превръщаше в история, а историята ставаше истина.

Тя не съжаляваше, че го е сторила.

Искаше да проследи тази история до края, до последната страница. Щеше да поеме риска краят да е жесток. Нейният край.

Лумики погледна часовника на телефона си. Вече беше пет, а от Ленка нямаше и следа. Напълно възможно бе да не дойде. Телефонът натежа в ръката ѝ, сякаш я подтикваше да се обади на баща си, да го попита направо. Тя наистина обмисли варианта. Трябваше да му дойде изневиделица. Първо щеше просто да си поприказва с него за времето и разни такива, а после да атакува, да го нападне от засада с въпроса дали е вярно, че има дъщеря в Прага. Веднага щеше да разбере по гласа му, ако лъже. Или поне така смяташе. Но може би баща ѝ бе по-добър лъжец, отколкото тя предполагаше.

Ако Ленка беше дъщеря на баща ѝ и ако всичко, казано от нея, бе вярно, значи, Лумики знаеше много по-малко за баща си, отколкото си мислеше. Но дали децата някога изобщо опознаваха родителите си? Истински, до най-съкровениите им кътчета? Обикновено виждаха само частица, малко парченце. Не знаеха какви са били родителите им като деца или за какво са мечтали като тийнейджъри. И дори ако родителите разговаряха с тях за тези неща, разказите винаги бяха оцветени от простичкия факт, че именно родителите ги разказват на своите деца.

Освен това семейството на Лумики никога не водеше задълбочени разговори по никакви теми. Просто не бяха такива хора. Понякога имаше чувството, че е прекарала първите шестнайсет години от живота си с непознати... или в най-добрия случай с бегли познати.

Вече беше пет и пет. Лумики стана от бялата дървена пейка и си протегна краката. Доста бе повървяла днес. Обичаше да ходи, тъй като разходките ѝ даваха възможност да усети града по-добре, отколкото ако се возеше на трамвай, автобус или метро. Зачуди се дали да не си тръгне. Стомахът ѝ започваше да къркори.

Претегли телефона в ръката си. Може би беше крайно време да счупи стъклената стена на мълчанието. Телефонът на баща ѝ бе записан под буква „Г“ като „татко“. Лумики натисна копчето, преди да си е променила решението.

Някой вдигна още при първото позвъняване. Само че не беше татко, а мама.

— Петер излезе на разходка и си остави телефона — каза майка й. — Нещо спешно ли имаш да му казваш? Ще му предам, като се прибере.

Лумики усети първите признаци на главоболие, когато долови тревогата в гласа на майка си.

— Не, аз... просто не можах да си спомня кога татко е идвал в Прага — бързо изрече тя.

От другата страна се възцари мълчание. Сега, естествено, майка й щеше да заяви, че той никога не е стъпвал в Прага. Това беше единственият логичен отговор, като се имаше предвид, че баща й никога не бе споменавал идването си тук, нито веднъж, докато Лумики планираше пътуването си.

— Да не би вие двамата да сте говорили за това? Мислех си, че Петер... че не би искал да си го спомня. Толкова години минаха. Бяха... лоши времена.

Гласът на майка й се бе променил. Това беше необичайно. Лумики никога не беше чувала майка си да звучи така. Беше тъжна, но някак искрена и открита. Защитите й сякаш бяха по-слаби от обикновено. Лумики бе задала правилния въпрос.

— Нещо случило ли се е тук? — попита Лумики, поставяйки втори директен въпрос веднага след първия.

Сега вече нямаше връщане назад, щом вратата се бе откряла.

— Не, не е това... — отвърна майка й.

В същия миг Лумики дочу стъпки по чакълена аля. Ленка. Идваше тичешком, останала без дъх, със зачервени очи и явно разстроена.

— Трябва да вървя. Ще се обадя пак — бързо каза Лумики и затвори телефона.

Не й достигаше време. Разполагаше с тази тайна, която се разбулваше от две посоки, но разкритията се сблъскваха и разбъркваха.

— Яро е мъртъв — съобщи Ленка.

— Яро?

— Един от членовете на семейството. Някаква кола го блъснала и той загинал на място. Точно него видя вчера на прозореца.

От очите на Ленка потекоха сълзи. Лумики ѝ подаде смачкана кърпичка от джоба си и момичето я пое със същия покорен, но естествен жест, с който дете взема кърпичка от майка си или баща си.

Лумики си спомни мъжа, тесните му рамене и мрачния, пронизващ поглед в тъмните му очи. Щом споменът за външния му вид изплува съвсем ясно в съзнанието ѝ, тя се сети, че го бе видяла днес. В едно кафене, където той говореше с някакъв млад мъж, който си водеше записки в бележник. Лумики бе минала покрай масата им на път към тоалетната. Схванала беше, че се провежда интервю, но не беше свързала лицето на по-възрастния човек с онзи мъж, когото бе зърнала на прозореца. Досега.

Интервю и фатален инцидент в един и същи ден. Имаше чувството, че това не е случайност.

Метър и осемдесет. Коса — тъмнокестенява, почти черна. Очи — кафяви. Светли, леко износени дънки, но така старателно протрити, че да се вижда колко са скъпи, както и че видът им е плод на дизайнерско решение. Светла риза, май карирана? Май не. Лумики не беше сигурна. Възраст някъде между двайсет и две и трийсет. Трудно беше да се познае при мъжете с момчешки вид.

Лумики дъвчеше багета със сирене, седнала край реката, и се опитваше да напрегне паметта си. Знаеше, че няма да е достатъчно. Дори ако си спомнеше още подробности, това нямаше да ѝ помогне да намери събеседника на Яро в такъв голям град.

И защо изобщо да се мъчи? Някакъв напълно непознат бе блъснат от кола. Това не би трябвало да я засяга по никакъв начин. Но я засягаше. Защото, ако смъртта на Яро не беше злополука, то и животът на Ленка би могъл да е в опасност. А Ленка може би беше нейна сестра.

Лумики не обели и дума на Ленка за това, че бе видяла Яро да дава интервю. По-добре беше да не знае, поне засега. Нямаше смисъл да я плаши още повече. А и ясно виждаше колко е изплашена вече. Говорили бяха по-малко от половин час, преди Ленка да си тръгне, като през повечето време Лумики се опитваше да я успокоява, защото тя не спираше да хлипа и да повтаря нелогично, че Яро не трябвало още да умира, но това нямало значение, обаче въпреки това било неправилно. Лумики не бе съумяла да изкопчи нищо по-смислено от казаното.

Ленка, освен това се бе извинила, че не е знаела как да убеди семейството си да приеме Лумики. Ала те щели да я приемат, сигурна била. Ленка бе действала прекалено бързо, бе насилила нещата, макар че трябваше вече да се е научила на търпение. Всяко нещо с времето си. Семейството щяло да приветства Лумики с отворени обятия. Лумики не сподели колко зловещо ѝ звучи тази идея.

И отново всичко се прекъсна, когато се наложи Ленка да си тръгне. Оказа се, че дори не е трябвало да излиза, но решила, че е

важно да се види с Лумики, и се измъкнала.

Когато Лумики я попита дали има мобилен телефон, тъй като това би улеснило поддържането на връзка помежду им, Ленка ѝ отвърна: „Разбира се, че не. Това е суета“.

Разбрали се бяха да се видят на следващия ден на хълма Петрин. Щом Лумики я попита защо непрекъснато трябва да сменят мястото на срещите си. Ленка обясни, че е по-добре да не свикват само с едно място. Лумики не бе настояла за повече разяснения. Вече бе научила колко е странно поведението на Ленка. Сигурна беше, че си има причина за него, и рано или късно щеше да я разкрие.

Денят започна да преваля във вечер. Въздухът бе все така горещ и Лумики надушваше собствената си пот под ризата без ръкави. Тази вечер щеше поне да я изплакне в малката баня в хостела и да я сложи да изсъхне до другата сутрин. Беше тръгнала с възможно най-малко багаж и сега това ѝ правеше лоша услуга, тъй като чистите дрехи бяха свършили. Мисълта да пазарува с хиляди други туристи в Прага не беше никак примамлива. Освен това пътуването ѝ се превръщаше в нещо съвсем различно от нормална ваканция за разтоварване.

Тя претегли вариантите си за действие. Не можеше да отиде в пражката полиция, защото какво щеше да им каже? Привет, един човек го блъсна кола и умря, а аз го видях преди това, май говореше с репортер? Не, нищо не знам за него, освен че се казва Яро и живее в голяма дървена къща. Хората, които я обитават, са малко особени, но не знам защо всичките живеят заедно. Има едно момиче, което също живее там и може да ми е сестра или по-скоро полусестра, но може и да не е. Щяха да я изгонят с подигравки. Или да я хвърлят в изтрезвителя, докато халюцинациите спрат, или да я запратят на улицата при всички останали безопасни откачалки.

Можеше да се обади вкъщи, да се постарее да обясни ситуацията на майка си и баща си и да ги помоли за съвет. Вероятно всеки нормален човек би сторил точно това. Лумики обаче не беше нормална, нито пък семейството ѝ. Те не се справяха с проблемите по този начин. Освен това беше сигурна, че майка ѝ вече си е възвърнала самообладанието след последния им разговор и е разбрала, че е казала твърде много. В най-лошия случай можеха да я накарат да се прибере, което значеше, че никога няма да стигне до дъното на нещата.

И така, единственият вариант бе да се опита да разкрие загадката сама, като разчита на собствения си интелект. Това бе вършила през почти целия си живот.

Лумики се помъчи да си спомни още подробности за журналиста. Трябваше ѝ нещо, което да ѝ помогне да го намери. Даваше си сметка, че мозъкът ѝ непрекъснато записва и най-малките подробности. Просто се налагаше да ги изрови от него. Не, журналистът нямаше халка на ръката. Значи не беше женен. Тази информация обаче не я улесняваше с нищо. Начинът, по който бе държал бележника, бе привичен и обигран. Това не му беше първото интервю. Вероятно бе опитен журналист.

Лумики затвори очи и се върна в момента, в който излезе от тоалетната в кафенето. Минала беше точно покрай масата им. Погледът ѝ бе прошарил по бележника. Беше си помислила, че дори и да знае чешки, няма да успее да разгадае написаното, защото почеркът на мъжа беше страшно нечетлив. Мимолетна идея, безпредметна в онзи момент. Но в противовес на нечетливия почерк върху бележника имаше нещо съвсем ясно разбираемо. Лумики го беше забелязала заради контраста. Какво беше то?

Мисли, мисли, каза си тя. Смееща се групичка туристи мина покрай нея. Тя не отвори очи. Не можеше да даде на мозъка си почивка дори за секунда, защото бе на ръба да си спомни.

Горният край на страницата на бележника. Нещо мъничко. Лого. Естествено. Беше служебен бележник. Лумики зърна оранжевия цвят и заоблената форма на логото. Още нещо? Символ? Цифра. Това беше. Цифрата осем. Логото ѝ се бе сторило познато. Забелязвала го беше и преди, но къде? Тя отвори очи.

Оранжева осмица. Сега я виждаше съвсем ясно в съзнанието си, но не успяваше да я свърже с нищо. Отпи голяма глътка от бутилката си с вода и стана. Може би щеше да се сети, ако повърви. Лумики изкачи стълбите от брега до моста, в чийто край имаше въртяща се реклама. Усмехната жена, която рекламираше дезодорант с продължително действие, тъкмо изчезваше от погледа, заменена от рекламата на поредния полицейски сериал. Очевидно хората не се уморяваха да гледат вечер след вечер как хора убиват други хора, докато трети разследват как се е случило.

Лумики тъкмо подминаваше рекламата, когато нещо в крайцеца на таблото привлече вниманието ѝ. Оранжев кръг с цифрата 8 в средата.

Разбира се. Канал осем.

Знаеше къде работи журналистът.

Имаше толкова много стъкло, че сградата изглеждаше нереално. Повърхността отразяваше розовото, пурпурното и оранжевото на залязващото слънце, което грееше по-ярко и по-наситено от логото. Не беше трудно да се намери седалището на „Супер 8 Медия“ в центъра на Прага. Въртящото се лого на покрива на стъклената кула се забелязваше от километри. Лумики погледна през стъклената стена към лобито, където администраторката съсредоточено си лакираше ноктите. Сигурно даваха и нощни смени.

Лумики бе провела бързо проучване, ползвайки Гугъл от телефона си, за да се сдобие с информация за компанията. Открила беше, че тя всъщност е истински медиен конгломерат и притежава не само телевизионен канал и новинарски студия, а и жълт вестник, както и цял куп уебсайтове. „Супер 8“ отговаряше на името си. Беше голяма работа.

Лумики се поколеба. Нямахте план за действие. Ето защо реши да подходи така, както постъпваше винаги когато не беше сигурна: да изиграе пълна самоувереност.

Сработваше в около деветдесет процента от случаите. Тя изопна гръб и мина през въртящата се врата.

Администраторката, която се лакираше, се втрещи от гледката на момиче с раница на гръба, което явно бе прекарало целия ден да се поти навън. Цялото ѝ изражение подканваше Лумики да се разкара веднага, като дори нямаше нужда жената да си отвори устата, за да го изрече на глас. Лумики не се впечатли от въпросното изражение.

— Извинете, търся един мъж — започна тя на английски. В този момент физиономията на жената се промени и изобрази нещо като: „Всички търсим мъж, скъпа“. — За жалост, не му помня името, но знам, че работи тук. Имаме уговорена среща.

Администраторката я огледа от глава до пети, вероятно чудейки се дали да повика охраната. После въздъхна и каза:

— Ще трябва да ми дадеш малко повече информация. Доста мъже работят тук.

Лумики описа мъжа с бележника възможно най-точно. Челото на администраторката се сбърчи. Лумики се опита да познае възрастта ѝ и реши, че е някъде между двайсет и пет и трийсет години. Приличаше на жена, която не ходи по срещи толкова често, колкото ѝ се иска, но винаги обръща внимание на добре изглеждащите мъже и на семейното им положение.

Затова Лумики прехапа устни и се наведе към нея, понижавайки глас:

— Беше доста секси. И нямаше халка.

Очите на администраторката светнаха.

— Трябва да е Иржи! Само че той си тръгна вече. Сигурна ли си, че... А, чакай, ето го. Иржи, имаш посетител.

Лумики погледна към младия мъж, който тъкмо излизаше от асансьора. Да, беше същият, когото бе видяла по-рано. Той надзърна към администраторката и Лумики объркано. После каза нещо на администраторката на чешки. Тя посочи Лумики. Мъжът свъси вежди. Лумики знаеше, че трябва да действа, преди наистина да извикат охраната и да я изхвърлят.

— Имам новини за вас, за мъжа, когото интервюирахте днес. Мъртъв е — рече Лумики.

Това свърши работа. Тя съзря изненада и интерес в очите на мъжа на име Иржи.

— Да идем някъде, където можем да поговорим — каза той и я хвана за лакътя.

Администраторката ги изпрати с поглед, пълен с копнеж, сви рамене и пак се зае с ноктите си.

Мъжът вдигна телефона. Трябваше да се обади веднага. Такива бяха инструкциите. От другата страна отговориха моментално.

— Едно момиче дойде да го вземе от работа.

— Момиче?

— Да. Приказваше на английски. Приличаше на туристка.

— Възможно ли е да е някоя от случайните му приятелки?

— Не изглеждаше такава. А и каза, че знае нещо за смъртта на мишена 1.

От отсрещната страна на линията настъпи мълчание.

— Следиш ли ги?

— Разбира се.

— Хубаво. Остави момичето да му обясни, че знае. Може да се окаже добър ход на този етап.

— А след това?

— Не сме наясно кое е момичето. Не можем да допуснем някой да ни провали плановете. Когато се разделят, елиминирай момичето.

— Разбрано.

Мъжът щеше да затвори, но жената му даде още една задача.

— Щом затвориш телефона, снимай момичето и изпрати снимката на мен и на Татко. Ако момичето ти се изплъзне, ще трябва да знаем как изглежда.

После жената затвори, преди мъжът да смогне да отвърне нещо. Той потисна раздразненото ръмжене, което бе започнало да пълзи към гърлото му. „Ако ти се изплъзне.“ Нямаше навика да оставя мишените си да му се изплъзнат. Работата му беше да се погрижи, когато някой клиент поиска дадена мишена да бъде спряна завинаги, то мишената наистина да бъде спряна завинаги. Репутацията му на най-надеждния наемен убиец в града не беше случайна.

Само че надеждността също така включваше да не се изнервя от това, че клиентът е изнервен. Той винаги следваше инструкциите дословно, затова сега вдигна телефона и се престори, че снима старите сгради и изящната им архитектура, макар че всъщност заснемаше момичето с късата коса. Успя да направи три хубави снимки, по които идентифицирането му щеше да е лесно.

Момичето изглеждаше младо и решително, но съвсем не опасно. Елиминирането му беше прекалено крайно решение. Само че професията на мъжа не предполагаше да поставя под съмнение заповедите, които получаваше.

Не изпитваше съжаление, нито съчувствие към мишените си. Ако усещаше такива неща, нямаше да може да си върши работата.

Мъжът изпрати една от снимките на клиента си и после се обади на Татко. Сега, ако искаха, можеха да видят как изглежда момичето, докато е живо. Тъй като това нямаше да продължи дълго.

Два часа по-късно, когато Лумики седна на леглото си в хостела, главата ѝ беше задръстена от мисли и въпроси, а потните ѝ дрехи ѝ се сториха нетърпими. Трябваше да си вземе душ. Веднага. Под хладната струя щеше да ѝ е по-лесно да обмисли онова, което ѝ бе казал Иржи Хашек, и да планира следващите си ходове.

Тя влезе в банята и свали късите си панталони, ризата, бикините и сутиена. Пъхна ръждясалата запушалка в сифона на мивката, натрупа дрехите вътре, покри ги с вода и добави малко течен сапун. Това трябваше да отмие поне частично миризмата на пот.

Лумики беше наясно, че налягането на душа никакво го няма, така че не се ядоса. Хладката, почти студена вода беше добре дошла. Проясни ѝ съзнанието.

Иржи беше казал, че...

Изведнъж Лумики дочу странен звук. Спря водата и наостри уши. Сякаш някой се опитваше да влезе в стаята ѝ с грешен ключ. Да не би някой пиян съквартирант пак да беше забравил кой номер е стаята му? Само че не се носеха псувни и проклетия. Тя грабна една кърпа, уви я около тялото си и тъкмо щеше да се отпрати към вратата, за да сподели с натрапника точно какво мисли за него, когато долови как езичето щраква и вратата тихо се отваря. Лумики замръзна и се заслуша.

Някой влезе в стаята ѝ.

Стъпките бяха отмерени и приглушени. Като че човекът съзнателно се стараеше да се движи безшумно.

Чистачка? Не и по това време на нощта. Освен това чистачките викаха „Почистване!“ или „Чистачката!“, преди да влязат.

Крадец? Това изглеждаше по-вероятно. Лумики се надяваше да вземе само парите, не и паспорта ѝ.

В банята нямаше прозорец. Нямаше път за бягство. Единственото, на което можеше да се надява, бе крадецът да вземе каквото иска, и да избяга. Ала проумя, че надеждата ѝ е напразна, когато дръжката на вратата към банята се завъртя.

Някакъв висок, едър мъж със слънчев загар отвори широко вратата и почти се препъна в намачканата кърпа, хвърлена на земята. Дръпна завесата на душа, но зад нея нямаше никой. Той докосна дрехите, накиснати в мивката. Вонеше на евтин одеколон и мъжка пот.

Лумики погледна надолу към темето му. Имаше наченки на оплешивяване. Сигурно още не ги беше забелязал, защото плешивото място беше съвсем малко сред черните косми. Лумики не сдържаше дъха си. Знаеше, че в един момент задържането му неизменно постигаше обратен ефект, защото трябваше да издишаш бързо, което бе много по-шумно от равномерното дишане.

Лумики лежеше напълно неподвижно във вентилационната шахта под тавана. За щастие, хостелът — категория една звезда и половина — бе разполагал с достатъчно пари, за да инвестира в две дъски под тавана на банята, които да скриват изхода на шахтата. Тя се бе издърпала в нея именно по тези дъски.

Мъжът се огледа. Дори почука по стените. Не надзърна нагоре. Още не.

Кой, по дяволите, беше той и какво търсеше в стаята на Лумики?

Тя усети как струйка вода се спусна от мократа ѝ коса надолу по челото към върха на носа ѝ. Там водата се оформи в малка капчица, която увисна във въздуха. Тъй като ръцете ѝ бяха заети да я държат на място, Лумики нямаше как да стигне до капката и да я избърше. Знаеше, че щом капката падне, ще се озове върху главата на мъжа, точно върху плешивината. Ето кога той щеше да погледне нагоре.

Ръцете и краката ѝ трепереха от усилието. Трудно беше да стоиш, без да мърдаш. Само че се налагаше да остане неподвижна.

Изведнъж в коридора се чу познатото пеене. Купонджиите от съседната стая.

Капката падна от носа на Лумики.

Мъжът се обърна и пристъпи към вратата на банята, наострил уши.

Капката капна беззвучно върху смачканата кърпа на Лумики.

Мъжът изчака пияните веселяци да отминат и се измъкна от стаята.

Лумики от своя страна почака стъпките му да заглъхнат, за да се увери, че си е отишъл. Тогава треперещата излезе от шахтата и се строполи върху кърпата на пода.

Миризмата на мъжа още витаеше във въздуха и изгаряше ноздрите ѝ.

Щом тя най-сетне се изправи на крака, отиде да си провери вещите. Нищо не липсваше. Натрапникът не беше крадец, беше търсил

едно-единствено нещо и то беше Лумики.

Тя проумя, че тук вече не бе в безопасност.

19 ЮНИ, НЕДЕЛЯ, РАНА СУТРИН

Кап, кап, кап, кап.

Капки вода се процеждаха по тротоара. Тънката найлонова торба явно беше продупчена някъде, защото пропускаше водата. Лумики бе метнала дрехите от мивката в торбата, а всичко останало в раницата си веднага щом мъжът си отиде. Прибирането на багажа ѝ отне пет минути. Сега стоеше на улицата и се чудеше какво да прави.

Можеше да се опита да намери друг евтин хостел, но дали някой щеше да я пусне по това време на нощта? Вече минаваше единайсет. Мисълта да броди от хостел на хостел с надеждата, че някъде ще открие свободна стая, не ѝ се нравеше. Нито пък идеята да седне в някое кафене и да си потърси ново жилище в интернет.

Внезапно усети пълно изтощение. Прииска ѝ се да се обади вкъщи и да помоли родителите си да ѝ купят билет за същата нощ, ако има полети. Знаеше, че няма да го стори обаче, защото това щеше да я лиши от независимостта ѝ. Подобен ход щеше да я превърне в безпомощно дете, което не може да се справи само.

В момента част от Лумики желаше да бъде дете и родителите ѝ да ѝ помогнат да побегне обратно към Финландия. Да скочи в някое такси, да отиде на летището и да полети за вкъщи. Да забрави Прага. Да забрави Ленка. Да забрави, че някакъв непознат мъж бе влязъл в стаята ѝ, търсейки нея. Да забрави Иржи Хашек и всичко, което ѝ бе разказал.

Иржи. Мамка му!

Лумики измъкна от торбата късите си панталони, от които капеше вода, и мушна ръка в левия им джоб. Ето я. Визитка, доста смачкана. За щастие, номерът на мобилния телефон все още се четеше. Късмет.

„Обади ми се, ако стане нещо. Каквото и да е. По всяко време.“

Ето това беше казал Иржи. Сигурно не беше говорил напълно буквално, но Лумики нямаше голям избор. За връщане вкъщи още не бе съвсем готова. Това би означавало да се предаде. А тя не беше поразенец. Освен това, ако се прибереше, родителите ѝ щяха да я

обсипят с въпроси, а тя не искаше да я разпитват, когато не знае отговорите на въпросите.

Лумики набра телефона на Иржи и натисна бутона за повикване. Надяваше се, че няма да вдигне някое сънливо гадже. След предишната им среща бе решила, че Иржи няма приятелка, но може и да бе сбъркала. Освен това хората без гаджета не спяха сами всяка нощ.

Той вдигна след три позвънявания.

— Лумики Андершон се обажда — каза тя.

След това се наложи да замълчи за момент и да обмисли как да формулира въпроса си на английски, защото „Може ли да прекарам нощта при теб?“ имаше шанс да му създаде погрешно впечатление.

Докато крачеше към апартамента на Иржи, Лумики се замисли пак за срещата им по-рано същата вечер. Той я беше завел в едно популярно претъпкано кафене и ѝ беше купил кока-кола. После бе настоял тя да му разкаже всичко за себе си, откъде познава Яро и най-вече какво знае за смъртта му. Лумики му бе обяснила възможно най-общо, че е съвсем нормална туристка от Финландия и е срещнала момиче на име Ленка напълно случайно. Всъщност не смяташе, че историята с Ленка влиза в работата на Иржи. Поне за момента. Лумики не знаеше нищо за Иржи. Не бе наясно дали може да му вярва.

Тя му разказа как видяла Яро за първи път и как после попаднала на него в кафенето, където Иржи го интервюирал, и как по-късно, когато Ленка ѝ каза, че е загинал, тя започнала да се чуди дали злополуката е случайно съвпадение.

— Май не вярваш много в случайностите, въпреки че ти самата си се замесила в това по случайност — бе коментарът на Иржи.

Лумики замълча. Иржи изпразни чашата си с една огромна глътка.

— Но си права. Почти съм сигурен, че смъртта на Яро не е била случайност.

Тогава той погледна Лумики много внимателно — явно се чудеше дали може да ѝ се вярва. Тя се видя през неговите очи — опърпана туристка с раница, появила се кой знае откъде на работното му място с тази странна история. Не точно първият човек, на когото би се доверил който и да било. Само че ситуацията беше достатъчно

необичайна в много отношения, а Иржи беше видимо впечатлен от това колко малко бе коствало на Лумики, за да го открие.

Затова той реши да ѝ се довери.

— Какво знаеш за „Бялото семейство“? — попита той.

„Бялото семейство“. Лумики за пръв път чуваше тези думи. Ленка бе говорила просто за „семейството“. Когато Иржи ѝ разказа, че семейството е секта, която той проучва от известно време, ѝ идваше да започне да си удря главата в масата. Как бе могла да е толкова глупава? Как не се досети въпреки всички странни неща, които Ленка бе разказала и направила? Сега, след като Иржи ѝ обясни, всичко ѝ прозвуча съвсем логично.

— Очевидно вярват, че са преки наследници на Исус. Затова всички в семейството са роднини. Не са просто духовно, а генетично свързани.

Естествено. Съвпадаше идеално.

— Макар че — продължи Иржи — през последните няколко месеца доста се позанимавах с генеалогични проучвания и се оказа, че семейните връзки между някои от членовете са доста ефимерни. И нямам предвид връзката с Исус, която очевидно е пълна лъжа. Имам предвид връзките между сегашните членове на сектата.

— Има ли конкретна причина да отделяш толкова време на тези проучвания? — попита Лумики.

Иржи присви очи и се замисли. Отново си претегляше думите.

— Пред мен бе изказано предположение, че сектата може да има опасни планове, които възнамерява да изпълни в скоро време. Все още не знам какви са тези намерения, но се опитвам да науча. А Яро ми обеща анонимно интервю пред камера. Затова ми е трудно да повярвам, че смъртта му е била случайност. Особено предвид факта, че в сектата и преди е имало необясними смъртни случаи. Сърцето на един младеж не издържало. Напълно трезвен човек паднал в реката през нощта. Шофьор свърнал с колата си точно на пътя на приближаващ камион. Мъж паднал пред влак. Полицейските разследвания били прекратени поради липса на доказателства.

Шумовете в кафенето танцуваха около тях, докато и двамата мълчаха. Тези заобикалящи ги звуци идваха от един друг, по-ярък и безгрижен свят. Лумики и Иржи бяха приквещени в балон, пълен с мрачни образи.

— Много от тях се страхуват, Лумики — каза Иржи, учудвайки я с правилното си произношение. — Много от тях се страхуват сериозно.

Тя кимна и сподели, че девойката, с която се запознала, също се страхува. Обеща му, че ще поразпита Ленка повече. Иржи изрази надежда, че ще могат да се срещнат отново, за да обменят информация. Лумики се съгласи. Сега обаче стоеше пред входната врата на блока, в който живееше той, и се чудеше дали идването ѝ е било добра идея. Иржи бе казал по телефона, че разбира се, няма проблем тя да спи у тях, ако трябва и до края на пребиваването си в Прага. Само че Лумики нямаше навика да нощува у непознати мъже.

Не вярвай на никого. Това бе принципът ѝ. През последната година ѝ се беше наложило многократно да изменя на принципите си и не беше сигурна, че е постъпвала правилно.

Тя сложи пръст на звънеца с надпис „Хашек“ и натисна копчето силно и продължително.

Лумики придърпа завивката по-нагоре и се помъчи да изключи от главата си гласа на Ана Пуу, която пееше за изгарящото си сърце. Не стана. Лежеше на тънък матрак за гости на пода в кухнята на Иржи и знаеше, че ще ѝ бъде трудно да заспи.

Иржи бе настоял тя да пренощува в леглото му, а той на пода, но Лумики не щеше и да чуе.

— А може и двамата да спим в леглото — беше казал той, допирайки длан до гърба ѝ.

Лумики замръзна, готова да го ритне светкавично в слабините, да си грабне багажа и да побегне навън в пражката нощ. Усетил напрежението, Иржи веднага си свали ръката и се разсмя.

— Ей! Шегувах се. Не се познаваме, а и ти на практика си дете. Не се притеснявай. Не съм такъв.

Лумики се обърна и го погледна право в очите. Изглеждаше искрен. И малко засрамен. Тя разбираше, че Иржи вероятно е флиртаджия, но не беше изнасилвач. А и Лумики за него беше дете.

Будуваха до късно и разговаряха за мъжа, който беше нахлул в стаята ѝ в хостела. Иржи бе убеден, че мъжът е наемен убиец, пратен от „Бялото семейство“.

— Искат да се отърват от теб — каза той. — Най-добре е да не се делим до края на престоя ти тук. Иначе за теб може да стане опасно. Всъщност за теб вече е опасно.

Сетне и двамата се прозяха, спогледаха се и избухнаха в смях. Беше толкова абсурдно. Да си говорят за смъртна опасност и после да се прозяват така, сякаш темата е толкова вълнуваща, колкото вчерашната закуска. Беше късно и денят и на двамата се бе оказал дълъг. Разбраха се да продължат разговора сутринта на свежа глава. Лумики имаше чувството, че може да заспи направо в стола наред изречението си.

Иржи ѝ пригответи леглото, докато тя беше в банята, за да си измие зъбите и лицето. Тя устоя на желанието да надникне в шкафчетата му. Вече се бе натрапила достатъчно за един ден. Не биваше да шпионира.

Щом Лумики най-сетне положи глава на възглавницата, реши, че ще заспи мигновено. И сбърка.

Шегата на Иржи за спане в леглото му бе накарала Лумики да се замисли дали някога отново ще се влюби, щом все още изгаряше по Блейз. Защото наистина го обичаше. Затова копнежът не си отиваше. Затова желанието не я освобождаваше. Дали някога флиртът с някой друг щеше да има същия ефект? Дали щеше да е в състояние да се довери на някого дотолкова, че да го допусне близо, плътно до себе си? Лумики не знаеше...

През една ясна, звездна августовска нощ, когато между тях всичко беше наред, двамата седяха на една от дървените сергии на площад „Тамела“. Лумики галеше съзвездие, татуирано на шията на Блейз, и търсеше същите звезди в небето. Когато ги откри, в съзнанието ѝ нахлуха покой, сигурност и радост.

— Обичам те — каза тя.

Думите бяха толкова естествени, така леки за изричане, макар съдържанието им да бе най-тежкото, което бе изговаряла в живота си.

— И аз те обичам — отвърна Блейз точно толкова естествено.

Небето над тях беше тъмно и осеяно със звезди. В този момент всяка от тях грееше единствено за тях двамата.

19 ЮНИ, НЕДЕЛЯ

В живота си Лумики бе попадала на доста смешни думи, но „фуникуляр“ беше определено най-смешната. Фуникуляр. Фуникуляр. Фуникуляр. Идеше ѝ да я повтаря отново и отново в ритъма на кабинката. „Кабинков лифт“ изобщо не звучеше толкова вълнуващо, макар да значеше същото: кабинка, задвижвана от кабел нагоре и надолу по стръмен хълм. Лумики мислеше да хвърля ези-тура, за да избере как да се качи на хълма Петрин — пеша или с лифта, но сутринта, когато попита Иржи какво мисли, той ѝ отвърна, че трябва непременно да пробва лифта поне веднъж. Освен това по някаква незнайна причина за лифта все още нямаше по-високи цени за туристи и човек можеше да се вози с обикновен билет за градски транспорт.

Лумики и Иржи измислиха план: Иржи щеше да продължи със собствените си проучвания, а Лумики, въпреки че това не беше идеалният вариант, щеше да отиде на срещата с Ленка сама и да се опита да разбере какво става в сектата. Щяха да се срещнат в апартамента на Иржи същия следобед и да обменят информация. Иржи напомни на Лумики, че никъде, освен в апартамента му не е безопасно за нея, и тя бе принудена да се съгласи.

В този миг бе зареяла поглед към зелените склонове на хълма, докато кабинката се изкачваше бавно и плавно. Очите ѝ жадно поглъщаха пейзажа, който бе толкова различен от Финландия. Долини, хълмове, склонове, стълби и покриви. Разнообразието беше забележително. Повечето от останалите пътници бяха туристи като нея и се възторгваха от прекрасната гледка. Неколцината чехи в кабинката седяха с безстрастни изражения, подобно на финландци в автобуса през ноември. Лумики вече бе проумяла, че жителите на Прага не са най-приказливите и най-жизнерадостните хора, което идеално я устройваше. Когато продавачите в магазините не ѝ се усмихваха, и тя не беше длъжна да се насилва.

Бизнесът си е бизнес, усмивките са си усмивки.

Още нямаше и единайсет, а температурата вече беше неприятно висока. Откъм хълма полъхваше ветрец и проникваше през отворените

прозорци на лифта. За момент Лумики изпита усещането, че прави именно това, за което бе дошла в Прага. Беше просто поредният турист, пътуващ сам, когото никой не познаваше и който не познаваше никого. Свободна да върши и мисли каквото си пожелае. Прииска ѝ се да може да забрави, че отива на среща с Ленка.

Срещу нея седеше баща с двете си дъщерички. Децата бяха на около три и пет години, очевидно сестри. И двете бяха с коси, сплетени на плитки. Тези на по-малката бяха навити на кръгчета над ушите ѝ, а плитките на другата бяха оформени като венец.

Точно като на Ленка. Момичетата седяха едно до друго, коленете им се докосваха. По-малкото имаше лепенка с картинка на Хелюу Кити на едното коляно.

Изведнъж Лумики си припомни непохватни, но внимателни ръце, които слагат лепенка с Мики Маус на нейното коляно.

Глас, който прошепна: „Кака ще му духне и ще мине“.

И после силно духване, което остави капчица-две слюнка по кожата ѝ. Малката Лумики се смееше.

Споменът не можеше да е истински. Възможно бе някой да е слагал лепенка на коляното ѝ. Някоя по-голяма приятелка или братовчедка. Лумики и Ленка никога не се бяха виждали преди. Явно срещата с двете момиченца беше събудила някакъв забравен спомен от детството ѝ, а съзнанието ѝ бе примесило в него моменти от настоящето. Така работеше човешкият мозък. Така хората можеха да бъдат манипулирани, за да си създадат фалшиви спомени — например че са били жертва на насилие в детството си, дори когато нищо подобно не се бе случвало.

Сега в съзнанието на Лумики изплува още по-притеснителен образ. Кошмар, който тя не желаше да вижда. Как се опитва да сложи лепенка някъде, но кръвта е толкова много, че лепенката се напоява цялата и почервява. Имаше твърде много кръв. Тя видя себе си, понечваща да заплаче. Не разбираше. Защо лепенката не помагаше на раната да мине?

Лифтът спря с един последен тласък. Рязкото движение свърши работа и странните образи се заличиха от съзнанието ѝ. Но в същото време това извика друг спомен, твърде жив, за да е илюзия.

Силуетите на майка ѝ и баща ѝ, реещи се някъде нависоко... изглежда, над леглото ѝ. Тя лежеше в него и се чувстваше като слон,

свит на топка. Спомни си, че тогава си мислеше точно това. Като тежка топка, която не може да зърне собствените си контури. Лицата на майка ѝ и баща ѝ бяха сиви, изморени и тъжни.

— Кака ти... — подеха те.

Всеки поотделно и двамата заедно. По някаква причина не смогваха да продължат отвъд тази дума.

Спътниците на Лумики започнаха да я блъскат по пътя си навън. Тя също се раздвижи, макар че споменът наливаше олово в краката ѝ.

Имала е по-голяма сестра.

Родословното дърво, което бе решила да проследи наум, бе окастрено малко прекалено ентусиазирано.

— Наистина ли не знаеш нищо повече? — попита Лумики.

Ленка поклати глава. Семейството ѝ се състоеше от самата Ленка, майка ѝ Хана Хавлова, родителите на майка ѝ — Мария Хавлова и Франц Хавел, брата на Франц — Клаус Хавел, и сина на Клаус — Адам Хавел.

— И сега Адам е глава на семейството, така ли? — Лумики задаваше въпроса за втори път, за да е сигурна.

По очевидни причини избегна думата „секта“.

— Адам е... — Ленка се замисли за момент. — Адам е Татко. Всички го наричаме Татко, дори тези, които са по-възрастни от него, защото той се грижи за нас като баща. За мен е бащата, когото никога не съм имала.

— На колко години е?

— Не съм съвсем сигурна. Мисля, че на около шейсет. Защо? — попита Ленка.

Лумики сви рамене и не отговори. Искаше да научи повече за Адам, но от нервните движения на Ленка и напрежението в гласа и долови, че разговорът се движи по тънък лед и допълнителните въпроси могат да я подплашат.

Седяха на върха на хълма Петрин и наблюдаваха тълпите туристи, които се разхождаха наоколо и се дивяха на желязната стражева кула. Тя доста приличаше на по-големия си братовчед Айфеловата кула, но беше някак значително по-малка и достъпна.

От време на време Лумики хвърляше поглед към тънките пръсти на Ленка. Възможно ли бе тези пръсти да са слагали лепенка на коляното ѝ преди много години? Ами ако се бяха срещали, а Ленка беше забравила? Или пък лъжеше, че никога не е виждала Лумики, освен на снимка? Но защо? Нямах логика.

Лумики си помисли как седяха сега рамо до рамо, толкова близо една до друга, че коленете им почти се допираха, но в същото време ги разделяше стена от неразбулени тайни. Тя не беше споменала на Ленка за Иржи, за мъжа, пратен да я убие, нито за онова, което ѝ бе разказал журналистът. Сигурна беше, че и Ленка крие неща от нея.

Имало едно време едно момиче, което си имало тайна.

Имало едно време две момичета, които спотаявали едно от друго тайните си.

Те били от едно семейство, семейството на тайните.

Лумики почти изсумтя.

— И майка ти никога не е споменавала Адам? — попита тя.

— Не. Вече ти казах. Никога не съм срещала никого от роднините си. Баба ми и дядо ми са починали, преди да се родя. Дори не знаех, че дядо ми е имал брат, нито пък че този брат има син. Не схващам защо майка ми никога не говореше за тях. Все пак са живели заедно.

Лумики наостри уши.

— Майка ти е живяла със семейството? Преди да се родиш?

— Да. Но си тръгнала. Нямам друго обяснение за това, освен че мракът се е промъкнал в нея. Защо иначе би напуснала такива добри хора?

Ленка гледаше Лумики с широко отворени очи, сякаш и Лумики не би могла да знае отговора на този въпрос. Лумики потрепери. Ако майката на Ленка бе напуснала сектата и бе прекратила всякакви контакти с членовете ѝ, значи е имала основателна причина. И после след смъртта ѝ те се върнали и откъснали дъщеря ѝ от дотогавашния ѝ живот подобно на зряла ябълка.

— Веднъж попитах Адам, но той каза само, че миналото си е минало и трябва да забравя майка си. Прав е. Майка ми принадлежи на предишния ми живот. Бъдещето е важно, не миналото.

Ленка обърна лице към слънцето, затвори очи и се усмихна. Отново излъчваше онова сияние, което притесняваше Лумики, защото

знаеше, че няма как да достигне тази част от нея.

— Нещо специално ли те очаква в бъдещето? — попита Лумики внимателно. — Може би в близкото бъдеще?

Ленка отвори очи и я изгледа остро.

— Единствените хора, които имат право да знаят Истината, са членовете на семейството, които вярват. Ти още не вярваш. Дори не вярваш, че сме сестри, пък и на другите неща не вярваш.

Лумики се замисли за миг. После за още един. Започна да се разколебава относно предишното си решение да не казва на Ленка какво си е спомнила, поне не и направо. Сега обаче изглеждаше, че Ленка е готова да стане и да си тръгне от живота ѝ, и то без да погледне назад. Лумики не можеше да го допусне. Беше ѝ се случвало твърде много пъти.

Гласът на Ленка прозвуча като чист лед сред топлината на слънцето.

— Може би ще е по-добре да не се виждаме повече. Скоро ще се прибереш у дома, при своята майка. И при баща си. Твоят баща. Глупаво бе да си въобразя, че може да бъде и мой баща. Аз вече си имам баща — Адам. Имам всичко. Нямам нужда от нищо повече.

Не, не, не, извика наум Лумики и кратката дума отекна в главата ѝ. Това не можеше да се случва. Не можеше. Не и отново. Не можеше да остави най-важните хора в живота ѝ да го напускат.

Ето защо тя предприе нещо съвсем нетипично. Грабна ръцете на Ленка в своите и ги стисна. Погледна я право в очите. Дистанцията и студенината изчезнаха за миг.

— Вярвам, че си моя сестра.

Лумики веднага съзря ефекта от думите си. Ръцете на Ленка затрепераха. Очите ѝ се напълниха със сълзи. На Лумики също ѝ се наложи да преглътне няколко пъти. Сякаш нещо черно и тежко се бе вдигнало от гърдите ѝ. Най-сетне. Отговор. Истината. Беше излязла наяве.

Покрай тях мина групичка шумни туристи, но двете не ги забелязаха. Горещината и потта, предизвикани от разкритието, накъдриха косъмчетата по врата и на двете, ала те не усещаха нищо. Бяха съвсем сами, като че се намираха в свой собствен свят.

Ленка прегърна Лумики силно, а тя отвърна на прегръдката ѝ. Почувства сълзите на Ленка по рамото си, където те се смесиха с

нейната пот. Стряскаща радост изпълни Лумики — радост, каквато не беше долавяла, откакто бе загубила Блейз.

Да дойде в Прага и да открие, че има сестра. Това беше чудо. Беше дар. Трябваше да го приеме, защото нямаше да има втори шанс.

Когато Ленка я пусна, Лумики съвсем естествено избърса сълзите от лицето ѝ с опакото на ръката си. Отново изпита усещането за дежавю, сякаш бе правила това и преди, макар да изглеждаше невъзможно. Може би общите гени, общата кръв, която течеше във вените им, някак създаваше вродената взаимна близост. Лумики никога не бе вярвала в такива неща, но може би беше дошъл моментът да преосмисли мнението си. Толкова много неща се бяха случили. Толкова много важни неща.

— Искам да дойдеш да се запознаеш със семейството — каза Ленка.

И Лумики го желаше. Не заради семейството, а заради Ленка, за да се увери, че е в безопасност. А ако не беше в безопасност, ако семейството бе заплаха, тя можеше да спаси сестра си.

Имаше сестра, която искаше да спаси. Мисълта ѝ се стори изненадващо приятна.

— А ще ме приемат ли? — попита тя.

— Няма да им дадем избор — отвърна Ленка и се усмихна.

Лумики никога досега не я беше виждала да се смее така — толкова щастливо и свободно.

Имало едно време една жена с тайна.

Тайните имат основното свойство да престават да бъдат тайни, когато се споделят с външни хора. Тайната е свята. Тайната не може да бъде мърсена, като се споделя с някого, който не разбира Тайната.

А жената разказала. Решила, че иска да живее без семейството. Избягала. Скрила новото си име и адрес от семейството. Скрила детето си. Това бил погрешният вид тайни. Греховни тайни. А греховните тайни винаги излизат наяве, рано или късно.

Ето защо студената река поела жената в прегръдките си. Издърпала я към дъното. Водите люлеели жената като алчен любовник. Целували устните ѝ и насила ги разтворили. Изпълнили устата и ноздрите ѝ, влезли в дробовете ѝ и изместили въздуха. Водите я искали цялата за себе си, искали да я превърнат в част от царството си, където звънливи гласове разказвали мрачни приказки.

Жената не навлязла във водите по собствено желание или по случайност. Била блъсната. Грешниците не бива да остават на повърхността. Те трябва да бъдат накарани да потънат.

А погрешният вид тайни трябва да потънат заедно с тях.

В бялата чиния имаше два сварени картофа, два сварени моркова, резен месо и филия хляб. Нищо в сготвеното не подсказваше, че са

използвани каквито и да е подправки или че е положено каквото и да било усилие храната да е вкусна или да изглежда добре. Това се разминаваше с представата на Лумики за неделен обяд.

Беше сервирано в голямата трапезария до кухнята. Лумики и Ленка бяха пратени право на масата, но Лумики имаше време да зърне още три обширни помещения на първия етаж. Някаква разнебитена на вид дървена стълба водеше към горния етаж, където бяха спалните. Лумики се надяваше, че ще има възможност да проучи къщата по-подробно, но засега никой не ѝ беше предложил обиколка.

— Обядът не чака — прошепна Ленка.

Лумики огледа хората, насядали около дългата маса. Бяха двайсетина. Най-възрастните изглеждаха на близо осемдесет години, а най-младите бяха с година-две по-големи от Ленка, която като че ли беше най-малката. Главите на всички бяха сведени за молитвата, която Адам Хавел казваше на чешки, заел мястото си начело на масата. Молитвата бе дълга и Лумики не разбра нито дума. Тя използва момента да разгледа членовете на сектата, които до един бяха облечени в бели, поопърпани ленени дрехи. Бяха слаби, даже много слаби, което не беше учудващо, щом храната на масата представляваше най-обилното им хранене за седмицата. Други общи черти между тях обаче нямаше — не приличаха на кръвни роднини. Само че всички имаха едно и също изражение на лицата си — спокойно и някак апатично. Молеха се съсредоточено, със затворени очи.

Всичко в къщата бе дрипаво или износено. Старите тапети се белеха и на места бяха избелели. Боята по дюшемето се лющеше. Прозорците бяха помътнели, имаха остра нужда от измиване. Малкото мебели трябваше да се стегнат. Нямаше никакви картини или друга украса по стените, нищо, което би могло да създаде домашна атмосфера. Нищо в къщата не подсказваше, че тук живеят хора. Сякаш бяха в необитаема, изоставена сграда. Тъжен пикник в опустяла къща.

С брадата и рошавите си вежди Адам Хавел можеше да бъде описан с думата „сив“. Косата и брадата му бяха сиви и дори кожата му леко сивееше. Трудно беше да се познае възрастта му, но можеше да е на шейсет и няколко, както Ленка бе предположила. Всеки път, щом го погледнеше, Лумики придобиваше странното чувство, че цялата тази сивота е внимателно изиграна роля. Целенасочеността във всяко негово движение издаваше силна воля и известна заплашителност.

Беше слаб, но мускулите на ръцете му бяха ясно очертани. Пръстите му, сплетени за молитва, изглеждаха достатъчно силни да удушат човек.

Изведнъж Адам Хавел вдигна поглед наред молитвата и сивите му очи пронизаха Лумики. Тя бързо сведе своите и се втренчи в скута си. Нямаше нужда да предизвиква още по-сериозни подозрения към себе си у водача на групата.

Лумики бе изумена, че изобщо я допуснаха в къщата. Същата жена, която я беше изгонила предишния път, отново ги спря на портата. Ленка пак се впусна в разгорещен спор с нея на чешки и Лумики за пореден път изпита усещането, че се е разкарвала напразно. Сетне от къщата излезе Адам Хавел, огледа внимателно Лумики, размени няколко думи с Ленка и колкото и да бе невероятно, портата се отвори.

— Какво му каза? — попита шепнешком Лумики.

Ленка сви рамене.

— Само това, че си ми сестра и искаш да обядваш с нас. Адам реши, че идеята е добра.

Загледана в безупречно изправения гръб на мъжа, който крачеше пред нея от портата към къщата, Лумики реши, че ще трябва много да внимава с него.

Молитвата най-сетне свърши и Адам даде сигнал да започнат да се хранят. Около масата цареше тишина, с изключение на тракането на ножовете и вилиците по чиниите. За пиене имаше само хладка вода. Лумики си отрязва парче картоф и парче месо и ги лапна. И на двете им липсваше сол.

Явно Адам забеляза изражението ѝ, защото заговори високо на английски:

— Вероятно се чудиш защо храната ни е толкова проста. И животът ни като цяло. Ние вярваме в чистите, неподправени неща. Простотата е наше правило за живот. Колкото по-малко се разсейва човек, толкова повече се приближава до Бог. Ето защо нямаме телевизори, телефони, електронни устройства или книги. Не подправяме и не солим храната си. Понякога горим ароматни пръчици, но само за да прочистим обонянието си. Вярваме, че човешкото съзнание е в най-подходящо състояние да приеме божественото, когато е чисто и бяло като пресен сняг.

Лумики огледа членовете на семейството, които кимаха сериозно, докато Адам говореше. Не изглеждаха нещастни или потиснати, а по-скоро спокойни и близки помежду си. Очевидно вярваха, че притежават нещо, което никой друг няма. За момент тя им завидя.

Членовете на групата зашепнаха помежду си.

— За какво си приказват? — Лумики се обърна към Ленка.

— Разказват си как е минал денят им. Онези, които ходят на работа, разказват за това, а другите споделят какво са свършили вкъщи.

Разговорът течеше спокойно. Лумики разглеждаше израженията на хората, но беше невъзможно да направи каквото и да било заключение. Никой не се усмихваше, никой нямаше вид на ядосан. Да не би идеята на групата за святост да включваше и въздържане от проява на емоции? Или въздържане от емоции изобщо?

Щом събитията от деня бяха разказани, обядът приключи в мълчание. Никой не попита Лумики за нищо и никой като че ли не коментираше присъствието ѝ. Атмосферата беше като в сън, едновременно успокояваща и изнервяща. Лумики се опита да срещне погледа на Ленка няколко пъти, но тя бе свела глава към чинията си.

Когато всички се нахраниха, Адам каза нещо на чешки и присъстващите се хванаха за ръце. Възрастен мъж с леко треперещи ръце пое лявата длан на Лумики, а Ленка я улови за другата.

— Какво става? — прошепна Лумики.

— Това е кръгът на греха — отвърна Ленка. — Сега всички ще изповядат греховете си от изминалата седмица.

Преди Лумики да успее да реагира, изповедите започнаха. Ако молитвата преди обяда ѝ се беше сторила дълга, то изповедите продължиха цели векове. Лумики не можеше да проумее как е възможно такива скромни пуритани като тези хора да успеят да извършат толкова грехове. В края на всяка изповед кръгът вдигаше ръце за момент и после ги отпускате. Това сигурно означаваше, че греховете са опростени.

Накрая кръгът стигна до нея. Тя се усмихна учтиво, поклати глава и се пробва да прехвърли реда към следващия човек, но това се оказа недопустимо.

— Всички трябва да признаят греховете си — каза Адам внимателно, без да сваля поглед от нея.

Тя се замисли колко добре говореше той английски. Изобщо не долавяше чешки акцент.

— Не смятам, че съм съгрешила — отвърна Лумики.

— Всеки съгрешава. Всеки ден — внимателният тон бе изчезнал от гласа на Адам.

— Ако това е вярно, то е лично. Не искам да го споделям с други хора.

Млад мъж с хубаво лице рече нещо. Адам се извърна и се втренчи в Лумики отново, след което преведе:

— Тук няма лични работи. Споделяме всичко.

Атмосферата около масата внезапно стана заплашителна. Всички погледи бяха приковани върху Лумики. Ленка също я стрелна умолително и стисна ръката ѝ, за да я окуражи.

Лумики долови как вратът ѝ се изпотява. Ситуацията никак не и се нравеше. Искаше да се махне оттук. Веднага.

— Благодаря за обяда, но трябва да си тръгвам — каза тя и се опита да се изправи.

Само че ръката на възрастния мъж от лявата ѝ страна се оказа изненадващо силна и той успя да я дръпне обратно на стола. Междувременно Адам стана от мястото си и с няколко широки крачки стигна до Лумики. Сложи ръката си на рамото ѝ, тежка и немилостива.

— Ако не желаеш да изповядаш греховете си тук, ще го сториш в килията на грешника — каза той спокойно.

— Къде? — попита Лумики и хвърли поглед към Ленка, която само поклати глава.

— Килията на грешника е за онези, които имат нужда от време, за да обмислят греховете си — обяви Адам.

На Лумики не ѝ хареса как звучеше мекият му глас. Тя се дръпна и стана рязко, но няколко ръце я сграбчиха като по команда.

— Не в килията! — извика Ленка.

Лумики успя да види как очите на момичето се пълнят със сълзи, преди да я изнесат за ръцете и краката от трапезарията, въпреки че се бореше с всички сили. Погледът на Ленка като че я молеше да ѝ прости.

Адам Хавел откри снимката в смартфона си, макар вече да знаеше, че е прав. Същото момиче. Същата къса коса и леко арогантното, високомерно изражение. Онова, което не беше разбрал предварително, бе колко яростно ще се бори. Наложило се беше да се намесят няколко мъже, за да я пречупят. Веднага щом я видя на портата, Адам се сети, че точно тя беше нарочена за елиминиране. Разбира се, той нямаше сам да свърши тази работа, защото това би шокирало останалите. Затова беше поканил Лумики в къщата и тя бе влязла в капана като агне на заклание. Адам знаеше, че е въпрос единствено на време тя да започне да създава проблеми и да му осигури оправдание, за да я затвори в килията на грешника.

Наистина ли беше сестра на Ленка? Всъщност на Адам не му пукаше. Той имаше ясни инструкции да се отърве от нея, което обезсмисляше въпроса за произхода ѝ. Освен това Ленка от край време си беше особнячка, живееше повече във въображението си, отколкото в реалността. Не че това притесняваше Адам. С този характер Ленка бе по-податлива на контрол от майка си, която бе избягала, след като забременя и се опита да води нормален живот. Семейството обаче не беше съгласно с това. Никой не напускаше семейството. Беше прекалено опасно външни хора да научат работите на семейството.

Намирането на майката на Ленка се бе оказало изненадващо трудно начинание, въпреки че тя живееше в същия град. Отне им почти петнайсет години, но Адам най-сетне успя да открие следите ѝ и тя си плати за греховете. Удавянето бе подходящо възмездие за грешниците. А и изглеждаше като злополука и бе записано като такава в официалната статистика.

Адам прегледа телефона си. Беше в мазето, зад заключена врата — както винаги. Разбира се, забраната за електронни устройства не се отнасяше за него, но нямаше защо останалите да узнават това. Те трябваше да устояват на изкушенията и да останат възможно най-чисти във вярата си.

Адам написа съобщение, известяващо, че момичето може да бъде прибрано от малката каменна постройка в задния двор. Щеше да остави ключа до задните стълби. Прибирането трябваше да се организира така, че да прилича на бягство, иначе изчезването ѝ щеше да събуди ненужното любопитство на семейството. Той обеща да

задържи останалите в стаята за молитви в другия край на къщата през следващия час. Адам прати съобщението на жената, която щеше да го препрати на наемния убиец. Нагласили бяха нещата така, че заповедите винаги да идват от едно и също място.

За момент Адам си представи какво би станало, ако наистина признаеше всичките си злодеяния в кръга на греха. Дали щеше да се почувства по-добре? Едва ли. Първо, той дори не вярваше в понятието грях. Второ, беше сигурен, че ще се почувства по-добре, когато си свърши работата и отлети далеч оттук.

Вкусът на сивия парцал в устата на Лумики ставаше все по-противен с всяка изминала минута. Вкус, който подхождаше на вида му: пращен, отвратителен, гранясал, мръсен. Груби, силно стегнати въжета драцеха глезените и китките ѝ.

Килията на грешника отговаряше на името си. Представляваше каменна постройка метър на метър, издигната в задния двор. Нямаше стол. На стената висеше разпятие и раницата на Лумики, която бе закачена на пирон достатъчно високо, че да не може да я достигне със завързани ръце. Малко под тавана имаше прозорче, през което обитателят на килията можеше да се любува на синьото небе. Вратата бе заключена отвън.

Лумики бе направила няколко опита да разхлаби въжетата или да открие нещо, с което да ги протърка до скъсване. Беше безнадеждно. Притиснала глава към камъните на стената, тя триеше нагоре-надолу, наляво-надясно. Парцалът, завързан здраво през устата ѝ, не помръдваше. Изобщо. Лумики се постара да игнорира вкуса.

Изправи се, макар да беше трудно с толкова здраво овързани крака. Помъчи се да провери колко високо може да скочи. Няколко сантиметра. Скачането с нищо нямаше да ѝ помогне. При третия опит тя изгуби равновесие и падна, вследствие на което силно удари опасната си кост в каменния под. Очите ѝ се наляха със сълзи от болка.

Лумики остана на пода, за да се съвземе. Вече бе изхабила прекалено много енергия. Трудно ѝ беше да овладее паниката. Беше оцелявала след какво ли не, включително след затварянето във фризер,

но в момента нямаше чувството, че късметът е с нея. Никога нямаше да може да избяга.

Тя впери взор в разпятието. Исус отвърна на погледа ѝ с големи, тъжни очи. Ако изобщо имаше подходящо време за молитва, то това време беше сега. Лумики обаче не започна да се моли, защото не вярваше, че има кой да я чуе.

Небето отвъд прозорчето изглеждаше красиво до болка.

Тя долови как безвкусната храна, която бе изяла преди малко, започна да се обръща в стомаха ѝ и да се опитва да се издигне обратно към устата ѝ. Насили се да преглътне, макар това да значеше да вкуси парцала. Ако започнеше да се притеснява, че ще повърне, само щеше да ѝ се догади още повече. Налагаше се да предприеме нещо, за да овладее мислите и паниката си.

Изправи се! Лумики подпря гръб на стената, вдигна крака и ритна вратата. Тя не помръдна. Лумики повтори движението три пъти. Нищо. После седна пак на пода, за да възстанови силите си, и се замисли.

А ако опреше гръб на едната стена и краката на другата? Дали щеше да успее да се вдигне до раницата или дори до прозорчето? Щеше ли да смогне да счупи прозорчето или да го отвори?

Лумики не си губи времето да пресмята вероятности, защото вече знаеше, че шансът не е на нейна страна. А и вероятностите никога досега не ѝ бяха помагали да избяга отнякъде. Бягствата ѝ бяха успешни заради постоянството, търпението и факта, че никога не се отказваше.

Не ѝ се щеше да мисли какво ѝ готви Адам Хавел, но не можеше да се въздържи. Изобщо не му вярваше. Щом смъртта на Яро не беше злополука, както Лумики твърдо вярваше, значи нямаше причина да оставят нея жива. Дали щеше да я удуши сам? Или щеше да се възползва от услугите на друг? Дали щяха да я убият тук, в килията на грешника, или да я отведат другаде за екзекуцията?

Смърт в килията на грешника. Тя нямаше намерение да допусне това.

Лумики опря гръб на стената и усети твърдата, неподатлива повърхност. Сега стената щеше да ѝ стане приятел, опора. Лумики се съсредоточи върху това да вдигне завързаните си крака на отсрещната стена. Знаеше, че подобно бавно катерене щеше да е трудно и

изтощително. Сигурно силите ѝ щяха да стигнат само за един път, затова трябваше да успее още тогава.

Подскок. Лумики висеше във въздуха, тялото ѝ беше мост между двете стени. Възстанови равновесието си и си пое дълбоко въздух през носа. Имаше нужда от възможно най-много кислород в кръвта си.

Сантиметър по сантиметър. Трябваше да поддържа постоянен натиска между гърба си и отсамната стена, както и между краката си и отсрещната. Щом краката ѝ отидеха достатъчно високо, че да заплашат да изместят центъра на тежестта към раменете и врата ѝ, Лумики започваше да придвижва гърба си нагоре. Тази част беше значително по-трудна от движението на краката. Един сантиметър. Два сантиметра.

Тя продължи да напредва бавно и мъчително. Гнусният вкус на парцала в устата ѝ сякаш се засили.

След още няколко сантиметра главата ѝ щеше да се изравни с раницата. Щеше да има възможност да я свали от пилона. В раницата имаше джобно ножче, с което можеше да пререже въжетата.

В този момент чу стъпки откъм пътеката, която водеше до килията. Спряха пред вратата. Лумики вдигна крака твърде бързо, загуби равновесие и се стовари на пода.

Обхвана я паника, когато долови как някой завърта ключа в ключалката.

Най-добрият и най-надежден наемен убиец в Прага повтори инструкциите, които беше получил.

Щеше да отиде в къщата. До задните стълби щеше да намери ключа за килията. Щеше да хване момичето, което щеше да е завързано и безпомощно, и да нареди нещата така, че да изглежда, че е избягала сама.

Съвсем просто. Никаква опасност да стане грешка или работата да се провали.

Мишената веднъж вече бе успяла да му се изплъзне.

Това нямаше да се повтори.

Лумики гледаше как вратата се отваря мъчително бавно. Опита се да прочисти мозъка си. Имаше ли начин да изиграе онзи, който се готвеше да влезе? Ами ако се престореше на припаднала? Това можеше да ѝ осигури елемента на изненада. Не беше много, но трябваше да пробва да направи нещо. Никога досега не се беше отказвала от схватка и не възнамеряваше тепърва да започва.

Тя затвори очи и се отпусна на пода.

Някой влезе в миниатюрното помещение.

Този някой сложи ръка на главата на Лумики и я погали по косата.

— Лумики — прошепна глас.

Тя отвори очи. Ленка.

Ленка бързо развърза въжетата и издърпа парцала от устата ѝ. Лумики известно време кашля тихо, преди да успее да вдъхне чист въздух. Имаше невероятен вкус.

— Трябва да тръгваш. Веднага. Няма много време — гласът на Ленка беше неспокоен, пълен със страх.

Лумики свали раницата си от пирона.

— Не и без теб — отвърна тя.

Ленка примигна. За момент сякаш се замисли. Сетне хвърли поглед през рамо към къщата.

— Нямам време да споря. Всички са в стаята за молитви, но не съм наясно колко ще останат там. Адам ми позволи да се моля в стаята си, а аз знаех, че той държи резервен ключ за килията на грешника в камината. Трябва да го върна, преди да забележи, че липсва.

— Но така ще те хванат. Адам ще те накаже.

— Не, няма. Ще разхвърлям, сякаш си избягала. Тръгвай. Бягай!
— Ленка изглеждаше отчаяна. Ръцете и краката ѝ трепереха.

Лумики бе готова веднага да хукне, но се ужасяваше от мисълта да остави сестра си на милостта на тези луди. Ако си тръгнеше сега, дали някога отново щеше да види Ленка?

— Тук е опасно, Ленка, ти не знаеш... Мисля, че и двете не знаем цялата истина за Адам — пробва да я убеди Лумики.

Ленка се дръпна. За секунда само онази дистанция отново се появи.

— Напротив, знам. Той се държи добре с мен.

— Тогава защо ми помагаш да избягам?

— Защото може да бъде жесток с онези, които не виждат Истината, а аз не искам да страдаш.

На Лумики ѝ идеше да кресне на Ленка, че се държи нелогично. Усецаше как тя се отдалечава от нея все повече и повече, отвъд мястото, на което думите на Лумики можеха да я достигнат. Между тях имаше стена.

— Но истината е, че...

— Скоро всички ще видят Истината и тя ще изгори очите им. Не ми се щеше да останеш извън кръга ни, сестро, но изглежда, че сърцето ти още не се е отворило достатъчно. Тръгвай.

Думите на Ленка пронизаха Лумики в сърцето като шиш. Можеше да прегърне Ленка и да ѝ каже колко много се тревожи, че животът ѝ е в опасност. И колко скъпа ѝ е станала. Можеше, но не го стори. Стеснителността или навикът надделя.

Никога не тичай след никого. Никога не моли за любов, приятелство или доверие.

И така, Лумики само леко докосна ръката на Ленка с благодарност, затича се към оградата и я прескочи — успя да не се набоде на шиповете. Едва когато се беше отдалечила достатъчно, че

връщането ѝ да е чиста лудост, тя прокле принципите си. Заради тях може би щеше да изгуби всякаква връзка със сестра си. Заради тях можеше да изгуби самата си сестра.

Лумики спря да си поеме дъх и извади от раницата си лист хартия, на който Ленка бе нарисувала изкривеното си родословно дърво.

Щом бе ударила на камък с живите, значи бе време да иде да си поприказва с мъртвите.

Ленка вдигна ръка пред лицето си и запрати разпятието към стъклото на прозорчето с всички сили. Стъклото се пръсна. Шумът сигурно се бе чул в къщата, което значеше, че тя не разполага с много време. За щастие, стаята за молитви беше в другия край на къщата, така че никой не можеше да надзърне към двора. Прозорецът на килията на грешника бе малък, а дупката, която бе направила в стъклото — още по-малка, но въпреки това беше теоретично възможно Лумики да излезе през нея. Въжетата лежах на пода и Ленка пусна разпятието до тях. Исус сякаш я изгледа разочаровано.

Прости греховете ми, помоли се безмълвно Ленка.

Тя заключи вратата отвън с бясно биещо сърце и потисна неизменното си желание да се огледа през рамо. Това щеше да ѝ отнеме ценно време. Ръцете ѝ трепереха неконтролируемо, но въпреки това успя да заключи. После се спусна към другата страна на къщата, дочула шум, който ѝ подсказа, че останалите идват насам.

Ленка се молеше никой да не провери дали си е в стаята. Знаеше, че не бива да се моли за такива неща, но в момента това не я интересуваше.

В двора се разнесоха развълнувани гласове. Ленка се помоли Бог да вдъхне сили в треперещите ѝ крака и се качи по противопожарната стълба до стаята си. Предпазливо надникна вътре. Никой. Вратата беше затворена. Добре. И по-важното — прозорецът, който беше оставила открит, си стоеше така. Тя се вмъкна в стаята и чак тогава забеляза, че парче стъкло я е одрало до кръв по опакото на ръката. Долепи устни към драскотината и облиза кръвта. От вкуса и призля, но сега не беше моментът да си позволява слабост. От раната бликнаха нови червени капчици. Ленка пхна ръка под одеялото на леглото си и

притисна раната към долния чаршаф. Ако някой я попиташе за кръвта, щеше да каже, че цикълът ѝ е започнал неочаквано през нощта.

Кръвта намаля. Ленка отвори вратата и хукна надолу по стълбите.

Камината. Трябваше да стигне до камината. Трябваше да се отърве от втория ключ възможно най-бързо, преди Адам или някой от останалите да я заподозре.

Тя хвърли поглед през прозореца на трапезарията към двора. Останалите все още бяха там. Адам бе отворил вратата на килията на грешника и Ленка чу достатъчно от разговора, за да схване, че се чудят как Лумики бе успяла да избяга. Тя пъкна ръка в камината, опипа за скритата кукичка и закачи ключа.

Точно тогава Адам я повика. Ленка се затича към задната врата да го пресрещне.

— Така наречената ти сестра е изчезнала — заяви Адам.

— Какво?

Ленка се опита да прозвучи объркана, възмутена и уплашена, както бе редно. Адам впери поглед право в очите ѝ и за пръв път в живота си тя издържа на взора му, без да трепне. Адам се намръщи, но лицето на Ленка остана искрено и невинно.

— Ела да видиш сама, ако не ми вярваш — рече той.

Когато ѝ обърна гръб и пое напред, Ленка пъкна ръка в джоба си. Така щеше да скрие и драскотината, и изцапаните си със сажди пръсти.

Докато крачеше след него, си мислеше колко притеснително лесно бе да се лъже.

Мобилният му телефон изпиука, сигнализирайки за ново съобщение. Убиецът погледна екрана. Тъкмо бе стигнал до къщата. Съобщението беше от клиента: „Добра работа“.

Той премигна. Още не беше свършил работата. Когато си даде сметка какъв унизителен разговор трябваше да проведе сега, той изруга. Отвътре го ядеше, че някакво си момиче беше успяло да му се изплъзне. Отново.

Ангелът бе положил глава на ръката си. Голям къс от лявото му крило се беше отчупил, а очите му изглеждаха така, сякаш бе плакал с черни сълзи векове наред. Ангел-пазител, който страдаше, защото се бе провалил в задачата си. Около краката му се виеше бръшлян, подобно на верига. Ангелът никога нямаше да отлети обратно на небето с отчупеното крило. Той бе вечно осъден да остане на земята, да рони черни сълзи и да страда под тежестта на греха заради провала си.

Лумики погледна тъжната, отчаяна поза на ангела. И тя се чувстваше така. Точно толкова обезсърчена. Точно толкова победена. Какво си мислеше, че ще стане? Гробището „Винохради“ беше едно от най-големите в Прага. Да откриеш игла в копа сено бе детска игра в сравнение с това.

Ленка бе споменала на Лумики, че баба ѝ и дядо ѝ са погребани в това гробище. Тя обаче никога не бе идвала на гробовете им. Според Адам човек не трябваше да мисли за мъртвите, а за тези, които бяха все още живи. Лумики допусна, че просто водачът на сектата не желаше никой от членовете да се рови прекалено надълбоко в родословието си. Ето защо бе решила да дойде и да види какво ще научи от надгробните камъни.

Ако успееше да намери пробойна в приказките на Адам, може би щеше да успее да убеди Ленка, че не бива да остава в сектата. Ако съумееше да докаже, че Адам е излъгал за едно нещо, Ленка може би щеше да спре да вярва и на другите му „Истини“. Лумики бе наясно, че вероятността за това е малка, но в момента нищо друго не ѝ идваше наум.

Трябваше да измъкне сестра си от влиянието на „Бялото семейство“ и Адам Хавел.

Лумики бе извървяла пеш целия път до гробището, след като излезе от станцията на метрото в центъра, което — сега осъзна — бе грешка. Този път се беше сетила да си обуе маратонки сутринта, но в момента имаше чувството, че сандалите щяха да са по-подходящи.

Краката ѝ се потяха през чорапите, петите ѝ бяха подбити, а пръстите ѝ представляваха сварена каша. Беше изпразнила бутилката си с вода преди половин час. Сигурна беше, че е изхвърлила повече течности, отколкото бе поела по време на разходката си. Всеки миг щеше да започне да я боли главата.

Фактът, че гробовете на бабата и дядото на Ленка бяха неоткриваеми, също никак не ѝ помагаше да се усети добре. Освен че гробището беше огромно и не откриваше никаква логика в подредбата на гробовете, дори наред слънчевия летен ден мястото приличаше на нещо, излязло от готически роман. Вековни дървета протягаха клони към небето и хвърляха странни сенки върху надгробните камъни. Безпощадните зъби на времето бяха нахапали паметниците, кръстовете, статуите и парчета от стената. Всичко беше изпочупено и някои от ангелите изглеждаха гротескно — без ръка, дори без две, а други и без глава. Надписите по камъните бяха полуизтрити и се разчитаха трудно. На много места земята, стволите на дърветата и надгробните камъни бяха покрити с дебел тъмнозелен килим от бръшлян.

Лумики бе успяла да открие множество покойници на име Франц и Мария, още повече Хавеловци и дори неколцина с имената Франц Хавел и Мария Хавлова. Само че датите не съвпадаха. Хора, живели през 18-и век, не ѝ вършеха работа. Тя усети как главоболието, предизвикано от обезводняването, започна да пълзи от тила към слепоочията ѝ. Скоро щеше да стигне до челния дял на мозъка ѝ и може би да се превърне в пълноценен пристъп на мигрена. Неделният обяд, който бе изяла в компанията на „семейството“ на Ленка, все още подскачаше в стомаха ѝ, макар да беше успяла да изплакне гнусния вкус на парцала. Лумики не искаше да повръща в гробището. На покойниците това нямаше да направи впечатление, но щеше да е неуважително към живите, които посещаваха гробовете на близките си.

Тя седна на пейка под сянката на едно дърво и няколко пъти бавно си пое въздух. Ако останеше тук и продължеше търсенето, щеше само да си загуби времето. По-добре да отиде до най-близкия магазин и да си купи нещо студено за пиене, а по-късно да попита Иржи дали разполага с информация за бабата и дядото на Ленка. Нали вече беше разгледал църковните архиви.

Идването ѝ на гробището се беше оказало глупаво. Лумики реши да приеме станалото като житейски урок и обеща на ухото. Не прави прибързани планове. Винаги проучвай всичко предварително.

В същия момент телефонът ѝ zazвъня. Татко. Предпочиташе да не вдига точно сега, но знаеше, че това няма да е особено разумно. Ако не вдигнеш, майка ѝ и баща ѝ просто щяха да се разтревожат, без да има реална причина за това.

— Говорили сте с Каиса днес и изглежда, разговорът е прекъснал. С мен ли искаше да поприказваш? — прозвуча гласът на баща ѝ.

— Да. Ами... Искях само да те питам как ти се стори Прага, когато беше тук — отвърна Лумики.

За момент се загледа към надгробния камък точно пред себе си, почти напълно скрит от бръшляна. Не беше изцяло разочарована от безполезното си идване на гробището. Атмосферата беше невероятна... като нещо, излязло от кошмар или сън. Дори и само това придаваше смисъл на присъствието ѝ тук.

— Как разбра, че съм ходил в Прага? — тонът на баща ѝ настояваше за отговор, беше почти недружелюбен.

Лумики се замисли за миг. Не желаше да разкрива на баща си всичко наведнъж. Още не.

— От една обща позната. Някой от миналото, който те помни.

— Учудвам се, че някой би ме помнил след толкова години...

Тя не остави баща си да довърши и мина на въпроса.

— Защо не ми каза, че си бил тук?

Мълчанието в другия край на връзката така натеза и толкова се проточи, че Лумики се зачуди дали разговорът не е прекъснал.

— Честно казано, по онова време бях в толкова тежко състояние, че предпочитам да не си спомням. Пък и не помня много — сподави накрая баща ѝ.

Не помниш как си заченал първата си дъщеря? На Лумики ѝ идеше да изкрещи това в телефона.

— Та... затова не ти споделих. Нямах какво да разказвам.

Ядосана и разочарована, Лумики се втренчи в пространството пред себе си. Няма как да разказваш, а? Говорим за единствената ми сестра, но ти нямаш какво да разказваш. Голяма работа!

— Е, затова звънях — каза тя. — Няма друго.

— Всичко наред ли е там? Имаш ли достатъчно пари? Хостелът добър ли е?

Баща ѝ отново говореше с обичайния си загрижен, леко далечен бащински тон.

— Да. Всичко е наред. След няколко дни се прибирам.

Може би заедно със сестра си, добави тя наум. В такъв случай на баща ѝ щеше да му се наложи да преосмисля кое влиза в категорията „нищо за разказване“.

Лумики често бе имала чувството, че в семейството ѝ всички просто играят роли. Майка ѝ играеше ролята на майката, баща ѝ — на бащата, а самата тя играеше ролята на дъщерята. Всички се държаха така, сякаш са на сцена, сякаш във всеки момент ги снима камера. Отначало тя смяташе, че във всички семейства е така, но някъде около десетия си рожден ден започна да наблюдава другите семейства и начина, по който се държат в магазина, в парка и при семейни сбирки. Тези семейства не се държаха като нейното. Караха се и се смееха. Присъстваха. Бяха истински. В семейството на Лумики никой не казваше каквото мисли. Изричаха само онова, което според тях пишеше в сценария.

Това създаваше особена атмосфера в дома им и правеше всеки истински разговор почти невъзможен. На теория баща ѝ — бизнесмен, и майка ѝ — библиотекарка, играеха ролите си идеално. Въпреки това винаги се държаха така, сякаш произнасяха думи, които някой друг бе написал. Не бяха цялостни и живи. Бяха силуети. Лумики не знаеше дали някога щеше да има шанса да стигне до реалните хора зад тези сенки.

През зелените тривърхи листа на дървото Лумики зърна, че надгробният камък точно пред пейката, на която седеше, е на човек, чието име започва с „Ф“. И реши да го провери. Един последен гроб.

Тя се изправи, отиде до плочата и задърпа упорития бръшлян от нея, за да види буквите. „Франц“. Франц Хавел. И второ име. „Мария Хавлова“. Сърцето на Лумики заби бясно. Датите съвпадаха.

— Е, ако стане нещо, обади се — каза баща ѝ.

— Добре, непременно. Чао!

Тя осъзнаваше, че бе приключила разговора като вечно недоволен тийнейджър, но в момента трябваше да се съсредоточи

върху надгробния камък пред себе си. На него имаше и трето име. С треперещи ръце Лумики посегна към бръшляна, който го скриваше.

„Клаус Хавел. Роден през 1940 г. Умрял през 1952 г.“

Лумики постоя втрещена в числата няколко секунди, преди изтощеният ѝ мозък да склони да ѝ каже какво не е наред с датите.

Клаус Хавел бе умрял на дванайсетгодишна възраст. Крайно невероятно бе да е баща на Адам Хавел. Не невъзможно, но вероятността беше толкова малка, че Лумики бе готова да се обзаложи на каквото и да е, че Адам е излъгал Ленка. Тя извади телефона си и снима камъка. Щеше да го покаже на Ленка. Може би тогава тя щеше да ѝ повярва, че „семейството“ и особено „Татко“ не са толкова невинни, колкото смяташе.

Докато прибираше телефона в джоба си, в ноздрите ѝ нахлу миризма, която заплашваше да събуди мигрената, от която Лумики така се боеше. Киселият дъх на пот и афтършейв. Същият, който бе надушила предишната нощ.

Лумики не губи време да се оглежда. Направо хукна да бяга и съвсем навреме. Зад себе си чу трополенето на тежки стъпки.

Поне мен защитете, помоли се тя наум на отчаяните ангели-хранители, които наблюдаваха бягството ѝ с празни очи. Разперете крила и вдигнете буря, за да спрете враговете ми.

Горещият въздух не потрепна.

Преследвачът ѝ бе бърз. Сигурно беше доста по-отпочинал и не страдаше от обезводняване, за разлика от Лумики, която бе спала само няколко часа миналата нощ, без да се брои изтощителната ѝ разходка до гробището. По кожата ѝ изби пот, макар да бе убедена, че у нея не бе останала и капчица течност.

Лумики профуча през портите на гробището. Надолу по улицата имаше станция на метрото. Тя бързо взе решение и се затича натам, сетне се спусна по стълбите към пероните. Да слиза под земята с убиец по петите не звучеше като най-добрия план на света, но според нея там може би имаше охрана и преследвачът нямаше да посмее да ѝ направи нищо на претъпкания перон. Тежките стъпки по стълбите след нея ѝ показаха, че е решил да не се отказва.

Един влак тъкмо спираше. Лумики бе от първите, които се качиха в него. Преследвачът ѝ трябваше да се промъкне между слизащите, но това не го забави кой знае колко. Тя продължи да тича и във влака, мина в следващия вагон. Хвърли поглед през рамо и зърна как мъжът разбутва хората и продължава да крачи след нея.

В същия момент на перона за обратната посока пристигна друг влак. Вратите му се отвориха и към влака, в който бяха Лумики и преследвачът ѝ, се понесе човешка вълна. Сега между тях имаше десетки хора и Лумики загледа как преследвачът ѝ ядно ги разбутва. Изглежда, не го интересуваше дали има публика. Изражението на лицето му говореше, че е готов да я убие с голи ръце пред погледите на пътниците.

Лумики се опита да остане спокойна. Започна да брои секундите. Трябваше да изчака до последния момент.

Мъжът се приближаваше. Вратите се затвориха. Вратите на влака в обратната посока още бяха отворени. Щом Лумики забеляза, че и те започват да се плъзгат, тя бързо натисна бутона за отваряне и изскочи навън. Затича се по перона, свали раницата от рамото си, вдигна я във въздуха и се промуши странично между затварящите се врати на другия влак.

Първият влак тръгна. Вторият влак тръгна. Лумики смогна да мерне за последен път мъжа, който я бе преследвал. Той бе със зачервено лице и удряше с юмруци по прозореца, но напразно. Влакът ускори в обратната посока, както и този на Лумики.

Тя се строполи на една седалка и избърса потта от челото си с трепереща ръка. Момче на около десет години, седнало до нея, я гледаше с нескрито възхищение. В ръката си държеше кутийка с фанга, която протегна към Лумики, повдигайки вежди. Тя прие жеста като покана и първо реши да откаже, но после си промени решението.

Топлата, слабо газирана напитка с вкус на портокал никога не ѝ се беше струвала по-вкусна.

— Да не си решила да тренираш за маратон? Изглеждаш скапана.

Лумики си помисли как в рамките на един-единствен ден бе открила сестра си, беше затворена в килия от секта, беше изоставила същата тази сестра на милостта на същата секта, беше се разхождала из гробище и бе открила, че Адам лъже, а сега се бе изплъзнала на човек, който очевидно бе пратен да я убие — отново. Нямаше време за празни приказки.

Когато изражението на Лумики не се промени, Иржи набързо изтри усмивката от собственото си лице.

— Какво се е случило? — попита той загрижено.

— Да влезем вътре и ще ти кажа — отвърна тя.

Бяха се разбрали да се срещнат в апартамента на Иржи в пет часа. Лумики беше подранила с пет минути и когато никой не отвори вратата от домофона, тя зачака отвън, като непрекъснато се оглеждаше.

Преди това бе обикаляла града с всякакъв транспорт, докато не се увери напълно, че се е отървала от преследвача си. После влезе в един магазин, купи си литър и половина вода и изпи цялата бутилка. Главоболието от обезводняването започна да отслабва, а вкусът на парцала съвсем изчезна.

Сега Лумики искаше да си вземе душ и да се преоблече. Искаше да отмие от кожата си всичко случило се през деня, дори да не можеше да го заличи от съзнанието си.

Иржи бързо отвори вратата и двамата изкачиха стълбите в мълчание. На Лумики не ѝ се щеше да обявява точно на ехтящото стълбище какво бе открила, ето защо Иржи не настоя. Знаеше, че нещата са сериозни. Когато стигнаха етажа, тя първа я забеляза.

— Да не си забравил вратата отворена, когато излезе сутринта? — попита го тя.

Той пристъпи към отворената врата.

— В никакъв случай.

В апартамента цареше пълен хаос. Мебелите бяха преобърнати, съдържанието на всички шкафове бе пръснато по пода, всички

чекмеджета зееха, книгите бяха извадени от рафтовете на библиотеката и разхвърляни наоколо, а върху тях се белееха папки и хартия. Тънкия телевизор с плосък екран обаче все още си беше на мястото, както и компютърът на Иржи и цифровата му камера. С други думи, хаосът не беше работа на крадци, защото това бяха първите три неща, които всеки крадец би задигнал.

Иржи заруга на чешки.

— Нещо липсва ли? — попита Лумики и започна да събира своите неща.

Оставила бе в апартамента само дрехите си и чантичката с тоалетни принадлежности. Цял ден бе разнасяла в раницата си опърпания роман на Ю Несбьо и портмонето си, в което държеше паспорта си. Разнасянето на книгата беше безсмислено, тъй като тихите, спокойни моменти, в които можеше да седне и да почете, се бяха оказали рядкост, откакто бе пристигнала. Дрехите си бяха на мястото. Единственото странно нещо беше, че всичките ѝ сутиени бяха разрязани. Да не би извършителят да смяташе, че тя крие държавни тайни в бельото си?

— Няма начин да разбере какво липсва в тази бъркотия — изсумтя Иржи. — Изглежда като да са търсили нещо конкретно. Какво обаче — не знам.

Той метна на пода някакъв сак и започна да тъпче в него дрехи, папки и документи, каквото хванеше.

— Тук вече не е безопасно — обясни Иржи, когато зърна въпросителното изражение на Лумики. — Който е влязъл веднъж, ще може да влезе и втори път.

— Къде ще отидем? — попита тя. Вече си беше събрала малкото багаж.

— Някъде, където има охрана през нощта.

Лумики се бе спотаила зад едно дърво и чакаше. Вече два часа чакаше, но можеше да остане на мястото си и повече, ако се наложеше. Отпи глътка вода от бутилката. За щастие, под дървото беше сенчесто. Когато бе избягала от тази къща по-рано през деня, не бе и сънувала, че ще се върне отново.

Черната желязна ограда напомняше на затворнически решетки. На затвор. Това ли бе сектата за Ленка? Лумики не беше сигурна, но така ѝ се струваше. Ленка не можеше да ходи където си пожелае, когато си пожелае, не можеше да учи, да работи или да се среща с външни хора. Не можеше да прави каквото си поиска. И ако беше привлечена в сектата под лъжлив претекст за роднинска връзка, то затворът се струваше още по-зловещ на Лумики.

Тя беше разказала на Иржи какво бе открила в гробището, докато вървяха към сградата на „Супер 8“, където той предложи да прекарат следващите две нощи.

— Според моята информация Адам Хавел е роден през 1950 г. Няма начин Клаус Хавел да му е баща, щом тогава е бил десетгодишен — бе казал Иржи. — Точно с такива несъответствия е пълно родословното им дърво. По-важното обаче е, че Адам е водачът им. Питам всички, които интервюирах, кой е водачът им, но досега никой не се беше престрашавал да ми каже името му. Знаех, че Адам Хавел е член на сектата, но не бях наясно каква е позицията му в нея. Ще трябва да проуча по-подробно миналото му.

— А аз трябва да се свържа с Ленка.

— Май сте доста близки.

Лумики се беше задоволила с кимване. Да, бяха се сблизили. Ленка ѝ беше сестра и тя нямаше намерение да ѝ позволи да изчезне от живота ѝ. Затова остави Иржи да се рови в миналото на Адам Хавел в сградата на „Супер 8“, а тя пое обратно към онази ужасна къща, където реши да чака скрита, докато Ленка не се появи в двора.

Дотук бе зърнала навън само възрастната жена, която бе поляла розите с голяма, силно ръждясала лейка. Лумики се беше скрила по-надълбоко в сенките. За миг жената бе вдигнала глава, сякаш да се послуша, но после се бе върнала към поливането.

Краката на Лумики започнаха да изтръпват от стоенето на едно място. Тя прехвърли тежестта на тялото си от единия на другия и се опита да се разгъпче внимателно. Ленка все някога щеше да излезе. Поне така се надяваше, и то горещо.

Накрая задната врата се отвори и Лумики забеляза познатия венец от плитки. Ленка. Изглеждаше тъжна, още по-потисната от преди. Лумики подсвирна тихо. Ленка погледна в нейната посока и срещна погледа ѝ. Лумики бързо притисна пръст към устните си. Не

можеха да рискуват останалите обитатели на къщата да я видят. Ленка се огледа колебливо и после тръгна към желязната ограда. Посочи към къщата и почти незабележимо поклати глава. Лумики разбра, че ѝ е забранено да излиза от двора.

За щастие, тя беше подготвена за това. Показа на Ленка лист хартия, смачка го и го хвърли през оградата. Топката се приземи на метър от краката на момичето.

В същия момент задната врата пак се отвори и оттам излезе един младеж. Ленка бързо мръдна напред и стъпи върху топката хартия, без да поглежда надолу. Младежът ѝ извика нещо. Тя му отговори. Гласът на младежа стана нетърпелив, но Ленка само сви рамене. Той въздъхна, каза още нещо недоволно и се прибра. Ленка бързо приклекна, грабна топката хартия и я скри в джоба си. После хвърли последен поглед към Лумики и се прибра в къщата.

Лумики издиша въздуха, изпълнил дробовете ѝ. Беше сдържала дъха си, без да забележи.

В бележката пишеше, че иска да се види с Ленка на другия ден в дванайсет часа на мястото на първата им среща. Лумики вярваше, че Ленка ще успее да измисли начин да се измъкне.

Краката ѝ странно тежаха, когато пое обратно към центъра на града. По гърба ѝ се стичаха струйки пот. Щом облиза устни, усети острия, хапещ вкус на сол.

Дългият летен ден най-сетне вървеше към края си и небето бе станало тъмносиньо. Светлините на града се отразяваха в широките огледални прозорци на сградата на „Супер 8“. От деветия етаж Лумики виждаше целия град чак до замъка, осветен красиво както всяка нощ. Тя с мъка държеше очите си отворени. Толкова беше изморена, че се страхуваше да не заспи, както си седеше.

Иржи бе сложил два туристически дюшека в единия ъгъл на кабинета си и дори бе намерил спални чували.

— Добре че фирмата има и отдел за туристически стоки — каза той ухилен.

Явно не беше шега.

Компютърът на Иржи грееше в синьо. Той не беше помръднал от него през последните три часа. Преди това бе станал само веднъж, за да вземе храната, поръчана от китайския ресторант. Натоварил беше Лумики със задачата да прегледа семейните архиви, които бяха пълни с

бележки, въпросителни и стрелки, поставени от него. Тя не беше открила никакви нови разтърсващи тайни.

Реши да притвори очи за малко. Да им даде почивка. Денят се бе оказал дълъг. Ако затвореше очи за секунда-две...

Лумики се събуди, когато челото ѝ се удари в купчината листове пред нея. Иржи вдигна глава.

— Лягай да спиш. Имаше тежък ден.

— Добре съм — отвърна тя, неспособна да удържи една широка прозявка.

— Хапни тогава малко тофу с чили. Това ще те разсъни.

Иржи бутна една картонена кутия с храна към нея.

— Студено тофу? Благодаря за предложението, но ще се въздържа от подобно изтънчено изживяване — отвърна Лумики. — Освен това преядох. Поръча храна като за трима.

— Както искаш. Но тогава недей да... бинго!

Той извика последната дума толкова силно, че Лумики подскочи.

— Ела да видиш!

Тя заобиколи бюрото и впери поглед в монитора. Там имаше снимка на около трийсетгодишен мъж, облечен в ушит по поръчка бял ленен костюм. Дългата му коса бе вързана на опашка. Лумики позна пронизващите сиви очи и рунтавите, почти като на бухал вежди, макар човекът от фотографията да бе много по-млад.

— Адам Хавел — каза тя.

— Всъщност Адам Смит. Адам Хавел е псевдоним. Тази снимка е от 1980 година, но дори и аз мога да го позная, а само съм слушал хора да описват как изглежда — развълнувано каза Иржи.

— Небраска — Лумики прочете текста под снимката.

— Точно така. Там е имало секта на име „Белите братя“. Приемали за членове само млади мъже и твърдели, че всички имат роднинска връзка с Исус. Водачът на групата бил Адам Смит, но в един момент изчезнал... както се оказва, за да се появи по-късно в Прага, където използвал същата идея. Този път решил да включи и жени.

— Защо е изчезнал? — попита Лумики.

— Убедил останалите членове на сектата да му предадат всичко, което притежавали, а той щял да го дари за благотворителност. За да бъдат възможно най-чисти, когато срещнат смъртта си.

Иржи обърна към Лумики помръкналото си лице.

— Готвели се да извършат масово самоубийство. Адам Смит също. Само че някой казал на полицията и те успели да спасят повечето хора. Открили ги в някаква хижа изпаднали в безсъзнание от натравяне с въглероден моноксид. Адам Смит бил изчезнал. Заедно с парите, разбира се.

Изведнъж сънливостта на Лумики изчезна без остатък.

— „Бялото семейство“ не планира нападение над никого — бавно каза тя.

Иржи поклати глава.

Нямаше нужда някой да го изрича на глас. Думите ги заобикаляха студени като лед.

Масово самоубийство.

20 ЮНИ, ПОНЕДЕЛНИК

Лумики си провери телефона — 11:45. Ако побързаше, щеше да стигне до мястото на срещата навреме.

Двамата с Иржи бяха решили, че тя ще отиде на срещата с Ленка и ще се опита да я убеди да напусне сектата веднага. Освен това беше важно да разберат дали вече е избрана датата за самоубийството. По същото време Иржи имаше среща с шефа си в „Супер 8“, който му беше поръчал материала за сектата.

Лумики със закъснение проумя какво се случва, когато две силни ръце я дръпнаха от улицата и я бутнаха на задната седалка на една кола. Студената цев на пистолет целуна шията ѝ.

— Ако само се опиташ да помръднеш или издадеш и един звук, си мъртва — изсъска мъжът в ухото ѝ.

Досега не се бе намирала толкова близо до преследвача си и много искаше нещата да си бяха останали така. Видя как той върти в другата си ръка ролка тиксо. Лумики предположи, че ще ѝ залепи устата, после китките и глезените, а след това ще я откара някъде, където ще свърши каквото бе намислил.

Тя нямаше желание да разбира какво е това. В гърдите ѝ лумна изгаряща ярост. За пореден път я бяха въвлекли в събития, с които тя не искаше да има нищо общо. Изцяло против волята ѝ.

Нямаше време за губене. Трябваше да действа. Съвсем скоро нямаше да може да се възползва от елемента на изненадата.

Лумики се престори, че кима в знак, че е разбрала. Само че, бърза като светкавица, тя наведе глава напред и удари мъжа в носа с челото си. Той отслаби хватката си повече от изненада, отколкото от болка, а от носа му върху бялата памучна блуза на Лумики шурна кръв.

Тя се откъсна от ръцете му, отвори вратата и се строполи на улицата. Стана и хукна напред и чак когато тълпата около нея се сгъсти, се сети, че сигурно бе приближила Карловия мост, който привличаше туристите като огромен магнит. Непосредствено до моста тълпата се сгъсти още повече. Хората стояха и гледаха нагоре, докато

Лумики отчаяно се мъчеше да се промуши покрай тях. Какво, за бога, чакаха?

Тя вдигна глава и разбра. Един тръбач беше излязъл на балкона на кулата и се готвеше да засвири, за да възвести дванайсетия час. Началото на моста беше претъпкано с хора. Лумики погледна назад. Дали беше успяла да се отърве от преследвача си? Не го виждаше. Тя продължи напред през стълпотворението, за да се скрие. Сърцето ѝ биеше до пръсване.

Внезапно Лумики долови звук отзад. Надзърна през рамо и съзря мъжа на известно разстояние зад себе си, но не достатъчно далече. Той също я видя и разблъска няколко възрастни жени, които започнаха да го ругаят на френски.

Лумики трябваше да мисли бързо. Дали да се опита да премине претъпкания мост, или да продължи от същата страна на реката? Минаването по моста можеше да се окаже невъзможно, ала и преследвачът ѝ щеше да срещне същия проблем. И може би нямаше да посмее да я нападне или да стреля по нея на моста. Имаше твърде много свидетели.

Лумики взе решение. Сனிши се и се промъкна под ръката на един японски турист, който тъкмо бе вдигнал смартфона си, за да снима тръбача. Тя чу, но не видя как няколко секунди по-късно преследвачът ѝ се сблъска с туриста и телефонът изхвърча във въздуха, падайки на калдъръма. Ако съдеше по ядосаните протести на японеца, не беше оцелял.

По двата парапета на моста стояха на стража статуите на трийсет светци. Св. Йоан Непомук, св. Вит, св. Луитгард, св. Йоан Кръстител, св. Вацлав, св. Сигизмунд, св. Юда Тадей, св. Франциск от Асизи. Имената от пътеводителя се редяха в главата на Лумики в такт с трополенето на краката ѝ по камъните, с които бе застлан мостът. Каменният мост. Това било първоначалното му име. Който и да го беше измислил, явно е имал направо безгранично въображение.

Солена щипеща пот се стече в очите на Лумики и тя ги избърса с опакото на ръката си. Нямаше да може да продължи да тича, ако не вижда. Достатъчно трудно ѝ беше да заобикаля туристите, продавачите на сергии и уличните музиканти. Сандалите протриваха краката ѝ до кръв. Не бяха маратонки, а просмуканата с пот памучна блуза не беше спортна фланелка. Трийсет градуса пък не беше най-подходящата

температура за тичане, но Лумики не можеше да промени времето. Просто трябваше да продължи да се движи и да се постарее да се изплъзне от преследвача си.

Той обаче не изоставаше, беше само на няколко метра от нея.

Гонитбата привличаше вниманието. Туристите решиха, че е уличен театър. Някои насърчаваха Лумики с викове, други скандираха в полза на преследвача ѝ.

Квнтет, изпълняващ оперна музика, изгуби ритъм, когато Лумики се стрелна покрай музикантите. Чу ги как в движение засвириха друга мелодия. Песен на *Beatles* за малко момиче, което трябва да бяга, за да спаси живота си.

Супер, мерси. Наистина бягам, за да си спася живота, успя да си помисли Лумики, преди да се блъсне в едра германка, която бе отстъпила встрани в грешния момент.

— *Mein Gott!*^[1] — възкликна жената.

— *Entschuldigung!*^[2] — Лумики едва смогна да изрови думата от дебрите на речника в паметта си и продължи да тича.

За щастие, германката забави и преследвача ѝ, който я блъсна, без да се извини на какъвто и да било език.

Задъхана от усилието да тича все по-бързо, с пот, стичаща се по прасците ѝ, Лумики откри, че вече не може с такава лекота да се провира между туристите.

Една японска булка се снимаше в средата на моста. Лумики не беше сигурна дали сватбата е истинска, или е професионална фотографска сесия. Роклята на булката имаше безумно дълъг и непрактичен шлейф, който Лумики прескочи в последния момент. Две секунди по-късно звукът от разкъсан сатен разкри, че преследвачът ѝ не е толкова ловък.

Лумики си спечели малка преднина.

Следващото ѝ препятствие се оказа група американски туристи с екскурзовод. Тя с ужас погледна стената от хора пред себе си, но мигом съзря малка пролука и успя да се провере през нея ребром.

— И както можете да видите, тук имаме статуя на... бягащо момиче... тоест...

Лумики не изчака да чуе как ще довърши изречението си екскурзоводът. Убиецът се вряза в стената от американци като ледоразбивач и стопи преднината ѝ почти изцяло. Лумики долови как горещината започна да замъглява съзнанието ѝ. Устата ѝ беше напълно пресъхнала. Имаше чувството, че никога в живота си не е пила и капка вода.

После усети треперене в краката. Лакътят ѝ закачи уличен карикатурист, който тъкмо рисуваше носа на някакъв мъж с тъмна брада. Е, рисунката само щеше да спечели от един по-смел нос. Натискът на тълпата избута Лумики към парапета. Наложиха се да протегне ръка и да се подпре на табелката под една от статуите, за да не бъде притисната болезнено към парапета пред себе си. Металната пластина лъщеше, излъскана от хилядите длани, които я бяха докосвали. Свети Йоан Непомук.

Чешки светец мъченик, който бил екзекутиран чрез хвърляне в реката от мост.

Човек никога не знае какви късчета информация ще останат в паметта му след четене на туристически пътеводител. Лумики си спомни, че докосването на статуята носи късмет и гарантира, че ще се върнеш в Прага някой ден.

Точно късмет ѝ бе нужен сега. Тя чу тежкото дишане на преследвача си — идваше прекалено отблизо. От друга страна, не беше никак сигурна, че иска някога отново да дойде в Прага, ако този път оживееше, разбира се.

Вече почти бе стигнала другия край на моста. Сърцето ѝ биеше в ребрата в отчаян опит да напома мускулите ѝ с кислород, преди да откажат. Толкова горещо ѝ беше, сякаш цялото ѝ тяло се вареше.

Свирач на чаши. Не може да бъде. Пред себе си Лумики виждаше стар, крехък човек, който съсредоточено свиреше на десетки също толкова крехки винени чаши, подредени на три нива пред него. Тя напрегна всичките си сили, концентрира се и успя да отскочи наляво и да заобиколи мъжа и чашите му, без да счупи нито една.

Старецът, като че сам направен от стъкло, вдигна ръка за благодарност.

Прибързано.

Лумики можа само да чуе какво се разигра, когато тежките стъпки на преследвача ѝ се приближиха. Старецът извика, когато

първо една, после втора, трета и четвърта чаша се пръснаха. Ефектът на доминото запращаше всяка счупена чаша към съседната, предизвиквайки истинска експлозия от натрошено стъкло. Преследвачът на Лумики изкрещя и започна да проклина. Стана ясно, че се е наранил и доста е изостанал.

Лумики изхвърча от моста и се закле никога отново да не минава по него доброволно.

От мисълта, че преследвачът ѝ сигурно няма да успее да я настигне сега, веднага ѝ стана по-добре. Краката ѝ намериха нови сили, а горещият въздух спря да изгаря дробовете ѝ. Не усещаше пришките, причинени от сандалите, а потта по кожата ѝ се стори разхладителна.

Тя тичешком стигна до стълбите към катедралата „Св. Вит“ и се зае да ги изкачва по две наведнъж. Радостта от факта, че беше успяла да избяга, ѝ бе дала криле. Щеше да закъснее за срещата с Ленка с няколко минути, но щеше да стигне жива. Допреди малко това съвсем не беше сигурно.

— Давай, давай, давай! — викна някакво момче, седнало на стълбите.

Тя хвърли поглед през рамо, макар да беше сигурна какво ще види. Никой не тичаше след нея.

Сега ѝ оставаше само да се надява, че Ленка ще я чака.

[1] — Боже мой! — Б.пр. ↑

[2] Извинете! (нем.). — Б.пр. ↑

От огледалото в нея се визираха две момиченца. Едното по-голямо, другото по-малко. Сестри. Държаха се за ръка.

Видението избледня пред очите на Лумики. Сега виждаше в огледалото себе си и Ленка. Бяха влезли в тоалетната на същото кафене, в което бяха отишли при първата си среща. Лумики реши, че това няма да е първото място, където ще дойде да я търси преследвачът ѝ, дори ако бе успял някак да я проследи дотук. А и едва ли щеше да рискува да привлече нежелано внимание, като нахлуе в дамската тоалетна.

Блузата на Лумики изглеждаше направо гротескно. Червено върху бяло. Сякаш току-що бе излязла от кланицата. Жената на бара я беше изгледала с вдигнати вежди, но явно изражението на Лумики се бе оказало достатъчно враждебно и жената беше решила да не казва нищо.

Ленка клатеше глава, а по бузите ѝ се стичаха сълзи.

— Не мога да си тръгна — каза тя.

Повтаряше този рефрен, откакто се бяха срещнали, макар Лумики да се беше опитала да я убеди, че ако не тръгне с нея, може да умре.

— Животът ти ще бъде в опасност, ако се върнеш там. Адам е луд и ще ви избие всичките.

Лумики се стараеше да говори спокойно, въпреки че ѝ идваше да изкрещи думите.

— Ще получим вечен живот — възрази Ленка.

Отчаяна, Лумики удари с длани по плота между мивките. Как се говори с луди хора с промити мозъци, така че да те разберат?

— Сигурно ще получиш вечен живот, ако вярваш в това — въздъхна тя. — Но защо бързаш толкова? И след шейсет години ще го получиш, след като си живяла дълго и пълноценно и си умряла щастлива.

— Не ми е дадено да избирам момента на смъртта си. Трябва да приема онова, което идва отгоре — каза Ленка.

Думите излизаха от устата ѝ механично, като запис, повтарян стотици пъти.

— Не е задължително. Можеш и сама да решаваш.

— Ако си тръгна, няма да ми остане нищо. Аз нямам нищо. Нямам си никого.

Лумики я хвана за ръката и се взря право в очите ѝ в огледалото.

— Имаш мен. Сектантите дори не са ти роднини. Аз съм ти сестра. Аз ще ти помогна.

Ленка поклати глава и заплака още по-силно.

— Не. Това не е вярно — каза тя.

— Вярно е. Честна дума.

— Не, не е. Аз те излъгах. Сама измислих цялата история за сестрите. Тя е приказка.

Лумики пусна ръката на Ленка. Изведнъж усети слабост. Не беше очаквала това. Не беше очаквала, че Ленка ще я излъже, и не беше подготвена за болката, която ѝ причини признанието. С едно изречение решаващото парче от пъзела, в който се бе превърнало миналото ѝ, беше извадено и дупката от него изглеждаше по-голяма и по-бездънна от всякога. Едва сега Лумики разбра колко силно се бе надявала Ленка да ѝ помогне да разкрие тайната, която бе отдалечила членовете на семейството ѝ толкова много един от друг.

Сестра ѝ бе отнета от нея.

— Следих те — каза Ленка.

— Защо? — попита Лумики.

Сега тя говореше като автомат. Мислите ѝ бяха сковани, но устата ѝ очевидно все още бе в състояние да произнесе отчетливи думи.

— Знаех, че баща ми е владеел шведски. Майка ми каза. Само че не искаше да ми каже нищо друго за него. Дори името му. Чух те да говориш на шведски с някакви туристи.

Лумики се сети за случката. Група шведски пенсионери се бяха опитали на измъчен английски да я помолят да ги упъти, а на нея ѝ дожаля за тях и отговори на шведски, което така зарадва шведските баби и дядовци, че поискаха да я почерпят със сладолед. Тя отказа. Не ѝ се щеше да се превръща в екскурзовод и навигатор на групата.

— Проследих те и научих името ти от хостела. Подслушах те, когато говореше по телефона с някого, когото първо нарече „Петер“, а

после „татко“.

Лумики си спомни и обаждането. Баща ѝ бе отговорил толкова официално „Петер Андершон на телефона“, че тя бе влязла в тона му, за да се пошегува. Баща ѝ бе обяснил, че не могъл да види номера, от който му се обажда, заради силното слънце, затова отговорил така.

— Но защо? — успя да продума Лумики, макар думите да засядаха в гърлото ѝ.

Не помнеше някой някога да я беше лъгал толкова убедително. Може би просто твърде силно бе искала да открие липсващото парченце от пъзела.

— Защото с никого в „Бялото семейство“ не съм близка. Всеки от другите си има някого, който е „по-негов“ от всички останали. А и винаги съм искала да имам сестра. Мислех, че ако имам сестра, няма да съм толкова самотна. Дори да е измислена сестра. От години си съчинявам историята за сестрата. Чувствах я толкова реална, че почти сама повярвах в нея. И когато те видях, веднага усетих. Ти си моята приказна сестра.

Лумики слушаше думите на Ленка и ги разбираше, но в душата ѝ цареше студ. Единственото, за което можеше да разсъждава, бе как Ленка я беше предала.

Лумики не отвърна нищо. Ленка замълча. Две млади жени в огледалото. Напълно непознати.

— Сега разбираш, нали, че си нямам нищо и никого. Нищо, освен „Бялото семейство“ и вратата си.

Лумики нямаше сили да спори отново. Нямаше сили да се опитва да разубеди Ленка. Щеше да я остави да прави каквото иска. Това не беше нейна работа. Никога не е било.

Ленка докосна леко рамото ѝ и излезе. Лумики дори не се обърна да я изпрати с поглед.

Просто остана там, взряна в лицето си и в окървавената блуза. Спомни си съня. Кървавите сълзи. *Du ar min syster*. И това ли беше само приказка? Кошмар? Лъжа?

Жената грабна телефона. Нямаше време за губене.

Когато от другата страна вдигнаха, тя веднага заговори по същество.

— Момичето още е в играта. И може да опропасти всичко. Трябва да придвижим часа напред. Трябва да стане днес.

— Днес? Не съм сигурен, че можем...

— Можем. Трябва. Всичко е уредено. Можем да задействаме плана във всеки един момент. Просто ти трябва да свършиш своята част от работата. Кажете, че си получил заповед свише. Няма да е лъжа.

— Лъжите никога не са ми представлявали проблем.

— В това се различаваме. Аз не искам да лъжа. Искам да разказвам истински истории. По-интересни са.

— И аз лъжа, за да получиш истинската си история.

— За това ти се плаща.

— Може би в този живот, но след това?

— Кой пък мисли толкова напред?

— Хубаво. Днес, значи. На теория всичко е готово. Потребна ни е само една искра...

— ... и огънят ще пламне. Точно както трябва. Точно в седем става ли?

— Звучи добре.

Вера Совакова прокара пръсти по повърхността на бюрото си. Всички вечерни новини щяха да предават това... и само това. Най-вече нейният собствен канал. С възможно най-задълбочените и най-подробни репортажи. А на следващия ден историята щеше да излезе във вестниците — нейните вестници. И щеше да се пише за нея седмици наред. Големи снимки, сълзи, подробни интервюта, анализи на експерти. Немислима трагедия с искрица надежда. Една история за герой.

Тя не се тревожеше от мисълта дали действията ѝ са неморални. Разбира се, че бяха неморални. Само че моралът не продаваше вестници и най-вече рекламното пространство. Колкото повече читатели и зрители имаше, толкова повече пари щяха да идват за реклами — пари, с които щяха да се правят още по-качествени новини. Още по-големи и трогателни истории за хора, гладни за емоции и вълнения. Не за измислици, а за истински истории.

Вера Совакова знаеше, че не е единствената в този бизнес с гъвкаво отношение към морала. Да плащаш за новини, да подслушваш телефони, да уволняваш вироглави репортери, да дебнеш политици в засада, в очакване да стъпят накриво, макар и леко — стигаше и една

не на място казана дума. Работата в медиите включваше всичко това, че и повече. Може би тя отиваше малко по-далеч от останалите. Но кой знае? Вера Совакова не вярваше в теориите на конспирацията, но понякога големите новинарски истории и човешки трагедии удивително съвпадаха по време с финансовите неволи на определени медийни компании.

Дали съвпаденията винаги бяха съвпадения? Или и други като нея дърпаха конците на определени кукли?

— Как можеш да си сигурна, че героят ти няма да сгафи? — попита мъжът. — Че няма да прибърза?

Вера знаеше, че пешката герой е най-сериозният рисков фактор от самото начало. Беше се наложило да манипулира чувствата и действията му възможно най-прецизно. Вера бе намерила интервютата, тя беше предоставила информацията и именно тя беше уредила домът му да бъде претършуван „възможно най-подробно“, както се бе изразила. Вера дори не мислеше за него като за мъж, а по-скоро като за кукла, чиито конци бяха в нейните ръце. Герой, който вярваше, че сам е разкрил всичко, но който всъщност бе получавал всяко късче информация точно в момента, в който Вера решише да му го предостави.

— Ще му дам точни инструкции. Повярвай ми, достатъчно амбициозен е да прави каквото му кажа. Ще го убедя, че полицията и спасителните екипи ще дойдат навреме. Той иска приключения. Искане да бъде лицето на историята си. Сега трябва да затварям. Лицето дойде.

Вера Совакова прекъсна разговора точно в момента, когато Иржи Хашек почука на вратата, пристигнал на уговорената среща.

Настъпи мрак. Лумики виждаше само чернота и това ѝ харесваше. За момент изпита надежда, че мракът ще трае вечно и че тя ще може да го вдишва, без да мисли за каквото и да е, без да мисли дори за хората наоколо. После светнаха сценичните прожектори и разкриха на публиката сенките на гъста, тъмна гора, където човек лесно можеше да се изгуби. Приказката можеше да започне.

Когато Ленка си тръгна от кафенето, Лумики остана още малко... победена. Сетне изключи звука на телефона си, защото не беше в състояние да се занимава с когото и да било, и тръгна по улиците.

Ленка я беше излъгала.

Ленка не ѝ беше сестра.

Тайната бе разкрита и нищо не беше обяснено. Лумики просто бе станала жертва на измислиците на една леко неуравновесена жена. Истината бе притъпила чувствата ѝ. Не можеше дори да се ядоса на Ленка. Не изпитваше съжаление. Само апатия и празнота.

Нямаше значение. Нямаше значение, че никога повече нямаше да види Ленка. Нямаше значение, ако цялата секта решише да се самоубие. За нея бе все едно. Вече не беше нейна работа. Бяха я използвали като пешка в някаква странна, болна игра. Бяха я преметнали.

Подобно на сомнамбул, Лумики стигна до стария град и подчинявайки се на внезапно хрумване, мина през една отворена врата, която водеше към стълбище надолу. Театър в подземие, където тъкмо започваше пиеса на сенките.

Лумики реши, че може спокойно да прекара последните си дни в Прага като туристка, да ходи на кино и на театър. Нали заради това беше дошла. Да се запознае с града сама, да прекарва времето си сама, да прави каквото ѝ се стори интересно за момента — сама. В същото време обаче осъзнаваше, че всъщност иска да избяга от мислите си и

от травмата, която бе преживяла. Само за миг копнееше да изживее нещо различно, нещо красиво.

Тя си купи билет и седна на един от задните редове, на дървена пейка, тапицирана в излиняло кадифе. Театърът бе наполовина празен, така че бе сама на целия ред. Това беше хубаво. Момиче, вонящо на пот, с петна засъхнала кръв по блузата, едва ли се покриваше с нечия представа за идеалния съсед по място в театъра.

Театърът на сенките се играеше без думи. Историята се разкриваше пред очите на зрителите единствено с помощта на сенките и музиката.

Имало едно време две принцеси, които били най-добрите приятелки на света. Тичали ръка за ръка из гората, бягали от зверове и чудовища. Защищавали се една друга и се спасявали взаимно ден след ден. Разресвали една на друга дългите си коси и си разказвали приказки. Никой и нищо не можело да ги раздели.

Лумики се взря в сенките, които меняха формите си и караха принцесите да се смеят и да прескачат поточе. Изглеждаха толкова живи, макар да не бяха нищо повече от тъмни силуети върху светъл фон. Тя изпразни съзнанието си и се потопи в приказката, която се разкриваше пред очите ѝ. Забрави за Ленка, за Иржи, за убиеца, за сектата, за цяла Прага. Успя да забрави и за останалата публика.

Съществуваха само Лумики и сенките.

Един ден едната принцеса изчезнала. Другата я търсила ли, търсила, тичала из гората, плачела и я викала. Но не успяла да я намери. Изминала година, после още една и така, докато не изтекли цели седем години. Слънцето и луната пресекли небето хиляди пъти. Принцесата вече не се смеела. По цял ден седяла в гората и пеела тъжна песен, която някога двете принцеси весело припявали заедно.

Един ден принцесата научила, че далеч от дома ѝ, през седем планини и седем морета, имало кула, в която била затворена принцесата. Кулата била пазена от страховит дракон и никой не можел да спаси принцесата. Когато чула това, първата принцеса тръгнала на път и изминала седемте планини и седемте морета, за да провери дали в кулата е нейната отдавна изгубена приятелка.

Щом стигнала до нея, видяла дракона, кацнал на върха ѝ, да бълва бели огнени пламъци, които вече били изгорили и почернили цялата земя наоколо. Принцесата решила да изчака, докато драконът заспи. Накрая небето потъмняло и изгрели звезди. Принцесата храбро се мъчела да удържи очите си отворени, но накрая заспала преди дракона.

Събудила се, когато чула някой да пее същата тъжна песен, която и тя била пяла през последните седем години. Погледнала към прозореца на кулата и зърнала приятелката си. Двете принцеси извикали от радост, когато се познали. Принцесата, която била пристигнала от далечната земя, извикала на другата, че ще я избави от затвора ѝ. Но затворената принцеса казала, че моментът не е подходящ, защото драконът можел да се появи всеки миг и да я изпепели. Въпреки това първата принцеса знаела, че двете си били обещали винаги да се защитават една друга, и започнала да се изкачва по кулата.

Когато стигнала до прозореца под върха, двете дълго се прегръщали и усмихвали една на друга. Внезапно погледът на затворената принцеса се променил. Изменили се очите ѝ, ръцете ѝ също. Косата ѝ се превърнала в люспи, а ръбът на роклята ѝ се издължил и се преобразил в опашка. Панделките, които красели косите ѝ, станали на криле. След секунда първата принцеса осъзнала, че се визира в очите на дракона.

Само че тя не се уплашила. Докоснала нежно муцуната му и му казала, че отвътре все още е принцеса. Или пък че е принцеса с дракон отвътре. Драконът погледнал приятелката си и разбрал. От очите му закапали едри черни сълзи, които потекли по кулата, напоили изгорената земя и тя отново разцъфнала. Принцесата дракон плачела, защото знаела, че има хора, които нямало да я приемат, защото е дракон. А драконите нямало да я приемат, защото е човек.

Тогава принцесата от далечната земя увила ръце около шията на дракона и обещала, че те двете ще бъдат заедно завинаги, каквото и да се случи. Нямали нужда от никого другиго. Щели да потърсят място, където принцесите и драконите можели да живеят в мир дори ако някой от тях били една и съща личност.

Във финалната сцена драконът летеше към пълната луна с принцесата на гърба си.

Лумики осъзна, че бузите ѝ са мокри. Изненадано ги избърса. Плакала ли беше? Изглежда, че да. Не можеше да си спомни кога бе плакала за последен път. Мислеше, че е изгубила тази способност.

Историята, разказана от сенките, я беше погълнала толкова дълбоко, че се бе изгубила и бе забравила за мислите си. Подсъзнателните чувства бяха взели превес. Историята бе събудила най-различни образи.

Лумики и Блейз.

Лумики и Ленка.

Лумики и момиче, с което си играеше като дете, като двете се преструваха, че се казват Белоснежка и Червенорозка. Внезапно тя си спомни и приказката, и играта с подробности. В приказката принц, превърнат с магия в мечка, помагаше на момичетата. Тя много бе обичала играта, макар да не я разбираше съвсем. Другарката ѝ в играта бе малко по-голяма от нея и ѝ разказваше приказката, докато играеха. Белоснежка и Червенорозка бяха винаги заедно и винаги се спасяваха една друга от опасностите — точно като принцесите в театъра на сенките.

Ленка бе спасила Лумики. Колкото и да ненавиждаше лъжата, Лумики не можеше да отрече, че Ленка я спаси. Тя бе поела риск и съзнателно се бе изложила на опасност заради Лумики, за да ѝ помогне да избяга, макар да знаеше, че Лумики не ѝ е сестра, и макар че, като ѝ помагаше, можеше да си създаде ужасни проблеми.

Останалата публика вече си беше тръгнала, когато продавачът на билети застана до вратата и се покашля многозначително. Лумики се изправи. Малко ѝ се виеше свят, но чувството бързо премина, щом стисна зъби и закрачи решително към изхода.

Мразеше да е длъжница някому, а сега чувстваше, че дължи на Ленка живота си.

Отвън слънцето блесна в очите ѝ и горещият въздух я обгърна отвсякъде. Лумики си погледна телефона. Иржи беше звънял пет пъти. Последното обаждане бе отпреди десет минути. Беше ѝ оставил и съобщение. Тя се опита да му се обади, но когато той не вдигна, тя

реши да изслуша съобщението. Иржи казваше, че отива в къщата на „Бялото семейство“, за да си завърши материала, както и че масовото самоубийство е планирано за същата вечер. Полицията и спасителните екипи щели да са на разположение.

Лумики не спря, за да помисли, а направо хукна да бяга. Все още имаше шанс да хване Иржи в сградата на „Супер 8“ и да тръгнат заедно.

Стигна там останала без дъх, беше шест и петнайсет. Администраторката я изгледа от глава до пети със съжаление.

— Тежък ден, а?

— И по-тежък може да стане. Иржи тук ли е още?

— Не. Току-що тръгна. Не каза къде, но...

Точно тогава от асансьора излезе жена на около четирийсет години, която се сепна, щом зърна Лумики. Сякаш я беше познала, макар Лумики да не помнеше да я е виждала някога. В погледа ѝ имаше нещо толкова страшно, че косъмчетата по врата на Лумики настръхнаха. Жената се окопоти и закрачи бързо към вратата, долепи телефон до ухото си, и след един последен убийствен поглед към Лумики излезе навън.

— Коя беше тази? — Лумики попита администраторката, която се облещи насреща ѝ.

— Не я ли познаваш? Това е Вера Совакова, директор на „Супер 8“.

Лумики махна с ръка за благодарност и изтича на улицата.

Трябваше да стигне до дома на Ленка, преди да се случи трагедията.

Първото, което забеляза Иржи, бе миризмата — кисела и задушлива. В началния момент не можа да се сети на какво му мирише, макар че в съзнанието му нахлуха спомени за един летен лагер отпреди десет години. Тогава всяка вечер палеха огън. Тъй като лятото бе влажно, не можеха да го запалят само с кибрит и вестници. Изразходваха цели литри газ.

И тук някой беше ползвал газ. Само че в по-голямо количество. Десетки, може би стотици литри. Иржи пристъпи внимателно между парцалите, разхвърляни по пода. Бяха напоени с газ.

Нямаше никой. Беше съвсем тихо.

Той не прие това за добър знак. Всъщност си беше направо лош знак. И за момент не му хрумна, че членовете на сектата може да са напуснали къщата или да са се отказали от плана си. Никой не би похабил толкова време, сили и газ, за да изгори една празна, запустяла къща. Със сигурност бяха още тук. Някъде из дълбините на сградата.

Приземният етаж сякаш бе празен. Вратите между стаите зееха. Парцалите, напоени с газ, бяха разхвърляни навсякъде — и по пода, и по оскъдните мебели. Една искра щеше за миг да превърне постройката във факла. Очевидно това бе и целта.

Той вдигна камерата и засне първия етаж, като се постара ръката му да не трепне, сетне се заизкачва по стълбите. И тук бе тихо като в гробище. Иржи отчаяно се надяваше, че не е закъснял.

Ленка си мислеше за майка си.

За ръцете на майка си, докато тя я галеше и сплиташе косите ѝ. За мекотата и силата им. За властта, която се излъчваше от тях, винаги под формата на решителност, никога на насилие. Ръцете на майка ѝ бяха сръчни и умели. Можеха с еднаква лекота да оформят кроасан, да отпушат тръба или да поправят счупената панта на вратата.

За косата на майка си, която я гъделичкаше по лицето, когато тя се наведеше да я целуне за лека нощ. Беше настоявала да го прави

дори когато Ленка реши, че вече е прекалено голяма за целувки за лека нощ. Когато стана тийнейджърка, тя протестираше и се криеше под завивките. Майка ѝ търпеливо я целуваше през тях и тя усещаше целувката единствено като лек натиск. В някакъв момент Ленка сама започна да предлага бузата или челото си за целувка, тайно зарадвана, че майка ѝ не бе обърнала внимание на протестите ѝ.

Ленка знаеше, че не е редно да мисли за майка си. Беше редно да мисли за Исус. Беше редно да мисли за рая, към който щяха да отпътуват. За дома, в който семейството ѝ най-сетне щеше да се свърже с Бог. Майка ѝ вече не бе част от семейството. Майка ѝ бе предала семейството.

Ленка усети замайването, което значеше, че таблетки те започват да действат. Скоро щеше да премине отвъд ръба на съзнанието. Нямаше да усеща вонята на газ от бялата си рокля, напоена с течността. Нямаше да чува тихите молитви на хората, налягали около нея. Скоро и те щяха да замлъкнат и да заспят. Ленка не се молеше. Нямаше нужда. Тя вярваше, че вярата ще ѝ помогне да надмогне тъмната емоция страх. Надяваше се само, че когато пламъците започнат да облизват тялото ѝ, вече ще е заспала толкова дълбоко, че няма да изпита нищо. Никаква болка, дори не и далечен намек за болка през пластове на съня.

Майка. Мислите на Ленка упорито се връщаха при майка ѝ. Може би не беше изключено да я срещне отново, след като умре. Искаше ѝ се да вярва, че милостта и опрощението са по-могъщи, отколкото я учеха в семейството. Не желаше да си представя Бог, който би отхвърлил майка ѝ заради грешките ѝ. Богът, в който вярваше Ленка, не би сторил това. Семейството не знаеше. Те мислеха, че Бог е суров, безмилостен и взискателен, че допуска в присъствието си единствено редки избраници. Избраните. Живот в смъртта.

Това казваше семейството — че в смъртта ще намерят своя нов, истински живот.

Ленка не си усещаше краката. Не си усещаше ръцете. Тялото ѝ вече бе заспало, но съзнанието ѝ се олюляваше на ръба.

Живот.

Това ли, значи, бе смъртният ѝ живот? Нищо повече? Никога не беше пътувала в чужбина. Никога не беше целувала никого. Никога не бе стояла будна цяла нощ, за да си приказва с приятелка. Никога не се

беше ядосвала толкова, че да иска само да крещи и да плаче. Никога не се беше напивала. Никога не се беше губила в непознат град. Никога не се бе смяла толкова силно, че да не може да си поеме дъх.

Сънят задърпа Ленка към себе си, докато съзнанието ѝ, изпаднало в паника, се вкопчи в една последна мисъл.

Не искам още да умирам. Искам да живея.

Искам да живея.

Искам...

Лумики се набра по високата желязна ограда. Краката ѝ трепереха от умора, а ръцете ѝ така се бяха изпотили, че едва се държеше за решетката. Сега нямаше време за тревоги. Трябваше да прояви смелост и да влезе в къщата възможно най-бързо.

Шиповете по оградата бяха остри. Тя се помъчи да се хване за тях, колкото може по-високо, да се залюлее и да се прехвърли през оградата с едно плавно движение. Само че едната ѝ ръка се хлъзна в решителния момент и тя долови как някакъв от шиповете се впи в бедрото ѝ, откъдето веднага потече кръв. Болката наруши равновесието ѝ и тя се строполи на земята в двора, вместо да скочи, както възнамеряваше. За щастие, сети се да свие лакти до тялото си и да притисне брадичка до гърдите си, за да предпази шията си.

Лумики се претърколи наляво и надясно, после остана неподвижна няколко секунди, докато дишането ѝ се възстанови. Ребрата я боляха, драскотината на бедрото ѝ пареше, но иначе беше добре. Нямаше счупени кости или сериозни натъртвания. Бяха ѝ се случвали много по-лоши неща. Някога се прибираше от училище с много по-тежки наранявания и се преструваше, че ѝ няма нищо.

Тя се изправи. Чувстваше слабост в краката и леко замайване, но можеше да върви. Най-много страдаше от обезводняването, а не от нещо друго.

В двора нямаше никой. Може би щеше да успее да стигне навреме.

Не беше сигурна, но след срещата с Вера Совакова изпита силното усещане, че тази жена знае за самоубийството повече от всеки друг. Може би дори беше замесена по някакъв начин. Защото кой щеше да спечели от този план? Естествено, Адам Хавел/Смит, който щеше да

избяга от сектата, защото вече бе изсмукал колкото пари бе могъл и сега тя се бе превърнала в товар. Но и медиите, които щяха да сдъвчат трагедията до последното парченце. Не друг, а „Супер 8“ бе възложила на един блестящ репортер да разследва сектата. И именно шефът на този репортер го бе изпратил сам да отрази едно опасно събитие. Не беше ли малко прекалено удобно, че информацията за точния час на самоубийството първо бе получена от „Супер 8“?

Лумики се затича към страничната врата и откри, че вече е отворена със сила. Още на прага долови позната миризма. Афършейвът на Иржи. Това значеше, че той е тук, но не е дошъл отдавна. Тази мисъл ѝ вдъхна увереност. Можеха да се справят заедно. Освен ако...

Тези две неприятни думи. В съзнанието на Лумики от тях се оформи цялото изречение. Освен ако Иржи не бе замесен в заговора. Напълно беше възможно. Всъщност бе дори вероятно. Какъв беше смисълът да изпрацаш да ти свърши някаква работа човек, който не знае какво става зад кулисите?

Ако това бе вярно, то Лумики не беше убедена от кого би трябвало да се страхува най-много, докато е в къщата. Нямахме време за мислене. Нямахме време за анализиране. Тя прекрачи прага и вонята на газ я обгърна.

Вера Совакова си пое дълбоко дъх няколко пъти и се наслади на момента. Започваше се. Тя търпеливо, с години, бе подготвяла целия този медиен спектакъл. Адам Хавел се бе свързал с нея преди няколко години, за да ѝ предложи ексклузивен достъп до „Бялото семейство“... срещу заплащане, разбира се. Вера обаче реши, че е нужно нещо повече, за да стане добър материал от тази история. Дватамата заедно започнаха да планират трагедия, достатъчно сериозна, че да привлече вниманието на цялата страна.

Вера си представи как хората по кафенетата и бистрата из Прага замлъкват един по един. Как някой се опитва да продължи разговора, но му казват да замълчи. Как хората, които са вкъщи, гледат с изумление телевизорите си, където поредното шоу с награди е прекъснато от извънредни новини. Как звънят мобилни телефони. „Включи си телевизора. Нещо е станало.“

Екранът, в чийто долен ъгъл се виждаше логото на „Супер 8“, изведнъж се изпълни с образа на стара, запусната къща, снимана от ръка с миникамера. Безстрастен женски глас, в който някои зрители разпознаха гласа на шефката на „Супер 8“ — Вера Совакова, дългогодишната журналистка, станала изпълнителен директор на фирмата, започна да разказва как репортерът на телевизията Иржи Хашек току-що е влязъл в дома на опасната секта „Бялото семейство“. Източници му съобщили, че сектата планира масово самоубийство, което щяло да се случи всеки момент. Иржи Хашек пръв пристигнал на мястото и храбро, рискувайки живота си, проникнал в къщата с надеждата, че ще успее да спаси жертвите.

Тръпки полазиха гърба на Вера, когато си представи хората, залепени пред телевизорите си. Сигурно вече започваха да осъзнават, че драмата се развива в реално време пред очите им. Драма без сценарий, която можеше да свърши или с триумф, или с катастрофа.

И една-единствена клечка кибрит щеше да стигне. Адам Хавел нямаше намерение да поема никакви рискове обаче. Той замахна с

коктейла Молотов и го запрати към прозореца. Стъклото се пръсна и в стаята избухнаха пламъци.

Идиоти. Бяха повярвали на Адам, когато им каза, че ще се погрижи всички да заспят дълбоко, преди да запали пожара и да се застреля. Изпълнил бе първата част от обещанието си. Наистина провери, за да се увери, че всички са в безсъзнание. После заключи вратата и излезе. Изчака, докато глупавият репортер влезе през страничната врата.

Адам Хавел би предпочел да остане и да гледа как грозната стара къща пламва като факла. Как поглъща доверчивостта и глупостта на хората вътре. Испита задоволство, че тук бе успял да довърши онова, което бе провалил в Небраска. Този път беше изградил организацията по-търпеливо, докато не спечели доверието на всеки един член. Докато историите, които им разказваше за пречистващата сила на огъня, който ще извиси душите им в рая, завинаги затворен за неверниците, не се превърнаха в най-висшата истина в живота им.

Адам се бе наслаждавал на властта си над тях. От време на време дори се замисляше да остави нещата така, както са си. Беше им говорил за вяра и семейство толкова убедително, че понякога самият той започваше да вярва на думите си. Само че воденето на паството започна да става все по-досадно, а и той остаряваше. Сделката с Вера Совакова беше идеалният начин да излезе сух от водата... и богат.

Той не можеше да остане да гледа пожара, който беше подпалил. Самолетът му излиташе скоро, за да го отведе надалеч с парите на Вера и съвсем ново име и паспорт. Време беше да започне отначало, с чисто досие. Чисто бяло... като сняг.

Адам Хавел обърна гръб на къщата и заключи желязната порта след себе си. Това щеше да забави полицията и пожарната с няколко секунди. Може би решителни секунди.

Към Лумики литнаха парчета стъкло и тя приклепна в защитна поза. После я удари горещината от огъня, който лумна от напоените с газ парцали. Тя се спусна към стълбите. На площадката към горния етаж се сблъска с Иржи и камерата му.

— Какво правиш? — изсъска тя и закри обектива с ръка.

Той дръпна камерата.

— Снимам.

Лумики преглътна. Всеки мускул в тялото ѝ се беше напрегнал.

— Участваш ли в заговора?

— За какво говориш?

Гласът и погледът на Иржи издаваха искрена изненада. Само че, ако имаше едно нещо, което Лумики бе научила на тази ваканция, то бе, че не е толкова добра в разпознаването на лъжи, колкото си мислеше.

В момента нямаше време за увъртане. Трябваше да сложат картите на масата.

Иржи започна:

— Вера ме инструктира да...

— Мисля, че Вера Совакова е един от хората в дъното на заговора. Смятам, че отдавна е знаела, че това ще се случи. Предполагам, че точно тя е пратила онзи мъж след мен. Възможно е дори масовото самоубийство да е било нейна идея.

Лумики говореше бързо и тихо. От приземния етаж се издигаха кълба тъмносив пушек и се чуваше пукането на пламъците. И двамата се разкашляха. Лумики видя как Иржи претегля думите й. Припомняше си всяко събитие, всяко късче информация, което го беше довело дотук. Очите му се разшириха. Очевидно беше стигнал до извода, че Лумики може да е права. Той изключи камерата.

— Не са нито на втория, нито на третия етаж. Трябва да са в мазето — каза Иржи.

Лумики тръгна надолу.

— Чакай! Там е опасно. Излизай оттук. Скоро ще дойде пожарната. Някой вече им е казал какво се случва — каза той. — Вера каза, че...

Гласът му заглъхна, когато разбра.

— Никой нищо не им е казал — рече Лумики. — Минах през полицията, но никой нищо не беше чувал за масово самоубийство. Не знам дали ми повярваха. Нямах време да се опитвам да ги убеждавам. Може би сега вече им се е обадил някой съсед.

— Аз ще се обадя — каза Иржи и извади телефона си.

Огънят пълзеше по стените към горните етажи. Парцалите, напоени с газ, вече не му бяха достатъчни. Сега беше гладен за дърво. Температурата започваше да става непоносима. Огънят впи зъби в стълбите и дървото започна да поддава.

— Няма време! — извика Лумики.

Двамата хукнаха надолу по стълбите.

Иржи захвърли камерата. Не му бе потребна.

— След мен! — извиси глас Лумики и се устреми към пламъците, избирайки единствените места, които все още не бяха погълнати от огненото море.

Долови съдирането на плат зад себе си. Иржи разкъсваше ивици от ризата си. Подаде една на Лумики.

— Вземи! Сложи си го на устата.

Стигнаха до стълбите към мазето. Слизането под земята в дървена къща, обхваната от пламъци, изглеждаше като чиста лудост. В същия момент се чу шум от нещо голямо, което се срути. Вероятно стълбите. Нямаше време да мислят кое е лудост и кое не е. Хукнаха надолу по стъпалата.

Складове. Килер за храна. И стая със заключена врата. Иржи и Лумики се спогледаха, кимнаха и вкупом ритнаха вратата с всички сили. Дървото поддаде малко, но недостатъчно. Те отново ритнаха. Вратата проскърца, но не помръдна.

Температурата на въздуха около тях се повишаваше тревожно бързо. Пламтяща пещ. Огнено езеро. Ад.

Очите на Лумики сълзяха. Като през воал тя видя как Иржи се сниши и се затича към един от складовете. След секунди, които ѝ се сториха цяла вечност, той се върна, понесъл тежък верижен трион.

Иржи дръпна връвта на стартера няколко пъти, но трионът не издаде звук. Лумики беше сигурна, че той никога досега не бе палил подобен трион. Тя пък го беше ползвала често в дома на братовчедите си в Оланд. Приблужи се към Иржи и го избута от машината. Имаше си време и място за прояви на учтивост, но тук и сега не беше подходящият момент.

Лумики се надяваше, че трионът е бил използван скоро, защото така щеше по-лесно да запали. Тя го сложи на земята, стъпи върху него, поставяйки крак в средата на задната дръжка, хващайки здраво предната с лявата си ръка. С дясната леко дръпна стартера няколко пъти и накрая веднъж по-продължително.

Нищо.

Пали! Пали!

Лумики пробва пак. Три къси дръпвания, за да влезе гориво в цилиндъра. И едно бързо дръпване. Трионът заръмжа.

Беше тежък, но тя успя да го вдигне в правилна позиция. Мускулите на ръката ѝ затрепераха от напрежението, когато острието се вряза във вратата. Лумики извърна лице, когато се разхвърчаха трески и стърготини. Шумът беше оглушителен. Тя успя да направи широк прорез в дървото, преди силите ѝ да ѝ изневерят.

— Дръпни се! — извика Иржи зад гърба ѝ.

Лумики се махна от пътя му, той се засили и ритна прореза. Вратата се разцепи на две.

По пода в стаята бяха налягали хора. Лумики бързо преброи седемнайсет души. Изглеждаха мъртви, но щом тя допря пръсти до шията на една възрастна жена, долови пулс.

— Упоени са! — извика тя.

Огънят пукаше толкова силно над главите им, че едва се чуваха.

— Адам Хавел го няма — кресна Иржи.

— Няма значение. Помогни ми да изнесем Ленка!

Лумики я беше открила. Опита се да я вдигне, но тялото на Ленка бе отпуснато и тежко. Иржи дойде да помогне и двамата заедно я вдигнаха. Лумики праметна едната ѝ ръка през шията си, за да поеме част от тежестта.

Бавно и внимателно започнаха да се качват по тясното стълбище. Острият пушек нахлу в очите, носовете и дробовете им. Блъсна ги горещина.

Приземният етаж бе същински ад, но страничната врата още се виждаше. Лумики се промуши под ръката на Ленка, потупа Иржи по гърба и викна над пламъците: „Бягай!“.

Иржи хукна. Лумики го последва. Изведнъж една горяща греда падна от тавана. Лумики едва успя да отскочи назад. Видя през пушека как Иржи стигна до вратата, излизайки навън с Ленка на ръце.

Огънят пищеше и пееше около Лумики. Тя почувства как близна ризата ѝ и си помисли, че гърбът ѝ е лумнал.

Затвори очи, за да ги предпази от дима, и се затича през пламъците, изскочи навън и се хвърли на тревата, където започна да се търкаля, докато не угаси огъня по гърба си. Видя Иржи, който лежеше проснат на земята и кашляше. Зърна и Ленка, която лежеше на тревата, потънала в спокоен сън.

Пламъците се протягаха към небето.

А над рева на огъня се чува сирени.

23 ЮНИ, ЧЕТВЪРТЪК

ЕПИЛОГ

Лумики бе зареяла поглед в пухкавите топки памук, планините от бита сметана и сините дълбини отвъд прозорчето на самолета, заслушана в Шърли Менсън, която пееше в ушите ѝ за голям, ярък, бляскав свят. Песента бе нетипично ведра за *Garbage*, но на нея точно в този момент това ѝ харесваше.

Остави мислите си да се реят заедно с погледа ѝ. Почивка. Това ѝ трябваше сега повече от каквото и да е друго. Искаше да се заключи в апартамента си и да спи една седмица. Само че нямаше да стане. Наближаваше семейната сбирка за Мидсомар. Щеше да се наложи да разказва на всички как е било в Прага.

Чудесно.

Много централноевропейско.

Страшно много култура. Дори гледах театър на сенките.

Отпускащо.

Можеше да им разкаже и за хълмовете и парковете на града, за всичките мостове, за жегата през деня, която се превръщаше в блага топлина през нощта, за алеите в Стария град, за статуите и кафенетата. Можеше да им разкаже за всички хубави, приятни неща. И ако я попитаха дали някога би искала отново да отиде в Прага, тя искрено щеше да отговори: „Да, бих отишла пак по всяко време“. Онова, което щеше да премълчи, бе, че в Прага я чакаха двама приятели. Беше прекарала последните дни от ваканцията си с Иржи и Ленка. Вера Совакова явно бе отменила поръчката за наемния убиец след опита за масово самоубийство. Лумики вече не представляваше опасност. Не беше важна. И Лумики беше извънредно благодарна за това.

Тя обаче знаеше, че всички ще искат да чуят за пожара и спасяването. Всички местни медии искаха да интервюират „момичето чудо“, което се оказа на правилното място в точния момент и помогна да бъдат спасени толкова много от членовете на „Бялото семейство“, които се бяха опитали да се самоубият. Макар Лумики да бе говорила

възможно най-малко при тези интервюта и да се бе опитала да насочи репортерите към Иржи, те се интересуваха от нея. Всички журналисти смятаха, че тя е точно от типа симпатични, но уязвими герои, които зрителите толкова обичат. Показаха я във всички новинарски емисии, с лице, покрито със сажди, и почернели от огъня дрехи.

Дори и в момента тя забелязваше, че мъжът, седнал от другата страна на пътеката, чете списание с нейна снимка на корицата. Късата ѝ коса бе разрошена, очите ѝ бяха кървясали заради пушека, а на лявата си буза имаше драскотина от една дървена треска от вратата. Лумики знаеше, че вътре в списанието има и снимка на моторния трион с текст под нея за това как едно „смело финландско момиче, отгледано сред гори“ успяло да отвори вратата.

Щом мъжът вдигна очи, Лумики се обърна пак към прозореца. Може би никой нямаше да я познае с измитото лице и чисти дрехи. И все пак не ѝ се рискуваше да ѝ се налага за пореден път да разказва всичко на някой непознат, но любопитен човек.

Майка ѝ, баща ѝ и роднините обаче, без съмнение, щяха да я разпитват, независимо колко много ѝ се щеше да забрави всичко. Медийното отразяване на внимателно планираната трагедия я отвърщаваше, макар че бе предотвратена много по-голяма трагедия.

И така. Вера Совакова си получи сензацията, въпреки че заглавията бяха по-скромни, отколкото бе планирала. Смъртта не беше достатъчно изобилна, новината не беше достатъчно голяма. Само смъртта може да създаде легенда. Но пожарникарите пристигнаха прекалено рано. Разнообразните изгаряния не бяха и наполовина толкова вълнуващи, колкото смъртта на цялата секта в пламъците — една старица с изгаряния трета степен всъщност се оказа единствената жертва.

Не успяха да хванат Адам Хавел. Полицията издаде заповед за ареста му, но Иржи предположи, че никога няма да го намерят. Можеше да е навсякъде. Вероятно събираше нова група нещастни хора около себе си.

Разбира се, за участието на Вера Совакова в събитията нямаше доказателства. Когато Иржи се опита да изкопчи поне част от истината от нея, тя само отбеляза колко много кандидат-репортери чакат на опашка пред „Супер 8“. Иржи сподели на Лумики, че може би някой ден ще каже на Вера да си избере някого от тази опашка и да го сложи

на неговото място. Но не още. Сега имаше друг човек, за когото трябваше да се погрижи, а за това бяха нужни пари.

Когато спасиш някого, носиш отговорност за него. Това каза Иржи, когато покани Ленка да живее с него. Поне за известно време. Докато си стъпи на краката.

На летището Ленка бе прегърнала Лумики силно и продължително.

— Ако имах сестра... — започна тя.

Лумики кимна и ѝ се усмихна.

Сега Лумики гледаше ярките лъчи на слънцето, белотата на облаците и си мислеше, че макар пътуването ѝ да не бе разкрило отговора на тайните от миналото ѝ, то поне ѝ беше намекнало за него. Бе по-сигурна от всякога, че с измислената си история за сестрите Ленка се бе доближила учудващо много до истината. Сънищата и спомените, които бе събудила лъжата ѝ, бяха истински. Лумики знаеше, че не си е измислила играта на Белоснежка и Червенорозка или каквото и да е друго. Всички тези неща се бяха случили.

Някога, много отдавна, тя бе имала сестра.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.